N:r 1. 46 ÅRG. 10 JAN. 1941 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

GUDS NÅD VARAR BESTÄNDIGT.

Ps. 52: 3.

Vi leva i en växlingarnas värld. Riken grundas och befästas, men riken störtas också över ända. Ingen, han må vara än så förfaren i politiska ting, förmår förutsäga, vad framtiden bär i sitt sköte för hela vår värld eller ens för de delar därav som ligga oss närmast. Vi ha ju sett händelser inträffa i våra grannländer, varigenom tusentals individers, familjers och samhällens förhållanden blivit på det mest ingripande sätt omskakade. Vad oss som medlemmar av Svenska Missionen i Kina beträffar ha vi ju i följd av postgångens långsamhet först på allra sista tiden fått vår viktiga missionsföreståndarefråga slutgiltigt löst, men samtidigt ha nya rubbningar i vår medarbetarestab ägt rum: Hugo Linder och hans maka ha inträtt i pensionsåldern, och kort därefter har fru Linder kallats bort från detta jordelivet. Nästan samtidigt var det en annan av de äldre missionärerna, fru Anna Hahne, som fick hembud, och nu senast kort före jul fick en av banbrytarna för vår mission, August Berg, lägga ned vandringsstaven.

Vi få ständiga påminnelser om huru allting växlar. Då är det så mycket dyrbarare att påminna sig det härliga löftes-ord som läses här ovan: "Guds nåd varar beständigt." Här möter oss något som är fast och oföränderligt, något som motsvarar alla våra behov och som aldrig sviker våra förväntningar. Att det är n å d betyder att det icke är beroende på någon vår egen duglighet eller skicklighet. Vad vi ha att göra är endast att i tro och tacksamhet taga emot den oskattbara gåva som räckes oss. Den omfattar allt

i både det förflutna och det kommande. Kasta vi blicken tillbaka, kunna vi icke undgå att upptäcka brister i vår gärning och i dess motivering, som göra den värdelös både i våra egna ögon och såsom en duglig insats i Guds rikes uppbyggande. Då behöves Guds förlåtande nåd, som lösgör oss från det olycksdigra sammanhanget med vårt eget förflutna och ger oss nytt mod och ny frimodighet.

Inför varje nytt tidsskede — såsom nu inför det nya år, vari vi just ingått — stå vi bävande och undrande. Vad skall det bringa med sig för oss personligen och för den sak, vari vi kallats att göra en insats? Nu mer än någonsin står man undrande: skola missionsvännerna kunna hålla ut i sin offertjänst, nu då så pressande anspråk ställas på deras tillgångar genom det svåra tidsläget? Skola vägarna till Kina åter öppnas för våra missionärer? Skola våra missionärer på fältet, såsom hittills så underbart varit fallet, skonas från hemsökelse genom bombfällning, andra olyckor eller sjukdom? Skola deras krafter stå bi? Skola de infödda kristna visa sig mogna att övertaga ledningen av sina församlingar och att föra missionsgärningen vidare? Huru skola de politiska förhållandena gestalta sig: skall Kina lyckas att skaka av sig inkräktarna och vårt fält befrias från de olägenheter som följa av ockupationen eller skall ockupationen fortfarande draga en gränslinje rätt igenom vårt fält? Se där några av de frågor som träda fram, då man söker blicka in i det nya året. Idel frågetecken, idel ovisshet — men Guds nåd varar beständigt.

Det är denna nåd, av vilken vi få leva — så heter det ju i Ef. 2: 4, 5: "Gud, som är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta." — Och det är denna nåd som gjort oss till evangeliets budbärare bland hedningarna. — Så heter det ju i samma Efeserbrev 3: 8: "Åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom."

Och vad som gäller om Paulus gäller också århundradena igenom om dem som vandra på samma trons väg som han, ty "Guds nåd varar beständigt."

Kära vänner, låtom oss då under det år, vid vars början vi stå, troget följa den apostoliska maningen: "Tagen eder till vara för att bliva indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora edert fäste. Växen i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus." (2 Petr. 3: 17, 18.)

Karl Fries.

»Så vilja vi mitt i bruset
av havets uppror och dån
se hoppfullt mot morgonljuset
och ej vår tro gå ifrån.
Och ordet om Jesus vi sända
till folken, som själv han befallt,
och det till frälsning skall lända,
ty han är vårt liv, vårt allt.»

Karl Nilenius.

Personliga minnen och intryck av missionär Berg.

Aug. Berg som reskamrat.

År 1907 voro min hustru och jag stadda på en resa till Fjärran Östern. Dess mål var egentligen den konferens för Kristliga Studentvärldsförbundet, som ägde rum i Tokio den 3—7 april, men vi planlade vår resa så att vi också skulle få vara med om den missionärskonferens, som hölls i Shanghai den 6 april—7 maj till minne av Robert Morrisons ankomst till Kina hundra år tidigare såsom banbrytaren för den protestantiska missionen i detta väldiga land. Nu voro mer än 1.000 Kina-missionärer samlade här i KFUM:s byggnad, och bland dessa var August Berg som lovat att bliva vår färdledare på en resa genom det inre av landet med huvudsyfte att besöka så många som möjligt av Svenska Missionens i Kina stationer. Vi togos vänligt om hand av honom redan vid vår ankomst och då vi bodde i Kina-Inland-missionens dåvarande präktiga byggnad. Han var, liksom på den tiden alla med denna mission samverkande missionärer, klädd i kinesisk dräkt och tog sig synnerligen ståtlig ut i denna, i synnerhet som han fullständigt behärskade konsten att uppträda på ett detta förnämliga kulturfolk värdigt sätt.

Då konferensen var slut, anträdde vi tillsammans färden uppför Jang-tse-kiang på en av de stora flodångare av engelsk nationalitet som trafikerade denna pulsåder för samfärdseln, så långt den var segelbar. Vårt mål för flodresan var Hankow. Därifrån skulle vi fortsätta med järnväg till Cheng-chow och därifrån i den fjorton dagar före vår ankomst öppnade järnvägen österut till Kai-Feng-fu, där vi ville hälsa på chefläkaren vid missionssjukhuset dr. W. Guinness, gift med en släkting till min hustru, känd i vida kretsar i Sverige såsom Jane af Sandeberg.

Den omständigheten att järnvägen var så ny gjorde att vid varje station massor av s. k. pekingkärror mött upp med sina passagerare för att dessa skulle få stilla sin nyfikenhet på det underbara nya färdmedlet. Detta gav August Berg en mängd anknytningspunkter för samtal med reskamrater. Vid ankomsten till Kai-Feng mottogos vi med största hjärtlighet — Jane Guinness hade ju tillbragt sin första tid i Kina såsom medlem av det Bergska hemmet. Efter några dagars vistelse anträdde vi färden tillbaka till Cheng-chow med järnvägen, men sedan började resan i kärra över de allt annat än jämna vägarna med vilopunkter i värdshus som voro allt annat än komfortabla. Jag minns då vi kommit till slutet av vår första dagsled och stannade vid ett sådant, hur min hustru betraktade August Berg med allvarlig min och sade med stark tonvikt på varje ord: »Inte är väl meningen att vi ska tillbringa natten *här*?» Ja, det fanns nog intet annat val, och August Berg svarade henne: »Detta är ett ganska förnämligt värdshus», och tack vare de inventiösa tältsängar som vi fört med oss från Shanghai gick det ganska bra att sova inte bara den natten, utan många, många nätter i det inre av Kina. Missionär Beinhoff hade varit nog omtänksam och uppoffrande att sända sin trogne Chang oss till mötes, och han gjorde mycket för att skapa trevnad och hjälpa oss över svårigheter. Utrymmet medger mig inte att ingå i allt för många detaljer. August Berg var beundransvärd i omtanke och förutseende och förde oss lyckligt i hamn närmast i Honanfu hos vännen Beinhoff. Självfallet hade vi där liksom i Kai-Feng möten för församlingsmedlemmar och utomstående, varvid August Berg dels talade själv dels tjänstgjorde som tolk åt mig. Ju närmare vi kommo målet för vår resa, Yuncheng, vår missions centralpunkt, inträffade allt oftare och oftare att August Berg fick syn på personer, äldre och yngre, som han kände och som kände honom och med glädje kommo fram och hälsade och bevisade oss tjänster av

olika slag. Man märkte att missionen och dess budskap hade rum i deras hjärtan.

I Yuncheng fingo vi vara med om en rikt välsignad, av vår missions medlemmar väl besökt konferens under August Bergs erfarna, kärleksfulla och omtänksamma ledning. Det var av oskattbart värde att komma våra missionärer så nära och med dem dela andliga gåvor, få en inblick i missionens inre liv och därigenom bli i tillfälle att på ett nytt sätt i bön och arbete följa verkets utveckling. I allt kände man August Bergs milt ledande och ordnande hand. Så mycket större är nu saknaden efter honom, men också tacksamheten för vad Gud genom honom skänkt vår mission.

Karl Fries.

"Jag är missionär på livstid."

Med oförminskad andlig spänstighet, tankeklarhet och minnesförmåga stod för endast ett par månader sedan den 79-årige missionsveteranen August Berg bland sina vänner i S. M. K:s göteborgskrets. Väl var gestalten böjd, och visst hade hans hår grånat, men andens oförgängliga livskraft röjde sig i hans rika och värmande budskap och missionsskildring. Och vem kunde annat än bli gripen, då han med iver betonade: »Det finns inga f. d. missionärer. Jag är missionär på livstid».

Sådan var han, denne banbrytare från S. M. K:s tidigaste år, denne i många avseenden oförliknelige missionsarbetare, som mitt under fullföljandet av sin livslånga, hängivna gärning blev kallad att efter en kort sjukdomstid gå in i sin Herres glädje.

Att ha fått stå i nära vänskapsförhållande till August Berg, räknar jag bland mitt livs stora tacksägelseämnen och förmåner. På ett sällsynt sätt stodo våra hjärtan i samklang, våra tankar i harmoni, våra intressen i intimt samband.

Men överallt, där han gick fram, värmde hans hjärtas starka kärlek, och överallt strålade hans ljusa, vackra blick, vittnande om själens rikedom och sanna adelskap. Och vida längre än genom personligt inflytande nådde han genom det skrivna ordet. Hans flitiga författarskap utmärktes av en ledig, medryckande stil och en utpräglad, stundom betagande berättarförmåga.

I novembernumret 1940 av Sinims Land skrev August Berg bl. a. dessa ord: »Då du och jag, broder och syster, en gång hunnit målet för vår tro och stå med bland den vitklädda skaran, skola vi nog spana efter dem, som varit oss så kära.» Säkert har också mången spanande blick mött honom vid inträdet i paradiset. Och många, som ännu äro på denna sidan gränsen, bida med längtan återseendets dag.

Må vår käre, hänsovne väns sällhet bli som en överflödande rik ström av ljuvlighet i vår Frälsares närhet!

Karl Nilenius.

August Bergs anletsdrag och hjärtefasad.

Med den saknade käre vännens bild framför mig är det ej svårt att i hans anletsdrag igenkänna åtminstone något av hans hjärtefasad. Nämligen så som en mera än 40-årig vänskap avslöjat den.

Vilka synes då mig vara de mest framträdande dragen?

Han var *ödmjuk* medan det vilade över honom något som var »där ovan» ifrån. Anspråkslösheten i hans väsen var påfallande både i den närmare samvaron och i samarbetet. Likväl höjde han sig ofta över sin omgivning. Paulus talar om det Jerusalem som är där ovan och som är fritt. Medborgarskapet i himmelen med Guds husfolk var ett ämne som strax gav genklang i August Bergs själ, då något ljud eller bud därifrån nådde honom. Det märktes utan många ord att han i själva luften därifrån andades fritt, så som han ock själv var i bästa mening frigjord.

Han var *lycklig* och dock ingen lyckosökare. Nog hade han av naturen ett ljust och förhoppningsfullt temperament, men ytlig lycka traktade han ej efter. *Glädjen* var för honom något annat och långt mer. Den är tron på och fasthållandet av vad man äger i Kristus samt tacksamheten över att bland andra få sprida evangeliet om Honom. Glädjen var något av August Bergs hjärtefasad, som återspeglade sig i hans anletsdrag och som bland annat gjorde honom så avhållen allestädes.

Han var *barmhärtig och dock sannfärdig*. Hur kunde han ej taga parti för någon frånvarande, som han ansåg ej blev rättvist bedömd, och huru mild var han ej i alla sina omdömen. Men den som hört honom tillrättavisa någon som ej varit sann eller som handlat orätt vet, att saltet hos honom med åren icke förlorade sin sälta. Respekten för andras ärliga övertygelse förhjälpte honom i alla händelser till sund balans.

Han var *redo, alltid redo*. Något av scout-gosse-anlag förlorade han aldrig. »Tiden är inne» är ännu ett paulinskt ord, som Aug. Berg tillämpade i praktiken. Han var snarare något före än efter utsatt tid. Man kunde lita på honom. Härmed sammanhängde i vissa hänseenden hans fyndighet och sunda humor.

Ehuru Gud ensam känner våra hjärtans innersta är det ej sällan så att något av hjärtefasaden tager sig uttryck i anletsdragen, sasom fallet var i ovanlig grad hos August Berg. Nu är han själv »där ovan», hos Kristus, vilket mycket bättre är för honom, men hans tomrum ibland oss är mycket kännbart.

J. Rinman.

Den käre vännen och värderade arbetskamraten.

Det kännes ju alltid en tomhet och saknad, då någon som man stått nära i livet ryckes bort. I särskilt hög grad ha dessa känslor strömmat in över mig, då den käre vännen och värderade arbetskamraten August Berg lämnat sitt verk härnere och kallats till högre tjänst. Tankarna gå tillbaka till den första tiden av mitt arbete i Kina, då jag fick förmånen att vara tillsammans med Aug. Berg i Tungchowfu. Han hade redan ett par års erfarenhet i att på det svåra kinesiska språket tala och predika och var därför helt naturligt för den unge missionären en auktoritet såväl då det gällde att uttrycka sig riktigt som i den ej mindre svåra konsten att på ett rätt sätt umgas med folket. Hans framstående umgängesförmåga gjorde sig alltid gällande.

Det var under denna tid ofta kritiska tillfällen, då stämningen mot de utländska missionärerna var mycket spänd och det för oss i hög grad gällde att vandra varligt. Ofta behövde ämbetsmännen uppvaktas eller tagas emot, och härför ägde August Berg framstående förmåga.

Under tiden såddes den ädla säden och bar frukt, även om detta var den ringa begynnelsens dag. Ej blott staden utan även landsbygden fick höra det glada budskapet. Predikoresor företogos till de omkringliggande byarna och köpingarna. Då packades böcker och sängkläder på den lilla åsnan »Charley», och sedan gingo vi till fots åtföljda av medhjälparen »Molnets Broder» eller någon annan. Aug. Berg var en god och uthållig fotgängare, och det hände någon gång att vi marscherade ända till 6 à 7 sv. mil på en dag. Han var en mycket god kamrat med ett ljust och förhoppningsfullt sinne som tog med jämnmod även de ibland rätt svåra påfrestningarna.

August Berg sörjde för att vännerna hemma fingo följa arbetets gång. Han hade »en god skrivares penna», som han flitigt använde för att låta missionens vänner få del av både glädjeämnen och missräkningar, därom vittna »Axplock från Tungchowfu» och andra brevserier.

Det var helt naturligt att Aug. Bergs gåvor skulle tagas i bruk för större upp-

gifter. Såsom föreståndare på fältet fick han hela missionens vidsträckta fält till sitt arbetsområde. Det var särskilt under denna tid som vi under en följd av år hade den stora förmånen att få samarbeta med syskonen Berg. Den stora insats, som Aug. Berg fick göra såsom ledare på fältet, skall helt visst aldrig glömmas vare sig av missionärerna eller av de kinesiska församlingarna. Till hans uppgift hörde bl. a. att genom ständiga resor besöka de olika stationerna och församlingarna, och huru rika tillfällen fick han ej på dessa resor att uppmuntra och vägleda samt hjälpa till rätta i församlingarna och bland medhjälparna, då någonting hade trasslat till sig.

För Aug. Berg såsom kamrat och för den gärning han genom Guds nåd fick utföra på S. M. K:s fält och i hemlandet tacka vi av hjärtat Herren.

Theodor Sandberg.

En trofast vän under 55 år.

Herrens trogne tjänare och min mycket käre vän har lämnat oss, efterlämnande ett tomrum så stort att det synes mig som om det ej mera kunde fyllas. Av hans andligen resliga gestalt, som alltid utstrålade något av Mästarens ljuvlighet, finns nu endast det ljusa minnet kvar. Och »*den rättfärdiges åminnelse lever i välsignelse*» Ordspråksb. 10: 7.

Min första bekantskap med August Berg daterar sig från 1885, då jag såsom nyfrälst fick hemma hos honom i Stockholm mottaga mycken andlig vägledning och hjälp. För hans värdefulla och trofasta vänskap som jag fått äga dessa femtiofem år kan jag aldrig nog tacka min Gud. Jag brukar »berömma mig» av att ha bedit honom ut till Kina, dit han anlände 1890 ett år efter mig! Gud hade talat till en av sina skaffare om åsnefålen, Mar. 11: 2, 3, »*Lösen den... Herren behöver den*», och så betalade han August Bergs studieskuld och gjorde det sålmedelst möjligt för honom att bli missionär. Och att han varit en idealisk sådan är mitt ödmjuka vittnesbörd. Med sitt milda temperament blev han genom nåden särskilt lämplig för sitt nya kall. Under de många år han var vår föreståndare på fältet i Kina, var hans inspektion på de olika stationerna efterlängtad. Man rönte så mycken kärlek, förståelse och hjälpsamhet från hans sida. Av en händelse fick jag en gång höra ett vittnesbörd från en man, vilkens häst Berg brukade leja för sina missionsresor. Det lydde: »Hans tålamod var storartat. När han blev uppskörtad av elaka båtkarlar och giriga värdshusvärdar, visade han sin vrede genom att moltiga och lida.» Erik Folkes förste medhjälpare, den begåvade Chang Chi-heng, sade en gång helt spontant om August Berg: »Han behöver bara gå tvärs över gården för att påverka människor». En gång vid ett synodalmöte skulle en församlingsäldste väljas. En man med stor förmåga att tala samlade de flesta rösterna, men Berg sade på sitt stilla sätt att han ej kunde ge vederbörande sin röst. Han hade nämligen en djupare andlig syn på saken, och Guds vishet var över honom. Mannen i fråga blev emellertid vald, men efter några års förlopp fingo väljarna anledning att inse sitt misstag. Det hände att både engelska och svenska missionärer till sist fingo anledning att tacka Gud för de faderliga varnings- och förmaningsbrev de fått mottaga av vår broders hand. Genom sin flitiga och vidsträckta korrespondens fick han bli många till välsignelse.

Många både i Sverige, Kina och andra länder stå nu sörjande vid vår vördade broders bår. Måtte vi alla berikas av hans föredöme! Och så ha vi det saliga hoppet att inom kort få mötas i oförgänglighet. — — —

»*De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.*» Dan. 12: 3.

Henrik Tjäder.

En missionär med Guds nåde.

Han var en missionär med »Guds nåde», min käre och mycket avhållne gamle vän. Benådad med en järnhälsa, skrev han förra sommaren: »Om Gud vill, fyller jag åttio nästa år». Så innerligt gärna hade vi önskat, att han fått dröja kvar härnere för att uppleva detta till glädje för sina kära och för oss andra, som voro förenade med honom genom starka kärleksband. Men nu har han gått att vara »hemma hos Herren» för att fira ett evigt jubelår.

Benådad var han som ordets förkunnare. Hans budskap var alltid genomträngt av äkta gammalevangelisk ande och kärna, på samma gång som det var personligt och uppfordrande. Benådad med kraft att kunna göra resor över hela vårt land och tala vid små möten och vid stora möten in i det sista. Benådad var han i alldeles sällspord grad som brevskrivare. Hans korrespondens var enorm, ty han hade många vänner och till alla skrev han. Han var en enastående trofast och deltagande vän. I ordets bästa mening kan sägas, att han var konservativ till hela sin läggning, men parti- och samfundsskrankor voro honom fullständigt främmande. Som ledare för missionen ute i Kina var han alltid redo att lämna rum åt sina medarbetare på allt sätt och var kärleksfullt förstående i alla situationer. Mycket karaktäristiskt för honom var ett uttalande, som han en gång gjorde: »Ja, ser du, käre Richard, jag har fått lära mig att ta människor *sådana de äro* och inte sådana jag vill ha dem.»

Vi tacka Herren innerligt för vad han gav genom sin trogne tjänare och för det verk, han fick utföra i den stora vingården hemma och ute i Kina.

Rich. Anderson.

Ett strålande minne.

Minnet av August Berg är strålande. Då han kom till oss här på expeditionen. hade han alltid något kärleksfullt ord för var och en. Humoristisk och glad som han var, kunde han med några få ord hjälpa oss att också se allting ljusare.

Det var ej många dagar, då han var hemma på Missionshemmet, som han ej ringde upp till oss för att hälsa och för att få höra om det var något nytt, vi hade att tala om. Hur gladdes han ej över gåvor, som kommo in till Missionen. Jag kan höra den kära rösten ljuda i mina öron: »Snälla Lisa, hur underbart! Jag är hemma hela dagen, ring upp mig och berätta mer om Guds gärningar!»

Minnesgod som få var August Berg. Tänk vad han gjorde många av sina vänner glada med att skriva, telegrafera eller ringa upp på olika högtidsdagar! Till vårt hem brukade han ringa upp tidigt på morgonen på våra födelsedagar för att sjunga för oss. Ofta hade han då samlat flera av missionärerna, och så fingo vi en hälsning från dem alla. Men även om det ej var flera än Augusta och han själv, så sjöngo de båda. Sådan kärlek glömmes ej. Men vad vi sakna allt detta nu!

År 1917 den 10 aug. kom August Berg hem från Kina. Bland andra som mötte honom, var också vår mor. »Kära tant», sade August, »förlåt, att jag ej hann hem för att gratulera tant på födelsedagen i går». Sådan var August Berg. Det är ej att förvånas över om han blev avhållen.

»Kom ihåg, att gammal blir aldrig August Berg», kunde han säga. Han slapp att bliva gammal.

Innan han reste ut på sin sista föredragsresa, ringde han upp till oss på expeditionen och var lika strålande glad som vanligt.

Sista gången jag såg honom strålade han också. Det var något av evighetens strålglans, som då lyste upp det kära ansiktet. Han väntade att få se sin Frälsare, att få skåda honom ansikte mot ansikte.

Denna väntan har nu fått sin uppfyllelse.

Lisa Blom.

"Hans ljusa, blida sätt vann mången seger."

Bland oss, som under en följd av år haft förmånen ha missionär August Berg såsom vår ordförande och föreståndare ute på missionsfältet, har det nu blivit saknad och ett stort tomrum. Hans ljusa, blida sätt vann mången seger, där den på intet annat sätt kunnat vinnas. Det var t. ex. en dag i Hoyang för många år sedan, antagligen omkring 1924, då han där gästade oss. Hoyang ansågs ju av många ligga vid världens ände, långt som det var till närmaste järnvägs- eller busslinje. Missionär Berg kom från Yuncheng i Shansi, som ansågs såsom något mycket modernt. I Yuncheng sutto vid gudstjänsterna män och kvinnor i samma kapell utan murar, plank eller skynken mellan den manliga och kvinnliga sidan. I Hoyang däremot fanns alltjämt kvar en underbart vackert snidad 2 meter hög skärm, som sträckte sig ända från huvudingången längst bak nästan ända fram till altarringen. På kvinnornas sida av skärmen var denna dekorerad med vackra kinesiska målningar ur berättelsen om den förlorade sonen, medan männen på sin sida hade många värdefulla bibelspråk prydligt skrivna. De konservativa Hoyangborna ville nog bra gärna ha kvar sin skärm, men flertalet önskade få bort den. Bägge grupperna ville ha missionär Bergs råd i saken. Han tog då en av de äldre evangelisterna dit och sade: »Tycker inte Du, att då det råder sådan enhet och förståelse i församlingen och i de kristna hemmen man med fördel kunde undvara denna skiljomur här mitt i kapellet?» Dessförinnan lekte han kurragömma med samme evangelist vid skärmen och sade: »Inte behöver väl denna skärm skilja oss, som äro så goda vänner?» — Resultatet av denna lilla händelse blev, att den gamle evangelisten märkvärdigt hastigt ändrade mening, och inom ett par dagar var skärmen borta. Blott 1/4-del av den fanns sedermera kvar uppe på läktaren för att skilja gosskolans och flickskolans avdelningar åt.

Mitt huvudintryck av käre farbror August Berg är kristlig kärlek och solsken, som fått bli till största välsignelse.

Martin Bergling.

Jordfästningen.

Söndagen den 22 dec. vigdes missionär August Berg till gravens ro. Solig var han alltid, vår käre farbror August, och solig blev hans begravningsdag.

En stor skara vänner hade samlats på Missionshemmet i Duvbo för att följa honom till graven. Just då den lilla andaktsstunden började, bröto solstrålarna in genom fönstren. Första sången som sjöngs var den som vår käre hemgångne vän själv valt att stå under dödsannonsen: »Klippa, du som brast för mig». Missionsföreståndare *Martin Lindén* gav oss sedan en hälsning från farbror August, delvis med hans egna ord. Martin Lindén hade nämligen fått göra den resa till Norrland, som missionär Berg skulle ha gjort om han ej insjuknat. Han lämnade då sina utkast till tvenne föredrag, och nu kom ett av dem till användning.

Texten utgjordes av Luk. 2: 25—33. Först framställdes på utkastet frågan: Vem var Simeon? och frågan besvarades med att gudsfruktan och rättfärdighet gjorde honom stor. Helig Ande var över honom. Där fanns ock ett citat, Job 1: 8, alltså en jämförelse mellan Job och Simeon. »Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda.» När jag stannade inför detta, sade Martin Lindén, blev det så levande för mig, att det i varje tid finns Guds män, vilkas like icke finns. Job var det på sin tid, Simeon på sin. Och

skulle vi ej kunna gå vidare samt säga: Vår käre, vördade, hänsovne vän var det på sin tid. Om August Berg kan sägas, att hans like icke fanns. Han var något av original, han var ej lik andra. När vi tänka på vad han angav såsom Simeons storhet, stämmer det också in på honom själv. Gudsfruktan gjorde honom stor. Han var rättfärdig genom tro på Jesus Kristus och helig ande var över honom. Detta var något av den bild av Simeon, som han målat, och vi känna igen honom själv. Han hade ämnat framställa den bilden i Skellefteå för att åhörarna skulle kunna följa Simeons exempel och bli sådana som han var. Han fick icke tillfälle därtill, men han gör det för oss idag, och bilden blir ännu mera levande, emedan vi i den igenkänna honom, som vi idag äro samlade omkring. Så manas vi att följa i deras fotspår, som före oss gått vägen och nått målet.

Nästa avdelning på utkastet talade om Simeons möte med Jesusbarnet. »Då tog också han honom i sin famn». Också han — också jag. »Aldrig förr hade han fått ge ett sådant famntag». »Famnen full». Är detta vår erfarenhet? Då kunna vi ej tiga. — Jag tror, att vi kunna tänka oss hur farbror August skulle ha talat om detta: »Famnen full»! Han skulle ha betonat, att vi få famnen full om vi taga emot Jesus, emedan vi då få allt. Är detta vår erfarenhet? Skulle vi ej fråga oss detta under julen? Nu har farbror August fått taga emot mer än vi kunna ana, långt mera än vår tanke kan tänka. Till sist kommer: »Då skulle vi ej tiga». Vi skulle bära vittnesbörd om honom, som är till frälsning för alla folk. Give Gud att vi alla finge famnen full, så att detta bleve en verklighet för oss!

Efter ett par solosånger av musikdirektör *Jacob Nyvall* talade doktor *Karl Fries*. »När vi äro samlade på detta sätt kunna vi ej undgå att tänka på honom, som så många gånger på denna plats lett vara möten. Och det var ej bara vid högtidsstunder han fullgjorde sin värdplikt under de 12 år, som han i kärlek härskade över allt härute och alltid gjorde det i ljus och glädje, utan också under vardagen. I 2 Kor. 6: 4 läsa vi: »Vi vilja i allting bevisa oss såsom Guds tjänare.» Jag vädjar till var och en och frågar, om det ej täcker vår käre Broders liv på alla områden. Vi känna den innerligaste tacksamhet till Gud för allt han gav genom honom. Gud vare tack för det verk, som så frimodigt utfördes, och för den frukt det burit. Vi tacka Gud för August Berg och utbedja tröst och hjälp åt dem som stå honom närmast.» — — —

Psalmversen: »O gläds, min själ, och sjung hans pris» sjöngs sedan gemensamt, varefter vandringen sakta gick upp mot kyrkan, under det att den nedgående solens strålar guldfärgade västerhimlen. Först kördes likvagnen, sedan kom den långa raden av nära och kära. Under samlingen i kyrkan, som fylldes till så gott som sista plats, utfördes stilla musik. Jordfästningen förrättades av komminister *Henrik Berg*, äldsta sonen, och texten var hämtad ur Fil. 1: 20, 21: »Det är från sitt fängelse i Rom, som Paulus skriver till församlingen i Filippi. Framför sig ser han lidande och död. Ser han tillbaka, ser han stunden då Kristus mötte honom, då det ej var möjligt spjärna mot, då han måste giva sig åt Kristus för att bliva hans egen. De bojor han bar, bar han för Kristi skull. Ja, komme ock död, skedde det för Kristi skull. Kristus förhärligad i liv och död, det var för Paulus allt. Så är hans hjärta fullt av tack och glädje för att den nåden blivit honom förlänad av Jesus Kristus. Men han ser ock, att han allenast är ett redskap i sin Herrens hand. 'Genom Guds nåd är jag vad jag är, och hans nåd har icke varit fåfäng, utan jag har arbetat mer än många, dock icke jag utan Guds nåd.' Han säger också: 'Jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss.' Att vinna Kristus,

förhärliga honom och leva i hoppet, skulle vara allas vår stora uppgift, och tänka vi på honom, som gjorde livet rikt för oss, då är vad som yttrats förverkligat av honom. Vår älskade, som här vilar, när vi samla vad han rikast gav, är det som kunde det ej uttalas med ord. Han utstrålade något av Jesu Kristi härlighet. Kristus var hans liv, därför blev döden en vinning. Många, många äro de i Sverige och Kina, som nu tacka Gud för vad de fått mottaga genom honom. Därför att han kunde bekänna: 'Mig är barmhärtighet vederfaren', kunde han vara andra till hjälp. Det som för många är svårt, att enkelt och naturligt bära vittne om frälsningen, föll sig naturligt för honom. Stark och ödmjuk var hans gudstro. Erfarenheten hade lärt honom vikten av bön med tacksägelse. Han lade fram alla behov för Gud, och Gud lät honom erfara att Herren förser. Han tackade och fick nytt mod. Vad det verkligen betyder i en människas liv att leva med Kristus, det uppenbaras aldrig förrän: 'Det lider mot aftonen och dagen nalkas sitt slut.' För vår älskade kom aftonen hastigt. På dagen en månad efter det han sjuknade fick han kallelse att lägga ned verket. Vi, som fingo den oförgätliga förmånen följa honom till porten, vi skola aldrig förgäta vad han gav. Tacksamhet fyllde hans hjärta för den Guds nåd som blivit honom bevisad. Till Guds nåd i Kristus tog han sin tillflykt. 'Intet kan jag giva dig', sjöng han med svag röst. 'Jag tror på syndernas förlåtelse och ett evigt liv. — — Jag har frid — — Nedåt sträcka sig hans eviga armar', det var hans bekännelse. Stor och djup är saknaden och tomheten, ej endast för oss, som stå honom närmast, utan för många i Sverige och Kina. Men i allt känna vi en innerlig tacksamhet till Gud för gåvan han gav.»

Så vigdes vår käre, avhållne och vördade missionär August Berg till den sista vilan. Hoppet lyste genom orden: »Jesus Kristus skall uppväcka dig på den yttersta dagen!» Efter begravningsmässan, vilken utfördes av officianten och komminister E. Härdelin, följde den långa raden av talare, som nedlade kransar och uttalade ett tack. Doktor *Karl Fries* framförde Svenska Missionens i Kina tack för ett 50-årigt troget utfört arbete, därav 12 år som husfader å Missionshemmet och som hemarbetare. Kand. *Gustaf Österberg* frambar ett tack från Missionshemmet för all den kärlek och omtanke, de alla, som där bo, fått mottaga. Missionssekreterare *Martin Bergling* framförde ett tack från missionärerna. Rektor *C. Rudvall* framförde ett tack från Jönköping och särskilt från »Kinesernas Vänner». Sekreterare *Carl-Gustaf Voss* uttalade Jönköpings Kristliga Ynglingaförenings tack till den, som sedan 1888 varit medlem i deras förening och en tid var föreningens ordförande. Missionsföreståndare *Viktor Johansson* tackade för 40-årig trogen vänskap och nedlade en krans från Jönköpings Missionsförening. Komminister *E. Härdelin* framförde ett tack från Duvbo kyrka och från sig och sin familj. Apotekare *M. Lundqvist* nedlade en krans från Sveriges Kristliga Farmaceutiska Förening. Doktor *G. Palmær* frambar en hälsning från Svenska Missionsförbundet, och missionssekreterare *Magnus Havermark* från Svenska Mongolmissionen. Konsul *H. Wijkström* framförde Internationella Alliansmissionens tack, och fröken *Willi Stenfelt* uttalade ett tack från Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. Till sist framförde kyrkoherde *Ossian Beinhoff* ett tack: »Tack för vad de varit för mig. — Nu har du fått vad du talat om för andra. Nu står du där för din Herre och Mästare för att mottaga din krona.»

Kyrkokören sjöng: »Jordens oro viker för den frid som varar», varefter kistan bars ut ur kyrkan och vandringen började ned mot kyrkogården. Från kyrkogårdsgrinden, fram till och runt omkring graven flammade marshaller. Kistan sänktes så sakta. En efter en trädde vi fram för att kasta en sista

blick ned i graven. Som ett glädjebud till mitt hjärta kommo psalmens ord: »Vad ljus över griften! Han lever, o fröjd!»

H. B.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Ett gott nytt år

med rik välsignelse och nåd från Gud att bliva till välsignelse tillönskas hjärtligt alla läsare av Missionstidningen Sinims Land!

Bönemöten för S. M. K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. *i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm hållas fr. o. m. *tisdagen den 14 dennes* med början *kl. 7 e. m.*

Bönestunder på S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, hållas *varje fredag kl. 2 e. m.* fr. o. m. *fredagen den 17 januari.*

I samband med detta meddelande ville vi så gärna även i år erinra om behovet av förbön. Vi önska, att Herren må lägga detta behov riktigt tungt på allas våra hjärtan. Må vi, då så ske kan, samlas till gemensam bön, och må vi även enskilt bära tacksägelse- och böneämnen, som Herren påminner oss om, fram inför Gud!

»*Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid.*» (Hebr. 4: 16.)

Minneshögtid efter August Berg.

Minneshögtid efter framlidne missionär *August Berg* anordnas på *K.F.U.M.*, Birger Jarlsgatan 35, (ingång från Snickarebacken) *fredagen den 17 januari kl. 7. e. m.* Doktor *Karl Fries,* kyrkoherde *Ossian Beinhoff* m. fl. komma att tala. Missionsvänner såväl som personliga vänner till familjen Berg hälsas varmt välkomna. Té serveras mot en avgift av 75 öre.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S.M.K:s expedition *torsdagen den 23 januari kl. 7 em.* Alla »länkar» hälsas varmt välkomna.

Tillbakaträdande missionärskandidater.

Fröken *Margit Andersson* och herr *Eugén Alm* hava återtagit sin ansökan om att få resa till Kina såsom missionärer inom vår mission. De motivera detta steg med en förklaring, att de nu ej tro det vara Guds vilja att de skola gå ut som missionärer. Vägen ditut har ju varit stängd för en tid, och de ha fått uppgifter här hemma. Detta har gjort, att de känt sig böra återtaga sin ansökan till Svenska Missionen i Kina och ingå äktenskap samt bosätta sig i Värna, *Linköping.* — Givetvis är det med en känsla av saknad som vi meddela detta, men då de äro övertygade om att handla efter Guds vilja, kunna vi ej annat än innerligt tillönska dem välsignelse och lycka samt nåd till att bliva till välsignelse.

Hans Stjärna i Östern.

Vi ha kvar ett fåtal ex. av vår missionskalender, och om någon ännu önskar köpa den, kan den alltså rekvireras. Skulle ej vår läsekrets kunna hjälpa oss att få upplagan slutsåld?

För all den kärlek, som i brev, blommor och allra mest i förböner, mött vår älskade Make och Fader, August Berg, under hans sjukdom, samt alla de bevis på stödjande kärlek, som vid hans bortgång visats oss i brev, blommor till hans bår och gåvor till Svenska Missionen i Kina, bedja vi att av hjärtat få frambära vårt varma, vördsamma tack.

Augusta Berg.
Barnen.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1940.

Allmänna missionsmedel.

1747. C. J., Boden ..... 20:—
1748. J. H., Älvsjö ..... 10:—
1749. S. R., Malåträsk, t. H. Wang 5:—, Maja Lundmarks underh. 5:— ..... 10:—
1750. G. S., Färnabruk ..... 10:—
1751. E. O., Lund ..... 25:—
1752. Bjurbäcks Mfs ..... 25:—
1753. K. K., Björköby ..... 20:—
1754. E. S., Strömstad ..... 15:—
1755. Karstorps Mfg ..... 50:—
1756. M. J., Boden ..... 200:—
1757. I. W., Katrineholm ..... 50:—
1761. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
1762. H. o. I. J., Gbg ..... 20:—
1763. Kinagruppen i Gbgs KFUK, till Lisa Gustafssons underh. 600:—
1764. G. W. L., Sjötorp ..... 10:—
1765. Koll. i Bureå, 27/11 ..... 217:37
1766. D:o i Sörböle, 28/11, till Maja Lundmarks underh. 62:25
1767. Bergsbyns Kinakrets, till E. Sjöströms underh. ..... 60:—
1768. Koll. i Medle, 1/12 ..... 27:52
1769. O. L., Adventsgåva, gm A. B., Skellefteå ..... 20:—
1770. Solglimtsfören., Krångfors, gm d:o ..... 115:—
1771. M. B., Adventsgåva, gm d:o . 10:—
1772. A. Z., gm d:o ..... 5:—
1773. Ett löfte åt Herren, Medle, gm d:o ..... 10:—
1774. A. B., Skellefteå, »en blomma vid Signhild Hultins bår» .. 3:—
1775. G. o. G. F., »Med tack för det gångna kyrkoåret» ..... 50:—
1776. Kollekter i Ö. H. K. U. F-d vid Martin Berglings besök: Mörteryd 20:—, Björköby 20:20, Näglarp 44:10, Karstorp 35:66, Näsby 38:40, Hjältaryd 16:50, Landsbro 17:20, Korsberga 33:45, Lemnhult 5:75, Farstorp 5:60, Ödshult 5:54, Slättåkra 19:09 Mamrelund 28:85, Husnäs 25:—, Lindeberg 5:75, Holsby 30:50, Vetlanda 64:37, Eckerda 17:—, Fifflekull 10:—, Boda Stensjön 18:85 ..... 461:81
1777. Koll. J. K. F., Jkpg, 14/11 .. 20:—
1778. Fam. J., Björköby, »en liten julblomma på Fars o. Petrus grav» ..... 100:—
1779. Holsby Mfg ..... 150:—
1780. Testamentsmedel efter avl. fröken Gerda Ekelund, Vetlanda ..... 200:—
1782. H. N., Myresjö, 18/11 ..... 10:—
1784. G. P., Skoghall ..... 25:—
1785. E. O., Fillsta ..... 30:—
1786. A. N., Vistträsk ..... 25:—
1787. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 50:—
1788. Karin o. Alice, Ulrika ..... 20:—
1789. A. G., Östersund, »Missionsoffer» ..... 10:—
1790. »Kinaringen» Lonnhyttans skola, Karlskoga, auktionsmedel ..... 240:—
1791. Syföreningarna för S. M. K. försäljning i Sthlm, 4/12 ... 5.727:01
1792. Sunneränga Missionsf. ..... 50:—
1793. Karlbo syfören. ..... 50:—
1794. A. B., i st. för blommor till Signhild Hultins bår, gm A. B., Skellefteå ..... 3:—
1795. P. L., Skellefteå, »Eder Fader behöver dem» ..... 4:—
1796. B. L., Ekenässjön 17:85
1797. 1/3 av koll. vid adventsmöte i Skellefteå stad ..... 208:—
1798. Luleåkretsen ..... 40:—
1799. I. K., Katrineholm ..... 100:—
1800. I. o. N. A., Brunflo ..... 20:—
1801. Kinesernas Vänner, Värnamo 500:—
1802. Sparb. medel gm J. U., d:o . 159:58
1803. V., i st. för basarbesök .... 10:—
1804. »För övertid» ..... 5:—
1806. Örebro K.F.U.M:s missionsbidrag ..... 500:—
1807. Mölnlycke Mfg ..... 15:—
1808. Böneringen, Karlskrona, sparb. 166:80
1809. Ryggestorps Syfören. ..... 100:—
1810. Ovikens Kristl. Ungdomsf. »Lisbet Vestmans minne» ... 50:—
1811. H. o. E. J., Jkpg ..... 100:—
1812. I. K., Linköping, t. E. Vidéns underh. ..... 10:—
1815. »Tionde av oväntad förtjänst» 15:80
1817. L. L., Älvsby 2:50
1818. N. B., Djursholm 2:50
1819. Kinakretsen, Gbg, t. G. Goes o. C. G. Nordbergs underh. . 35:—
1820. Hamrånge Kvinnofören. .... 25:—
1821. Efterskott till försäljningen, 4/12 ..... 5:—
1822. F. P., Björklinge ..... 5:—
1823. A. H., Skövde 12:50
1824. Torsås Kyrkl. missionssyför. 50:—
1825. A. C., Sthlm ..... 15:—
1826. F. M., Stocksund 4:50
1827. »Mors o. Fars minne» ..... 75:—
1832. Bergsbyns Mfg ..... 40:—
1833. Hörle Mfg ..... 40:—
1834. K. F. U. K., Kristianstad, för Ida Söderbergs underh. ..... 450:—
1835. E. W., Björköby, »julgåva» . 5:—

1836. Össby krets av Risinge missionsförs. ..... 50:—
1843. S. M. K:s syfören., Malmö, »stora bössan» ..... 66:—
1844. H. E., »En julgåva till Kina», gm A. B., Skellefteå ..... 5:—
1845. Måndagssyför. i Norrköping 35:—
1846. Erstorps Missionsfören. .... 15:—
1847. Från Länkmöte i Lund, 12/12 10:—
1848. B. o. N. S-n ..... 10:—
1849. E. S., Rödjenäs ..... 25:—
1850. A. B., Hjoggböle ..... 10:—
1851. Missionsfören. i V:a Hjoggböle ..... 10:—
1852 a. A. T., Äppelviken 7:50
1852 b. S. R., Ystad ..... 5:—
1853. »Hanna Blomqvists minne» . 26:48
1854. Säby Kyrkl. Syfören. ..... 40:—
1855. Älvsjö Kyrkl. Missionskrets. 72:50
1856. A. o. E. N., Vimmerby ..... 15:—
1857. Skördefestmedel fr. Ås .... 25:—
1858. M. B., Fors station ..... 5:—
1859. A. F., Piteå, »en blomma till Tant Rönngrens minne» .... 10:—
1860. H. U., »en blomma på Farbror Augusts bår» ..... 5:—
1861. M. o. N. C-i, Sthlm, i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 15:—
1862. M. o. J. M., d:o, till d:o .... 10:—
1863. I. W., d:o, d:o »vid farbror Augusts bår» ..... 5:—
1864. M. o. N. C-i, »med tack till Gud» ..... 800:—
1865. O. M., Sthlm, »i st. för blommor vid August Bergs bår» . 5:—
1866. E. S., Ängby ..... 10:—
1867. G. A., Sthlm, »i st. för blommor vid August Bergs bår» . 5:—
1868. Göteborgskretsen för S.M.K., till d:o ..... 50:—
1869. E. I., Sthlm, sparb.-medel .. 12:—
1870. L. o. H. B., »en blomma på vår älskade August Bergs bår» 5:—
1871. T. S., Strängnäs 5:50
1872. S. S., »en blomma på August Bergs bår» ..... 10:—
1873. A. A., Gisselås ..... 10:—
1874. Kimstads Kyrkl. Syfören. .. 100:—
1875. A. O., Norderön ..... 100:—
1876. Kinalänkarnas sparb. tömning, Edsbyn, till Runa Häggs underh. ..... 50:—
1877. C. E., Sthlm, »med anl. av August Bergs frånfälle» .... 10:—
1879. E. o. J. R-n, »i tacksamt minne, i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 100:—
1880. M. F., d:o, 1 Tess. 4:17 .... 10:—
1881. L. L-r ..... 30:—
1882. M. H. o. E. v. F., »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 5:—
1883. E. o. F. M., Stocksund, d:o . 10:—
1884. I. H., Lidingö, d:o ..... 10:—
1885. Fam. E. H., Nockeby, d:o .. 10:—
1886. Sparbössemedel. 64:90
1887. M. S., Sthlm, »i st. för blommor vid August Bergs bår» . 10:—
1888. B. E., d:o, d:o ..... 5:—
1889. S. S., d:o, d:o ..... 10:—
1890. »Kommminister Henrik Bergs kolleger i Solna, i st. för blommor vid hans vördade hädangångne Faders bår» .. 20:—
1891. H. o. H. T., Malmö, »en tacksamhetens blomma på August Bergs bår» ..... 5:—
1892. Snarås Missionsfören. ..... 50:—
1893. S. M., »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 10:—
1894. K. M. A., d:o ..... 25:—
1895. »Julgåva» 97:50
1896. A. G., Beted 14:75
1897. Söndagsskolbarnens sparb., gm E. S., Rödjenäs ..... 2:—
1898. E. o. H. O., Gbg, »en blomma vid August Bergs bår» ..... 10:—
1899. L. o. A. W., Sthlm, »till minne av vår innerligt avhållne gamle vän August Berg» .. 10:—
1900. G. L., Sthlm 2:50
1901. »En länk, en blomma vid August Bergs bår» ..... 10:—
1902. E. T., Sthlm, »i st. för blommor vid August Bergs bår» . 25:—
1903. Fam. V. W., Malmö, till d:o 20:—
1904. E. o. G. J., Nkpg till d:o .... 10:—
1905. J. G., Djursholm, till d:o ... 20:—
1906. A. o. M. L., Sthlm, till d:o . 5:—
1907. B. o. M. B., Duvbo, till d:o . 5:—
1908. J. H., Äppelviken, till d:o .. 5:—
1909. J. B., d:o till d:o ..... 10:—
1910. K. F. U. M:s besökskommitté, till d:o ..... 10:—
1911. B. o. K. F., Storängen, t. d:o 10:—
1912. D. o. C. d'A., Nockeby, t. d:o 5:—
1913. O. F., Vittsjö ..... 10:—
1914. K. A., Söderköping ..... 5:—
1915. A. B. o. O. C., Sthlm, »i st. f. blommor vid August Bergs bår» ..... 10:—
1916. E. o. J. P-F, Jkpg, till d:o .. 5:—
1917. E. M., Sthlm, till d:o ..... 10:—
1918. R. L., Sthlm, till d:o, Uppb. 22:4 ..... 10:—
1919. E. C., Sthlm, till d:o ..... 50:—
1920. A. o. N. H., Värnamo, till d:o 10:—
1921. Kinamissionens Vänner, Vetlanda, till d:o ..... 25:—
1922. E. o. E., d:o, till d:o ..... 20:—
1923. O. S-Å., till d:o ..... 5:—
1924. S. o. S. J., Örebro, »en tacksamhetens minneskrans till August Berg ..... 25:—
1925. H. o. C. A. J., »i st. för blommor vid vår avhållne August Bergs bår» ..... 20:—

1926. »Vrigstad» ..... 10:—
1927. J. S., »en blomma på August Bergs bår» ..... 30:—
1928. E. S., d:o ..... 10:—
1929. C. A. D-B, d:o ..... 10:—
1930. L. U., Sthlm, »till August Bergs minne, Ordspr. 10:7.». 10:—
1931. S. P., Sthlm, » i st. för blommor vid August Bergs bår» . 5:—
1932. I. N., Lidingö, d:o ..... 5:—
1933. F. o. B. H., C. o. E. H., K. o. T. O. A., G. o. W. H., d:o .. 20:—
1934. F. M., o. N. H., Djursholm, d:o ..... 20:—
1935. H. o. E. H., Sthlm, d:o .... 5:—
1936. L. A., o. E. K., Tranås, d:o 10:—
1937. »Med tacksamhet o. Kärlek», d:o ..... 30:—
1938. B. H., »Tackoffer» ..... 5:—
1939. S. S., Sthlm, »i st. för blommor vid August Bergs bar» 10:—
1940. S. L., d:o d:o ..... 10:—
1941. J. G., Unnaryd, d:o ..... 10:—
1942. A. O., Växiö, d:o ..... 5:—
1943. S. H., d:o ..... 5:—
1944. E. G., Norrtälje, d:o ..... 10:—
1945. R. o. A. K., Jönköping, d:o 25:—
1946. A. o. L. B., Björköby, d:o 10:—
1947. M. D., d:o ..... 10:—
1948. L. T., Storängen, d:o ..... 10:—
1949. H. o. E. D., Stockholm, d:o 5:—
1950. K. A. F., d:o ..... 10:—
1951. L. A., Stockholm, d:o .... 10:—
1952. B. o. J. R., d:o, d:o ..... 5:—
1953. O. H., d:o, d:o ..... 5:—
1954. I. A. M., d:o ..... 15:—
1955. Filadelfias Bönering, Duvbo, d:o ..... 20:—
1956. A. C., Stockholm, d:o ..... 5:—
1957. B. o. K. o. A. L., d:o ..... 15:—
1958. A. o. K., d:o ..... 25:—
1959. Familjen S., Björköby ..... 210:—
1960. Ryds Syförening ..... 50:—
1961. O. J., Norrköping ..... 25:—
1962. M. M., Ulriksdal ..... 40:—
1963. E. W., Stockholm, »till Aug. Bergs minne» ..... 5:—
1964. J. J., Stockholm, d:o ..... 5:—
1965. O. v. M., Stockholm, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 20:—
1966. J. S., Uppsala, d:o ..... 10:—
1967. A. o. A., d:o ..... 10:—
1968. S. H., Stockholm, d:o ..... 5:—
1969. O. o. E. B., Stockholm, d:o . 20:—
1970. M. o. V. S., Jönköping, d:o . 25:—
1971. K. J. E., Stocksund, d:o .... 10:—
1972. S. o. N. G., Traneberg, d:o . 25:—
1973. K.F.U.M:s centralf. i Stockholm, till missionärs underh. 410:—
1974. Efterskörd till försäljningen. 10:—
1975. A. L., Kristinehamn, »missionsoffer» ..... 10:—
1976. H. A., Höganäs 6:50
1977. J. B., Bor ..... 15:—
1978. Några Kinavänner i Huskvarna ..... 80:—
1979. A., Alingsås, gm Th. L., d:o 37:55
1980. H. D., Kortebo, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 5:—
1981. A. H., d:o, d:o ..... 25:—
1982. Kinesernas Vänner, Värnamo, d:o ..... 50:—
1983. M. L., Saltsjöbaden, d:o .... 3:—
1984. J. R., Stockholm, d:o ..... 10:—
1985. E. o. F. K., Västerås, d:o .. 10:—
1986. A. W., Skillingaryd, d:o .... 10:—
1987. S. F., Vänersborg, d:o ..... 10:—
1988. J. A. V. P., Mönsterås, d:o . 10:—
1989. Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, d:o ..... 25:—
1990. I. o. E. H., Edsbyn, d:o .... 20:—
1991. A. B., Stockholm, d:o ..... 5:—
1997. E. E., Sävsjö, »julgåva» .... 25:—
1998. A. D., Kristdala, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 5:—
1999. G. G., Tånnö, d:o ..... 2:—
2000. H. H., Landeryd, d:o ..... 3:—
2001. G. N., Duvbo, d:o ..... 15:—
2002. H. o. G., d:o ..... 10:—
2003. A. o. K. B., Vettlanda, d:o .. 5:—
2004. G. L., Stockholm, d:o ..... 15:—
2005. B. o. P. W., Djursholm, d:o 10:—
2006. E. H., Stockholm, d:o ..... 5:—
2007. F. D., Stockholm, d:o ..... 10:—
2008. A. J. L., Stockholm, d:o .... 5:—
2009. F. o. T. B., Älvsjö, d:o .... 10:—
2010. Missionshemmet, Duvbo, samt M. o. C. B. och L. L., d:o .. 45:—
2011. Ljusglimten, Duvbo, d:o ... 18:—
2012. C. o. A. O., Tureberg, d:o .. 10:—
2013. A. F., Södertälje ..... 5:—
2014. H. S., Mariestad, blommor på de käras gravar ..... 5:—
2015. J. V. F., Kramfors ..... 5:—
2016. S. F., Kramfors ..... 5:—
2017. Sunne Kristliga Ungdomsförening ..... 50:—
2018. J. E. B., Bureå ..... 50:—
2019. Ekenässjöns Missionsförsaml. 25:—
2020. R. S., Göteborg ..... 100:—
2021. O. C., Fjelie ..... 50:—
2022. Skolbarnen och deras lärarinna i Marieby småskola ..... 10:—
2023. Skintebo söndagsskola 9:85
2024. S. S., Stockholm, till August Bergs minne ..... 15:—
2025. V. H., Lidköping, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 15:—
2026. V. H., d:o ..... 10:—
2027. F. F., Alnö ..... 5:—
2030. L. M. F. ..... 800:—
2031. D:o, »t. August Bergs minne» 200:—
2032. E. K., Ekenässjön, till Ebba Vidéns underh. 7:50

2033. J. P., Ovanmyra 6:50
2034. Malmö K.F.U.M., till Martin Berglings underh. ..... 500:—
2035. F. P., Björklinge, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 5:—
2036. J. H., »Åt Gud» ..... 20:—
2037. Th. F., Stockholm, »till August Bergs minne» ..... 5:—
2038. Bottnaryds Västra Missionsförsamling ..... 25:—
2039. »L» ..... 100:—
2040. M. o. H. R., Värnamo, »en blomma vid farbror August Bergs bår» ..... 5:—
2041. E. A. o. G. G., Uppsala, »en liten blomma vid August Bergs bår» ..... 10:—
2042. K. S., Huskvarna, d:o ..... 5:—
2043. S. o. Th. S., Duvbo, d:o ... 10:—
2044. A. S. I., Duvbo, d:o ..... 10:—
2045. A. B., Skellefteå, d:o ..... 10:—
2046. L. o. E. B. — A. o L. B., d:o 10:—
2047. M. B., Stockholm 2:50
2050. H. J., »till August Bergs minne» ..... 10:—
2051. K. W., Jönköping, d:o ..... 5:—
2052. O. S., Gisebo 2:50
2053. A. S., Mullhyttemo, »Herrens del» ..... 20:—
2054. Y. A:s bibelkrets inom Jkpgs Kristl. Yngl. för., till Åke Haglunds underh. ..... 125:—
2055. V. P-s missionsask ..... 25:—
2056. D:o, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 10:—
2057. Tenhults kretsen av Rogberga Kristl. Ungd. fören. ..... 50:—
2058. Undersåkers Mfg ..... 25:—
2059. S. o. J. T. S., Tranås, »i st. f. blommor vid August Bergs bår» ..... 15:—
2060. A. N., Bjärnum, t. H. Wangs underh. 10:— till E. Lenells d:o 10:— ..... 20:—
2061. M. o. V. S., Jönköping, »i st. för blommor vid Marie Linders bår» ..... 15:—
2062. T. S., Ålsten, »i st. för blommor vid August Bergs bår» . 10:—
2063. N. P., d:o, d:o ..... 10:—
2064. G. o. I. T., Norrköping, d:o . 20:—
2065. A. o. K. L., Ekenässjön, d:o 10:—
2066. A., Råsunda 7:50
2067. B. G., Sollefteå 2:50
2068. B. o. R. S., Åstorp. »Vår kinabössa» ..... 12:—
2069. M. R., Agunnaryd ..... 40:—
2070. A. o. O. O. Osby ..... 10:—
2071. Missionsinkomst fr. F-s .... 100:—
2072. Holmestads Kyrkl. Syfören. . 50:—
2073. V. G., »En blomma på Fars grav» ..... 10:—
2074. Kinakretsen, Gbg, »i st. för blommor vid August Bergs bår» ..... 26:—
2075. S. o. M. S., Östersund d:o .. 10:—
2076. A. E., Hälsingborg ..... 25:—
2077. Kinavänner i Åsaka ..... 55:—
2084. Efterskörd till försäljningen 3:—
2085. Sv. Lär. Missionsförening, t. Morris Berglings underh. ... 900:—
2086. A. B. o. S. N., »en liten blomma vid Syna Selins bår» .... 5:—
2087. H. o. A. H., »till faster Synas minne» ..... 20:—
2088. V. F., Furunäs, d:o ..... 10:—
2089. H. o. L. L., Bureå, »ett sista tack till Syna Selin» ..... 10:—
2090. F. P., E. V., 2 Kor. 5: 1, »en tacksamhetens blomma t. d:o» 7:—
2091. A. o. K. H., »till faster Synas minne» ..... 15:—
2092. K. o. E. H., d:o ..... 15:—
2093. K. o. E. R., »i st. för blommor, t. vår vän August Bergs minne» ..... 10:—

Kr. 19.739:32

Särskilda ändamål.

1758. I. W., Katrineholm, t. I. Ackzell, att anv. efter gottf. .... 50:—
1759. S. S., Hbg, till I. Söderberg, att anv. enl. överensk. ..... 10:—
1760. A. J., Köping, t. studiehjälp åt Chang Pan Wang i Tenghsien 75:—
1781. A. W., Gbg, till C. F. Blom 20:—, M. Ringberg 20:—, N. Styrelius 20:—, C. J. Bergquist 20:—, G. Goes 20:—, H. Linder 20:—, A. Haglund 15:—, G. Carlén 15:—, D. Nordgren 10:—, A. Håkansson 10:—, att anv. efter gottf. 170:—
1783. A. H-borg, till E. Lenell, att anv. enl. överensk. ..... 5:—
1805. A. o. I. D., »Söndagstioöringar», till I. Ackzell för traktater 10:50
1813. S. A., till D. Nordgrens arbete bland de sjuka, gm A. B., Skellefteå ..... 5:—
1814. Syfören. Ljusglimten, Duvbo, till Maria Petterssons barnh. 1,000:—
1816. L. S., Obbola, till D. Nordgren att anv. enl. överensk. .. 22:—
1828. »Mors o. Fars minne», till F. Prytz o. Maria Nylin, att anv. för de nödl. ..... 25:—
1829. Barnhemsvänner, Älgarås, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. ..... 20:—
1830. K.F.U.M:are i Luleå, till Joh. Aspberg till d:o ..... 5:—
1831. I. B., Duvbo, till D. Nordgrens medicinska arbete .... 10:—
1837. K.F.U.K.:s Zenanakrets, till

I. Söderberg, att anv. efter överensk. ..... 20:—
1838. Yngl. Fören. Libanons missionskrets, till evang. underh. i Hoyang ..... 300:—
1839. S. H., Sävar, t. D. Nordgren, att anv. efter gottf. ..... 5:—
1840. Småskolebarn i Sävar, till »Tant Thyra», för en kinesflickas underh. 3:15
1841. E. J., till Maria Pettersson, till någon av alla hennes barn ute i familjerna ..... 20:—
1842. S. M. K:s syfören. i Malmö, till fru Shao, till uppmuntran för arbetet i evangeli tjänst. 28:—
1878. M. R., Södertälje, sparb. medel, samt prov. å H. S. Ö., till Carola o. Morris Bergling, att anv. efter eget gottf. f. verks. i Kina 15:79
1992. Syföreningen i Redbergslid, till Medhjälparfonden ..... 250:—
1993. D:o, till Maria Petterssons barnh. ..... 45:—
1994. Z., Sävsjö, till d:o ..... 5:—
1995. E. E., Sävsjö, prov. å Julstjärnan, till d:o ..... 14:—
1996. Gölens Missionsförening, t. d:o 30:—
2028. M. A., Stockholm, till d:o .. 5:—
2029. L. M. F., t. Estrid Sjöströms bibelkv., fru Hsings underh. 120:—
2048. K.F.U.M.:s Östra Distr., till inf. evangelists underh. ..... 115:—
2049. G. J., Norrköping, till evangelists underh. ..... 60:—
2078. Söndagsskolbarnen i Åsaka, till barnh. i Sinan 5:50
2079. A. E., Hälsingborg, till M. Lundmark, att ers. något i hennes bomb. hem ..... 15:—
2080. E. o. G. P., Ljungby, »i st. för blommor vid August Bergs bår», till arb. i Tali .. 10:—
2081. S. H., Malmö, till fattiga kineser 17:50
2082. E. A., Borås, t. de nödlidande 20:—
2083. L. M. F., till fru Hsings underh., hos Estrid Sjöström .. 60:—

Kr. 2.571:44

Allmänna missionsmedel 19,739:32
Särskilda ändamål 2,571:44
S;a under dec. mån. 1940 Kr. 22,310:76

Särskilda ändamål.

1193. S. J., Örebro, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. .. 100:—
1194. D:o, till Maria Pettersson för d:o ..... 100:—

Pensionsfonden.

1726. Syfören. N:o 2, Sthlm ..... 50:—

Genom förbiseende har dessa summor ej blivit redovisade förut i vanlig ordning.

Med varmt tack till varje givare!

»Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.» Joh. 11: 40.

Gåvor till Missionshemmet Duvbo.

Kontant.

B. o. K. L., Stockholm 10:—; C. J. P., Skövde, 10:—; Hemmets bössa, 31:—; D:o, 22:—; H. L., Stockholm, 100:—; »1919», 50:—; F. P. Björklinge, till gran och ljus, 10:—; V. o. C. E., Kumla, till julbordet, 50:—; H. H., Malmö, till julkaka, 4:—; H. L., Vetlanda, till julbordet, 25:—; E. A., Vetlanda, d:o, 25:—; E. J., Sala, 10:—; E. T., Stockholm, 25:—; O. M., Stockholm, 5:—; Kaffepengar d. 22/12, 24:75; I. W., Stockholm, 5:—; Hemmets bössa 20:—.

In natura.

Vänner i Värnamo, 1 fårkropp; M. o. D. J., Duvbo, lutfisk; N. H., Djursholm, godsaker till julbordet; E. K., Drottningholm, d:o; B. o. K. L., 1 burk cacao; S. L., Stockholm, 1 marzipantårta; K. W., Lidingö, d:o.

Med varmt tack till varje givare.

»Herren skall öppna för dig sitt rika förrådshus, himmelen...» 5 Mos. 28: 12.

Lisa Lundberg.

INNEHÅLL:

Guds nåd varar beständigt. — Personliga minnen och intryck av missionär Berg. — Jordfästningen. — Från Red. och Exp. — Redovisningar. —

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15

Boktr. A/B P. A. Palmers Eftr., Sthlm.

N:r 2. 46 ÅRG. 25 JAN. 1941 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

»DITT RIKE, GUD, SKALL STÅ.»

Från tidevarv till tidevarv Ditt rike, Gud, skall stå.
Din lära som ett heligt arv Från far till son skall gå.
I nya tiders morgonväkt Din kyrka för den unga släkt
Din nåd förkunna skall.

O vilket djup av rikedom Och vishet är hos Gud!
Hur outgrundlig är hans dom, Hans viljas väg och bud!
Vem mätte vidden av hans nåd? Vem bistod honom med sitt råd,
När världens grund blev lagd?

Av honom allting är och var, Han bjöd, och det blev till.
Och genom honom står det kvar, Så länge han det vill.
Till honom varje väsen trår, Som flodens våg mot havet går.
All äran är ock hans.

(Sv. Ps. 177: 1, 4 och 5.)

Trettondedagens möte.

Även i år fingo vi på trettondedagen i frid fira vår sedvanliga missionshögtid i Betesdakyrkan.

Missionsföreståndare *Martin Lindén inledde* mötet med att läsa dagens episteltext ur Jes. 60 kap., varefter doktor *Karl Fries* talade över dagens predikotext. »Vi ha nyss lyssnat till profetens ord om ljuset, som skulle komma över Israel», så började han, och läste orden i Joh. 8: 12, »Jag är världens ljus». Det var ljuset som profeten talade om att det skulle komma och vara ljus för all världen. För ett antal år sedan kom det ut en bok med titeln: »Asiens ljus». Men när innehållet prövades, fann man, att det inte var något ljus. Vår Frälsare säger: »Jag är världens ljus», och i alla länder och tidsåldrar har det funnits vittnen, som ofta nog med sitt blod bekräftat sanningen i dessa ord. I fortsättningen av versen läsa vi: »Den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus». Vi inom S. M. K. tänka idag särskilt på den, som förra året på denna plats talade till oss, vår kära broder August Berg, som nu gått ifrån oss. Han betygade in i det sista sanningen av detta ord. En kort liten stund innan han lämnade jorden sjöng han med i sången: »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara». Och under sin sjukhusvistelse utstrålade han ljus från den Gud, som talar till oss i detta ord genom sin Son.

Vi stå vid början av ett år. Vad skall det föra med sig? När det har gått skall det då märkas i ditt umgänge, i det dagliga livet, att det finns anknytning till Gud, så att detta ljus fått stråla igenom och genom dig ock fått utföra det verk Gud vill? Så borde det vara med oss, med kristenheten i vårt land och andra länder över hela den vida världen. Istället se vi så mycket otro utvecklas.

Denna dag är missionens dag i många och vida kretsar. Förbön och offer frambäras för missionens behov. I denna tid, då stora anspråk ställes på allas kassor, kunde man tro, att det inte skulle räcka till för missionen, men genom Guds nåd är det så, att alla kända behov fyllts.

Åtskilliga av er torde minnas den kinesiske pastorn, Andrew Gih, som är ledare för den stora Betel Missionen. F. t. vistas han i Amerika, dels för att vila och dels för att vinna understöd för deras arbete. Trots att deras stora sjukhus, barnhem, bibelskola m. m. fullständigt förstörts vid bombningen av Shanghai, fortsätta de sitt arbete längre in i landet. Västerut ha de öppnat predikolokaler och barnhem, ett för 500 barn andra för ett par hundra. Pastor Gih talar om detta med glädje men säger: Vad förslår det bland 20 miljoner barn, som äro utan hem och föräldrar! Han talar vidare om, att det är tre bibelsällskap som arbeta tillsammans och trycka biblar och bibeldelar dag och natt, och ändå kunna de icke fylla alla behoven. Efterfrågan är nu fyra gånger större än före kriget. Mitt under det hemska som nu sker fortsätter Betel Missionen sitt arbete. En bomb träffade en deras kyrka; dagen efter hyrde de en annan lokal som rymde c:a 600 personer och den fylldes vid varje möte och om en kort tid fingo de döpa över hundra.

Måste icke detta sporra oss till förnyad iver och offergärning? Vi ha icke fått ljuset för att magasinera det utan för att det skall stråla ut sedan det fått stråla in i oss och verka Guds verk. Vi måste låta det ljuset stråla vidare till dem som vandra i mörkret, så att Gud med glädje kan se på oss och de frukter, som komma fram genom vårt arbete.

Efter det att en kollekt upptagits och sparbössorna insamlats talade missionssekreterare *Martin Bergling*. Han gav några glimtar om förhållandena ute på fältet under det år som gått. En tredjedel av fältet är intagen av japanerna, två tredjedelar ligga i det fria Kina. Våra missionärer i den ockuperade delen, 16 st., arbeta trots stora inskränkningar i arbetsmöjligheterna. Bibelkur-

ser hållas ute på landsbygden, i huvudsak under de infödda medarbetarnas ledning. Skolorna pågå som vanligt. Jag tror, att vad de just nu skulle vilja säga oss är: Bed för oss! Vi vilja kämpa vidare, men vi behöva eder hjälp. I provinsen Shensi, i den fria delen, ha vi 9 missionärer. Där arbetas som vanligt och de resa mycket omkring och hålla kurser ute på landet. Det är säkrare där än i städerna mot bombardemang. I provinsen Honan är det särskilt staden Loyang som varit utsatt för bombardemang. Våra missionärer bo därför utanför staden. I Sinan arbetar Maria Pettersson som vanligt. I barnhemmet är det omkring 200 barn som skola ha sitt underhåll. Allting är 10 gånger dyrare än före kriget. Herren har dock försett. I Shanhsien kunna icke missionärerna bo inne i staden, utan de ha bott ute i en by sedan i juni månad. Deras hem är en grotta med en liten gård framför. Deras uppoffringar ha icke varit förgäves. I denna by äro nu alla familjerna, utom en, kristna. »Lyft upp dina ögon — alla komma församlade till dig.»

På trettondedagen fingo vi, trots alla skrämmande förhållanden, tacka och lova Herren. Oss har intet fattats. Allt har han väl beställt. Allt förmår Gud. Han har burit vår mission hitintills, han skall ock bära oss framdeles.

H. B.

Fortbildningskursen i Östertälje.

Den 17 jan. på morgonen avreste en stor skara missionsfolk från Östertälje. De hade varit deltagare vid den av Svenska Missionsrådet anordnade fortbildningskursen för missionsarbetare. Kursen som pågått en vecka hade besökts av 132 aktiva missionärer, ett antal missionsledare och ett 10-tal studenter representerande Sveriges Kristliga Studentrörelse och Sveriges Evangeliska Student- och Gymnasiströrelse. Att de två sistnämnda grupperna voro representerade var en glädjande nyhet vid denna kurs.

Svenska Missionsrådets ordförande, professor *Knut B. Westman*, var kursens ledare. »Herrens nåd är det att det icke är ute med oss», yttrade han vid öppnandet. Vi få såsom folk ännu vara fria. Den svenska missionen kan även, trots svårigheterna och nöden i världen, fortsätta. I Europa är det nu endast Schweiz och Sverige, som relativt obehindrat kunna bedriva mission i icke-kristna länder. Gott så länge vi få verka och slippa vara understödstagare, vilket annars för närvarande är fallet med över 4.000 missionärer i Europas av kriget hemsökta länder. Må vi väl taga vara på dagarna. Vi ha ej blivit lovade att slippa nöd, men vi få räkna med Guds nåd och frälsande barmhärtighet.

Kyrkoherde *Adolf Kloo* ledde bibelstudierna, varvid han på ett levande och drastiskt sätt huvudsakligast skildrade olika bibliska gestalter, vilka därigenom tedde sig som samtida med oss. Deras liv och budskap fingo direkt kontakt med nutidsförhållandena.

En serie föreläsningar och föredrag ingingo självfallet i kursen. Särskilt må nämnas ärkebiskop Eidems föreläsning om: »Paulus-missionären». Bland annat yttrade ärkebiskopen om kristendomen, att den ej blott bedriver mission, den *är* mission. Missionsmotivet för Paulus var att Gud kallat honom.

Omkring doktor Hendrik Kraemers bok: »Kristendomens budskap i en icke-kristen värld» samlade sig intresset en dag. Utgående från denna bok gav professor Knut B. Westman en rikt givande utredning om det väsentliga i kristendomen. Särskilt belyste han därvid kristendomens och icke-kristna religioners anknytnings- och brytningspunkter. Sann kristendom är icke något ovisst, relativt, sade talaren. — Vad som i sagda bok berörde religionerna och arbetsförhållandena i Kina, Indien och Afrika behandlades sedan av olika talare.

Aktuella meddelanden om läget inom de olika missionerna här hemma och där ute på missionsfälten gåvos vid skilda tillfällen. Därvid framgick att liksom ansvaret inför missionen och kärleken till densamma är i tilltagande hos dem som kallats in i denna gärning, så synes även förhållandet vara hos de för missionen intresserade inom vårt land.

Mycket mer vore att säga om denna i alla avseenden givande kurs, men utrymmet tillåter det icke. Samhörighet och gemensamt ansvar inför den höga, heliga uppgiften var ett ofrånkomligt intryck av denna i bästa mening ekumeniska sammankomst. Många förslag till intimare samarbete missionerna emellan framfördes även.

Martin Bergling.

Bönemöten för S. M. K.

Bönestunder för Svenska Missionen i Kina anordnas i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, *varje tisdag kl. 7 e. m. På S. M. K:s expedition,* Drottninggatan 55, hållas bönestunder *varje fredag kl. 2 e. m.* Missionsvänner hälsas varmt välkomna att taga del i dessa bönemöten!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 6 febr. kl. 7 e. m.* Varmt välkomna!

Kvinnornas internationella bönedag.

Kvinnornas internationella bönedag, då kristna kvinnor över hela jorden samlas till bön, hållas i år *fredagen den 28 februari.* I nästa nummer av vår tidning kommer ett upprop härom att införas, men redan nu vilja vi meddela dagen. Må även i år kristna kvinnor av alla folkslag och tungomål på denna dag samlas i gemensam bön!

Familjenytt.

Den 9 januari föddes åt missionärsparet *Erik och Ingrid Malm* en dotter, *Gunvor Maria.* Vi frambära våra varmaste lyckönskningar.

Missionstidningen Sinims Land.

Med detta nummer börjar vår tidning sin 46:te årgång. Då det är möjligt att icke alla dess läsare känna betydelsen av det namn som den bär, skall jag med några ord angiva den. »Sinims Land» är hämtat från vår tidigare bibelöversättning, där det återfinnes i Jes. 49: 12: »Si, desse skola komma fjerran från, och si, några ifrån norr och ifrån havet och andre ifrån Sinims land». I den nu gällande översättningen har »Sinims utbytts mot »sinéernas», (i grundtexten: »Sinim» ett ord som saknar anknytning till något annat ord i hebreiskan och därför har uttolkats på skilda sätt, däribland även såsom åsyftande Kinas folk, ett antagande, som på senare tid fått stöd genom upptäckten av spår efter en tidig förbindelse mellan Kina och Medelhavsländerna.

Såsom redaktör angives vår missionsföreståndare Martin Lindén och han är det också, men han var det i rätt stor utsträckning redan långt tidigare, ty hans företrädare på föreståndareposten, vår oförgätlige vän, Erik Folke, överlät åt honom en stor del av redaktionsbestyren under en lång följd av år. Jag begagnar detta tillfälle att för tidningen och dess redaktör taga i anspråk all den hjälp som missionens vänner kunna giva. Alla kunna vi hjälpa till genom förbön. Många kunna sända in meddelanden eller bidrag av annat slag. Andra kunna verka för ökad spridning. Må var och en i trohet tjäna på det sätt som ligger honom eller henne närmast.

Karl Fries.

Framme i Pucheng.

Pucheng den 5 sept. 1940.

Kära Missionsvänner!

Sist skrev jag från Loyang. Där blevo vi fördröjda i mer än tre veckor på grund av att järnvägen regnat sönder, vilket jag kanske nämnde i förra brevet. Vi voro ju på S. M. K:s fält, och det gjorde inte så mycket på vilken station vi voro då. Emellertid voro vi glada, då vi den 14 aug. kunde ta nattåget och fortsätta vår färd. En ny erfarenhet var för oss ett mörklagt tåg. Allt gick väl, men vid framkomsten blev det flygvarning, just då tåget ångade in på stationen. Det måste backa ut till en skyddad plats, till dess faran var över. Då vi sedan kommo fram, mötte oss vid stationen ett par bröder från Tali. Det var kärt, att få träffa dem, som vi så väl kände. De hyrde djur åt oss: 15 packmulor och två små åsnor för oss att rida på. Vi sutto i värdshuset hela den dagen, ty ehuru vi kommo till W. kl. 8 på morgonen, kunde vi ej fortsätta resan förrän kl. 9 e. m. Detta emedan förarna fruktade att komma med sina djur. De voro rädda, att djuren skulle tas till annat ändamål. Det var en månljus afton, då vi startade. Upp och ned gick det genom de krokiga, branta backarna bakom T. stad. Huru gärna hade vi ej velat resa genom staden och så göra vägen kortare, men det gick ej. Portarna voro stängda. Snart blev det så mulet, nästan svart, så att vi ej kunde se vägen framför oss. Hur djuren kunde gå i mörkret utan att snava på de ojämna, knaggliga vägarna förstår jag ej, eller hur de kunde se var vägen var, men de gingo tydligen av gammal vana, ty de äro ofta ute om nätterna nu. På ett ställe mötte vi flera vagnar, och det var omöjligt komma förbi varandra. De måste skaffa fram hackor och spadar och hugga ut vägen och göra den bredare, och det tog drygt en timme innan vi kunde fortsätta i mörkret. Några regndroppar började falla, och vi undrade om det skulle börja regna på allvar, men Herren hörde våra bönesuckar och höll regnet tillbaka. Vi hade ju så många dyrbara boklådor och andra saker också, som ej tålde för mycket regn.

Vid tretiden på natten, då vi kommit ut ur de svåra backarna, slogo vi oss ned på en åker för att vila. Packningarna togos av djuren, vilka blevo fodrade. Vi åto ett bröd och drucko litet vatten, som vi hade i vår termos. Så lade vi oss ned på marken. Underligt var det att i dessa trakter kunna helt tryggt, utan fruktan för rövare, vila där på öppna fältet nedanför bergshöjderna. Det hade man ej vågat försöka för några år sedan, då vi brukade färdas dessa vägar. Det hade kanske inte slutat så väl. Sedan fortsattes resan, och då vi kommit ungefär en sv. mil från vår bestämmelseort, funno vi att det hade ösregnat där. Vägarna voro översvämmade på flera ställen. Vi hade som sagt ridit hela natten, och vid 7-tiden på morgonen kommo vi fram till vår kära fru Jangs hem. Hon är änka efter en äldste i T. församling och en gammal bekant till oss sen många år tillbaka. Vi överraskade henne fullständigt, men fingo inte desto mindre ett hjärtevarmt mottagande. »Var voro Ni i natt då det störtregnade?» frågade hon och andra. »Ute på vägen, men vi fingo, Herren vare pris, inte mer än några droppar av det», svarade vi. »Så stort», tyckte de, »ty det regnade alldeles rysligt här.» Sedan vi fått alla lådorna väl under tak i fru Jangs hem och förarna givit sig av, började det emellertid regna igen och höll på hela dagen, som var en fredag. Det var inte en tanke på att kunna få hyra vagnar och fortsätta nästa dag, så vi fingo stanna där så länge. Någon resa till Blomsterberget blev det ju ej heller, emedan det nu var för långt lidit på

sommaren och våra syskon, som voro där, väntades ned vilken dag som helst. Vi stannade därföre i Machuan över söndagen, och Nils fick predika där den dagen. På lördagen togo vi oss en ridtur till Hua-in-miao, en utstation ej långt från bergets fot. Där träffade vi Ida Söderberg och Astrid Löfgren, som voro på väg hem till sin station, ehuru de blivit uppehållna av regn ett par dagar. Av dem fingo vi höra, att de övriga ämnade komma ned från berget på måndagen. Det var roligt att få träffa de troende på platsen, både gamla bekanta och nya, som kommit till tro på senare år. De ville att vi skulle stanna kvar över söndagen, men Nils hade ju redan lovat att predika i fru Jangs by, så vi återvände dit på kvällen. Det var endast 3/4 mil mellan dessa båda utstationer. Flera voro samlade på söndagen, men många voro hindrade att komma från byarna på grund av att vägarna voro översvämmade. På måndagen togo vi emellertid farväl av våra vänner i M. och började färden till Tali, där vi likaledes rönte ett hjärtligt mottagande. Nästa dag kommo syskonen från berget: I. Ackzell, E. Vidén, E. Dahle, A. Hjärtberg. Så fingo *vi* ta emot dem, istället för att *de* skulle ha tagit emot oss, men det blev därefter, det förstår I! Litet mat fingo vi i alla fall äta gemensamt, och sen ställde *de* till med en välkomststund för *oss,* med vackert dukat kaffebord, flagga och blommor på bordet och ett vackert textat »Välkommen!» och — — en present åt mig till 60-årsdagen samt tal och sång. Allt detta var sådant, som de sju syskonen som vistades på blomsterberget i sommar länge planerat och förberett. De väntade ju att vi skulle komma dit. Hanna Wang, Ida Söderberg och Astrid Löfgren fingo ej vara med nu. Det var rörande att möta så mycken kärlek, och vi kände oss så ovärdiga allt. Men roligt och gripande var det. Gud välsigne och löne dem! Vi hade en skön bönestund tillsammans och sen gingo vi till vila. Ebba Vidén och Ella Dahle skulle tidigt nästa morgon resa till Pucheng. Vi hade en hel del att ordna med då våra lådor kommo, ty böcker och en del annat skulle delas upp.

Ingeborg Ackzell stannade endast en dag. Sedan reste hon ut till sin by för att öppna skolan. Vi blevo kvar i Tali två veckor, ty regn hindrade oss att komma iväg tidigare. Under den tiden var det »varningar» flera gånger, och många »fåglar» flögo över oss, men utan att släppa några »ägg». Men i söndags, den sista dagen vi voro där, var det två nedslag, som förstörde ett par hus, men lyckligtvis ej skadade någon människa. Det var på f. m. Vi hade nödgats flytta fram gudstjänsten till kl. 4 e. m., då vi hoppades få vara ifred. Inte var det så många som vågade komma, men vi hade ändå en god stund i lugn inför Herrens ansikte. Pastor Kao, som för tillfället var hemma, talade så gott. Sedan ledde Nils nattvardsmötet, som var stilla och gripande. Kanske vad som hade hänt på f. m. fick hjälpa till att sätta sin stämpel på detta möte. Vi uppmanades att alltid vänta Herren, och ovissheten i det liv vi nu leva framhölls. I dag här, kanske i morgon hos Herren. Det var kärt att vara tillsammans med Guds barn i Tali, och med dem få sitta ned vid Herrens bord igen i kapellet där. Vi veta ej när eller hur det blir nästa gång. På måndagen reste Arvid Hjärtberg och vi hit. Det var den 2 sept. som vi kommo hit. På vägen hit hade vi på en plats, där vi rastade middag och där det var marknad, åter de där fula fåglarna rätt över oss. Man kunde ju inte veta vad de hade i sinnet, men Herren lät det ej ske någon olycka där. Även här ha vi haft varningar flera gånger, men nu ett par tre dagar har det varit lugnt. Vilken lisa det är! Man hinner göra något och underligt nog glömmer man nästan bort, att dessa ting finnas till, men man kan bli påmind om dem när som helst.

Här hade vår kära Ebba Vidén gjort så rent och trevligt, och hon mottog oss på bästa sätt, både vad trevnad och för-

plägning beträffar. Ja här var så rart, och vi kände oss så välkomna. Vi bedja Gud löna och välsigna var och en för vad de gjort för oss. Nu äro vi framme på den plats, som *Gud* har valt för oss. Inte hade vi kanske valt denna plats själva, men så är Guds vilja med avseende på oss just nu, och då är det bäst. Hanna Wang ha vi ej träffat ännu, ty hon är ute i arbete i byarna. Vill Gud, hoppas vi få resa till Hoyang stormöte 8 dagar i dag. Bed för oss att krafter och nåd må beskäras oss, ty själva äga vi intet! Med tacksamhet se vi tillbaka på resan och dess besvärligheter, ty vi förundra oss över Guds hjälpande och uppehållande nåd. Och vi tacka och prisa honom därför. »Bedjen och eder skall varda givet på det att eder glädje må varda fullkomnad.»

Hjärtliga hälsningar från Edra i Herrens tjänst

Nils och *Olga Styrelius.*

Böcker till krigsfångarna.

Krigsfångarnas lott är hård. Deras rörelsefrihet är i hög grad inskränkt. I många fall äro de okunniga om sina anhörigas öde och ur stånd att upprätthålla förbindelsen med dem. Dagarna krypa fram, i synnerhet för dem som icke få eller icke kunna arbeta.

Böcker äro en välsignelse i sysslolösheten. Men i de flesta fångläger finnas endast mycket små boksamlingar. Från krigsfångarnas hemländer kunna blott undantagsvis böcker sändas. Därför måste de neutrala länderna göra ansträngningar att samla litteratur.

Undertecknade, som utgöra centralkommitté i Sverige för »Bokinsamlingen för krigsfångar genom Hjälp Krigets Offer», vädja därför varmt till allmänheten att skänka i första hand *engelska och franska böcker* (sålunda icke svenska), avsedda för krigsfångelägren i Tyskland, där det vida största antalet krigsfångar finnas. I England ha minister och fru Prytz på kommitténs hemställan välvilligt åtagit sig anskaffa litteratur till K. F. U. M:s arbete bland krigsfångar och internerade från Tyskland och Italien.

Vårt första mål är 100,000 band, och vi tro, att detta mål snabbt skall nås. Givetvis finnas censurföreskrifter, som noga måste följas. För lägren i Tyskland gäller förbud mot tyskfientliga skrifter och böcker av i Tyskland förbjudna författare såväl som alla politiska och därmed jämförliga tryckalster. Annars är all skönlitteratur, underhållningslitteratur, facklitteratur, religiös litteratur, icke minst biblar och bibeldelar, sångböcker, musik, planschverk etc. välkomna. »Vindsröjningslitteratur» är icke önskvärd! Böckerna granskas av fackmän i vår huvuddepå i Stockholm och, så snart organisationen är klar, även i lokaldepåer i Göteborg, Lund och Uppsala.

Administrationskostnaderna för insamlingen bäras av några enskilda personer, och arbetet utföres av frivilliga krafter, varför vi icke vädja om ekonomiska bidrag härför. Men då önskningar framställas av krigsfångar om särskild facklitteratur, behövas dock pengar för inköp av dylik. Sådana mottagas tacksamt av »Bokinsamlingen för krigsfångar», postgirokonto 689.

Bokgåvor sändas till eller inlämnas i »Bokinsamlingen för Krigsfångar, Herkulesgatan 24, 2 trappor, Stockholm». Expeditionen är öppen vardagar kl. 10—19, lördagar 10—15. Beträffande lokaldepåer och lokalombud i vissa städer lämnas snarast möjligt meddelanden i lokalpressen.

Tyvärr kunna vi icke åtaga oss att avhämta bokgåvor hos givarna utan våga räkna med att varje givare svarar för transporten och helst också bifogar förteckning å böckerna.

Bokinsamlingens telefoner i Stockholm äro: 11 97 65, 11 97 64, 11 97 63.

Vi hoppas på ett gott resultat av denna vår vädjan!

Stockholm den 12 december 1940.

LOUISE SIBYLLA
Ordförande,

Erling Eidem,
Ärkebiskop, v. ordf.

Hugo Cedergren,
Fil. mag; ordf. i Arbetsutskottet.

Edw. Peyron,
Kommendörkapten; kassaförvaltare.

Nils Ahnlund, Professor.

Estelle Bernadotte, Grevinna.

Elsa Cedergren, Fru.

Karl Fries, Fil. d:r

Åke Hassler, Professor.

Fr. Hjelmqvist, Stadsbibliotekarie.

Georg Palmaer, Dr.; missionssekr.

Fredrik Ström, Red.; ordf. i stadsfullm.

Gunnar Westin, Professor.

O. Wieselgren, Riksbibliotekarie.

Arnold Werner, Pastor; sekreterare.

Visa tidningen för vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera! Ju flera prenumeranter vi få, desto flera vänner och förebedjare hoppas vi att Missionen vinner.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,*

utkommer 1941 i sin 46:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

»Ditt rike, Gud, skall stå.» — Trettondedagens möte. — Fortbildningskursen i Östertälje. — Från Red. och Exp. — Missionstidningen Sinims Land — Från missionärerna. — Böcker till krigsfångarna. — Missionstidningen Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A/B P. A. Palmers Eftr., Sthlm.

N:r 3. 46 ÅRG. 10 FEBR. 1941 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

Minneshögtiden efter August Berg.

»Gud är din fader, tro honom blott! Ömmaste kärlek skiftar din lott.» Med denna sång inleddes minneshögtiden efter missionär *August Berg,* till vilken en stor skara vänner från skilda håll samlats å K. F. U. M. den 17 januari. Antalet deltagare i mötet gav ett starkt intryck av huru avhållen han var.

Doktor *Kari Fries* började med att läsa ett brev från fru Augusta Berg, som på grund av sjukdom var förhindrad att närvara. Det var en hälsning och ett tack för all kärlek och förbön, som kommit dem till del under sjukdomstiden och sedan. Men det var också en bön, att vi vid minnesstunden icke skulle prisa August Berg men Gud för vad han uträttat genom sin tjänare. August Berg var leret, och Herren Gud mästaren, som av leret kunde få göra ett käril till heder brukbart i sin tjänst. — De ord vi nu läst, ledde mina tankar till några verser, som jag ville taga till utgångspunkt för mitt anförande, fortsatte doktor Fries. Den första är Jes. 64: 8. »Men Herre, du är ju vår fader; vi äro leret, och du är den som har danat oss, vi äro allesammans verk av din hand.» — Alla ha vi säkert fått erfara sanningen i detta budskap lika väl som i sångens ord, som vi sjöngo: »Ömmaste kärlek skiftar din lott.» Och det är ej bara den ömmaste kärlek utan också den högsta vishet som för hans hand, då han formar leret. Huruvida hans egentliga avsikt förverkligas beror på oss, och härom talar ett annat ord, Jer. 18:2—4. Profeten fick tillsägelse att se på en krukmakare, som arbetade vid sin skiva. När han misslyckades begynte han igen och gjorde ett annat kärl, så som han ville hava det gjort. Det är något förödmjukande att tänka på kärlet som måste kasseras. Det fanns något kvar i leret som var obrutet och som måste arbetas om. Men det ligger också i det ordet ett hopp och ett löfte. Han gjorde om det. Gud har tålamod, han kastar icke bort leret utan gör om det, tills han får det som han vill. Så kommer det fram olika kärl ur mästarens hand, och de ha olika uppgifter. I 2 Tim. 2: 20 läsa vi: »Men i ett stort hus finnas kärl icke allenast av guld och silver, utan ock av trä och lera; och somliga äro till hedersamt bruk, andra till min-

dre hedersamt». Vår käre broder var förvisso ett kärl till hedersamt bruk. Men vi böra icke upphöja eller giva honom större ära än den som tillkommer honom. Skulle han ha varit här, hade han opponerat sig mot allt lov. Han skulle ha velat giva Gud äran. Det är också vad vi alla böra göra. Så få vi tacka Gud för vad han gav genom August Berg.

Efter en sång talade kyrkoherde *Ossian Beinhoff*. »Jag har blivit ombedd att teckna några drag från min samvaro med min kära vän August Berg», så började han, »och det gör jag med glädje därför att han betytt så mycket för mig». När jag först träffade honom var år 1901. Jag stod vid en skiljeväg. Det var meningen, att jag skulle resa till Skottland för att fullfölja min utbildning och gå ut som läkarmissionär. När jag träffade August Berg, framhöll han behovet av unga män på fältet, men han bad mig ej resa, han endast sade hur det var. Det blev dock klart för mig, att jag måste vandra pliktens väg, och den förde mig ut till Kina tidigare än jag väntat. Sedan träffade jag August för andra gången i Yuncheng, och jag kommer ihåg hur han då sökte få mig att resa till Shensi och övertaga arbetet i Tali, men den gången vann han ej. Min kallelse gällde Honan. August Berg skulle då bliva ledare på fältet, och jag kom alltså under hans ledning. Denna tid i mitt liv är den mest romantiska, det är de stora minnenas, segrarnas och nederlagens tid. Vi S. M. K:are ha haft ett Jerusalem, dit vi tågat vid våra konferenser och högtider. Det är Yuncheng. När August Berg övertog ledarskapet, var det i makarna Bergs hem vi samlades. På min tid brukade konferenserna hållas i början av januari. Då fingo vi tåga upp till Jerusalem. Det skedde alltid med glädje, trots det att vägen var svår och resan lång. Vi som ha känt August Berg och stått honom nära veta, att då man samlades hos honom, blev det alltid högtid. Det bergska hemmet var samlingspunkten, där var allt svenskt, och alla som samlades voro svenskar! Där var Sverige bevarat! Missförstå mig ej, det kändes skönt att från dammiga vägar och svårigheter få komma HEM. Nog minnas vi sammanträdena där i salen. Där fingo vi dryfta de många frågorna, allt som rörde oss av sorg och glädje. August Berg hade den stora förmågan att alltid se det goda och plocka fram det. Sedan böjde vi våra knän för att lägga fram allt för Gud. Så skötte han sitt värdskap. Eller jag tänker på konferenserna. Det var den tiden, då de kinesiska församlingarna grundades på vårt fält. Och under denna svåra tid minns jag vår ledare. Vi unga kommo med ganska underliga förslag, ivriga och impulsiva som vi voro. Jag minns hans blick, när jag en gång kom med ett förslag. »Ossian, var försiktig, gå sakta fram!» I förstån, att när vi unga och de andra skulle diskutera stadgar och börja bygga upp de kinesiska församlingarna, hade vi stor nytta av August Berg. Nytt och gammalt bröts mot vartannat, men även om meningarna voro delade, skildes vi alltid som goda vänner, tack vare August Bergs ömma kärlek och förståelse.

Jag skulle kunna ta fram mycket ur August Bergs liv, men det är något som jag särskilt vill ta fram, något som ingen av er sett. Endast vi missionärer ha sett honom när han var bland kineserna. Det har sagts vid hans jordafärd och skrivits om det, och det är sant, han hade en otrolig kärlek till dem. Han var inte blind för deras brister, men han kunde förlåta och överse. Jag minns hans arbetsrum. Det var lågt till taket, tegelgolv och videmattor, det var ett par glasrutor i fönstret; de övriga rutorna voro av papper. Men där var han lycklig, ty kineserna voro nära honom. Aldrig kunde han fälla en hård dom. »Kom ihåg varför du kommit hit! Här hjälpa inga domar, utan det gäller att med kärlek draga och vinna.»

När August Berg kom till stormöten på de olika stationerna blev det högtid.

Var det några svårigheter, som han måste ta itu med, hade han alltid ett träffande bibelord. Han kände sin bibel och var en flitig bibelläsare. Men var han gjorde sig bäst, det var när han med församlingen framför sig stod i kapellet. Då strålade han! Han kunde tala underbara ord till dem. Han vann dem! Den som älskar vinner det kinesiska folket. Gud gav honom den förmågan.

En sak till vill jag säga. Det är något om August Bergs goda penna. Den komma vi att sakna i Missionstidningen Sinims Land. Vad August Berg talade och skrev var alltid till Guds ära. Jag tackar Gud för minnet av honom.

Därefter sjöngs sången: »Jag kan icke räkna dem alla» och sedan talade komminister *Henrik Berg:* Det är i dag på dagen en månad sedan vi med vår älskade stodo vid evighetens port och fingo se honom gå in genom den. Saknaden och tomheten efter honom genomlyses av det strålande evighetshopp och den ödmjuka tro, som från sjuklägret mötte oss.

En månad i dödens väntrum blev för oss till en månad i evighetens förgård. Ett ord, som vår älskade redan under de första dagarna av sin sjukdom gav oss som sitt testamente, var: »Jag tror på syndernas förlåtelse och ett evigt liv.» Det ordet omslöt och genomlyste hela denna tid. Det blev oss ett vittnesbörd om att dödens udd var bruten. Hur stark än mörkrets makt är, förmår den intet mot den, som vilar på Jesus Kristus.

Vi minnas vår älskade som en lycklig kristen och som en glad kristen. Han fick på ett alldeles särskilt sätt vara medhjälpare till andras glädje. Det förnams än i det sista. Att komma till sjuklägret betydde att gå därifrån välsignad till sin själ och rikare på glädje. Det var en glädje att få gå till hans sjukbädd. Det är kärt att här få säga, att läkare och sköterskor, som hade hans vård i sina händer, betygade sin glädje över att få gå in till honom.

Den stora hemligheten i hans liv var, att han gav så mycket därför, att han själv aldrig upphörde att taga emot av Gud.

Han var en flitig bibelläsare. Jag har här i min hand den bibel, som följt honom på hans resor under de sista 12 åren. Den blev julgåvan från Far till son sistlidna jul. I denna bibel ligga några anteckningar av hans hand. Det är ett utkast i anslutning till 1. Tim: 1:12—17, 1. Tess. 5:16, Rom. 12:12, 2. Kor. 6:10, Fil. 4:4 och Fil. 2:17—18, och ämnet är: Paulus var en lycklig kristen och han var en glad kristen.

Vi vilja här tillämpa de orden på vår älskade. Liksom Paulus kunde han in i det sista se på och stämma in i ordet: Mig är barmhärtighet vederfaren. Därför var han en lycklig och en glad kristen, som tackade Gud, som givit honom kraft och som tagit honom i sin tjänst. Han ville inte heta f. d. missionär. Han ville vara missionär livet ut, och vi tro att han fick vara det. Innerligt och varmt tacka vi Gud för vad han genom vår älskade gav oss. Han var en lycklig kristen och en glad kristen genom Guds stora barmhärtighet.

Efter sången: »En morgon utan synd jag vakna får», framförde missionsföreståndare *Martin Lindén* en hälsning från fru Berg. Han hade talat med henne på telefon, och hon hade sagt, att hon var med fast ej personligen, och hon hoppades, att det skulle bli en stund av evighetsvärde. Sedan framhöll han vilken rik anledning vi ha till glädje och tacksamhet för honom, som Gud nu tagit till sig. Vi ha sett det under det han levde bland oss; när vi nu se tillbaka, se vi det också. Och det deltagande, som så många visat, påminner om samma sanning och manar till tacksamhet.

Prins Oscar Bernadotte talade om tre särskilda minnen, som han hade av August Berg. Det första var ett brev som han skrivit till Ynglingaföreningen i Jönköping med anledning av en årshög-

tid. Brevet började ungefär så: När någon firar en högtidsdag, skall man ge en present. Somliga få ett silverfat, andra en käpp, men jag skall inte ge det, utan ett Guds ord, som är dyrbarare än andra gåvor. — Det andra minnet var från i våras, från årsmötet på Duvbo. Han gick från den ene till den andre. »Vill inte du säga något?» — »Jo, bara jag inte behöver börja!» — När han sedan hälsat oss välkomna, sade han: »Många ha lovat att tala, men ingen vill börja. Nu skall jag gå efter bibelns föreskrift: »Juden först», och därför lämnar jag ordet till pastor Pernow. Det tredje var från stunden när K. F. U. M:s hörsal invigdes. Jag hade talat över några ord i Habackuk: »Likväl vill jag glädja mig». Efter mötet gick jag bredvid August Berg nedför trappan. Då sade han: »I sista versen står det om Habackuks strängaspel.» Han fortsatte, där jag hade stannat. Nu har han mött även den profeten och fått stämma in i strängaspelet.

Herr *Gottfrid Jansson* framförde ett tack från K. F. U. M:s besökskommitté för den hjälp som alltid så gärna och villigt givits den och ett tack för all kärlek han personligen också fått. Fröken *Lisa Blom* framförde ett par hälsningar och tack, som kommit brevledes. Fru *Dagny Bergling* talade därefter om vad August Berg betytt för missionärerna i arbetet och pastor *Morris Bergling* likaså. Kapten *O. von Malmborg* berörde flera minnen från sammanträden och möten, särskilt ett för 30 år sedan, en julfest för gymnasister. August Berg talade då om ett gymnasistmöte för 2.500 år sedan, då Daniel och hans vänner samlades. Vi ett årsmöte talade han om: »Till härlighetens land igen, jag ser dig Jesus fara.» Nu har det blivit en verklighet även för honom.

Missionssekreterare *Martin Bergling* avslutade mötet efter samkvämet. Vi ha med glädje samlats kring minnet av August Berg. Gud hjälpe oss att så vandra, att vi lämna minnen efter oss av värde.

Till sist sjöngs psalmversen: »Sist, min Gud, jag dig nu beder.»

»Herren gav, och Herren tog.
Solen sken, och blixten slog.
Hårda prov och öppen famn:
Lovat vare Herrens namn!

Ljusa visshet, stor och sann:
Tager han, så giver han.
Sorgepost och glädjebud:
Prisad vare Herren Gud!»

H. B.

August Berg.

En Andens storman, en trofast vän.

Vid sekelskiftet sades det mig en gång att missionär August Berg skulle komma till Göteborg och hålla missionsföredrag på K. F. U. M:s högtidssal, och den som berättade det tillade: »Då bliver det nog fullt hus.» Och det blev så. Med glöd och hänförelse höll han sitt anförande, som grep och inspirerade.

Något år senare bodde han i min brors hem, och vi fingo närmare lära känna honom. Vi blevo då mycket goda vänner för livet. Sedan under årens gång har det givits flera olika tillfällen då vi möttes, och många äro de ljusa minnena av den trofaste vännen med den öppna famnen och det varma handslaget och av de förtroliga samtalen, då man både fick giva och emottaga förtroenden, och få del av hans tankar och erfarenheter.

Vännen Berg hade gåvan att vinna hjärtan. Hans godmodiga humor var helgad och verkade uppfriskande både i tal och brev. Så t. ex. skrev han en gång till oss: »Ja, du behöver inte läsa mitt brev, ty du vet ändå vad det innehåller, när du får det denna tid på året.» August Berg var en flitig andlig såningsman både i solljus och i storm, och det förunnades honom en lång arbetsdag. Lönen väntar, vila i frid! Vännen August gav rikt. Tack för all trogen vänskap från oss och vår familj. Det är sol över Ditt vackra ljusa minne.

L. och *A. Wahlström.*

Till Anna Hahnes minne.

Jag hade förmånen få tillbringa större delen av mitt första år i Kina hos makarna Hahne såsom lärarinna för deras gossar, Ragnar och Halvar, samt Morris Bergling. Kom dit kort före jul 1904 och firade en glad och god högtid i deras krets. Då hörde jag för första gången: »Lyssna, hör änglasången», sjungas av Hahnes barn, naturligtvis på kinesiska, som då var deras käraste språk. På nyåret föddes sonen Olof, som en gång i tiden med sin maka skulle bli deras glädje och tröst på gamla dar, och i vars närhet Anna fick sluta sitt rika jordeliv.

Kineserna kalla hustrun »mitt hem», och ett »hem» i ordets vackraste och djupaste betydelse var Anna för både make, barn och oss, som bodde hos dem. Hon räckte ock till för alla de kineser, som ofta kommo till henne med sina bekymmer. Även den lilla svenska skolan omfattades med varmt intresse. Mors vakande öga följde barnen där.

Vårterminen förflöt hastigt nog, och på hösten blev ej samvaron så lång, ty då var gossarnas hemresa det allt uppslukande intresset. Sent glömmer jag den stund, när Mor för sista gången samlade sina gossar, då även Morris anlänt, och hur hon i bön överlämnade dem i Herrens vård. Den lilla sången, som hon lärt sina barn: »Jesus kär, var mig när», sjöngs, och skilsmässans stund var inne. Men lika stark och lugn var hon, även då de kära voro ur sikte.

Från deras sista år härute lyser ett högtidsminne fram, Ishih nya kapells invigning i maj 1931. Hur hade ej Anna i lång tid uppmuntrat kvinnorna i syföreningen att samla medel till de nya kapellbänkarna! Då högtidsdagen var inne och den nya kyrkklockan för första gången ringt samman, öppnade Axel Hahne männens dörr och Anna den på kvinnosidan. Vid orgelns toner sågo de snart det stora kapellet fyllas, — det var en glädjens och tacksägelsens dag!

Kort efter hemkomsten 1933 fingo de deltaga i en annan högtid. I vår hemförsamling, Kumla, skulle en ung missionär invigas den 10 sept., och Axel Hahne var bland de medverkande. Ingen anade då att just hon, vår kära Margit Eriksson, först skulle nå målet för vandringen! Nu ha såväl Axel och Anna Hahne som många ur den då församlade skaran följt efter och stå med bland dem »som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod». Upp. 7:14.

»Giv min själ den vita dräkten,
Då den stora morgonväkten
Bryter fram i glans en gång!»

Alla helgons dag 1940.

Maria Nylin.

Vid Kommitténs för Svenska Missionen i Kina sammanträde den 28 sistlidne januari återvaldes de ledamöter, som stodo under omval, varjämte förutvarande suppleanten, komminister *J. Th. Sandberg* invaldes såsom ordinarie ledamot på den efter missionär Aug. Berg vakanta platsen. Kommittén består sålunda efter de nu förrättade valen av följande *ordinarie ledamöter:* D:r Karl Fries, ordförande; kapten Oscar von Malmborg, v. ordförande och kassaförvaltare; kyrkoherde Gunnar Arbman; fröken Lisa Blom; musikdirektör Harald Gillgren; grosshandlare Sven Johnson, missionsförest. Martin Lindén; fröken Elsa Lundblad; tandl. Josef von Malmborg; apot. Karl Nilenius; komminister J. Th. Sandberg och disponent Gust. Törnqvist samt suppleanterna: Folkskollärare Thure A. J. Carlsson; domkyrkoorganist Gösta Harlin; komminister Johan Hoff; fröken Ella Josephson och ingenjör Viktor Wisborg.

Kommitténs arbetsutskott består av

följande ledamöter: D:r Karl Fries; kapten Oscar von Malmborg; fröken Lisa Blom; musikdirektör Harald Gillgren och missionsföreståndare Martin Lindén. Suppleant i arbetsutskottet är tandläkare Josef von Malmborg.

Bönemöten för S. M. K. i Stockholm.

Även denna gång erinra vi om och inbjuda till bönemötena, som i Stockholm hållas för Svenska Missionen i Kina: *Varje tisdag kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, samt *varje fredag kl. 2 em. på S. M. K:s expedition,* Drottninggatan 55.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 20 febr. kl. 7 e. m.* Varmt välkomna!

Till våra prenumeranter.

Ännu kan Missionstidningen Sinims Land erhållas från årets början, och vi mottaga tacksamt förnyelser av prenumeration samt anmälan om nya prenumeranter. Skulle någon, som fått tidningen sig tillsänd under 1940, vara förhindrad att fortsätta prenumerationen, vore vi också tacksamma för ett meddelande härom. Vi fortsätta nämligen enligt gammal praxis att t. v. sända tidningen, och dennas ekonomi tillåter ej sändande av friexemplar.

Till alla prenumerantsamlare och till alla, som inbetalt prenumerationsavgift, uttala vi ett varmt tack.

Från min älskade Marias begravning.

»Jag vet, att hans bud är evigt liv.» Joh. 12: 50.

Dagen, den 15:de oktober, var vacker och uppmuntrande. Kistan, klädd med svart tyg, var också så vacker, där den stod nära koret i norska kyrkan, överhöljd med kransar och blommor och ett vackert kors av röda dahlior.

Kyrkan var nästan fylld med folk, då jag i griftetalet före jordfästningen fick påpeka skillnaden mellan en kristens död och en otrogens, mellan en kristlig begravning och en hednisk.

Jag fick ju själv officiera både i kyrkan och vid graven på kyrkogården däruppe. Dit följde oss en stor flock, eleverna från goss- och flickskolorna jämte många unga och gamla. Med tysta och högtidligt gående bärare skred tåget förbi garnisonen, jag med min krans och korset före kistan. Kransen och korset voro båda bundna så vackert av fröken Lydia Hansen, kransen i vita dahlior och röda astrar; det såg ut som vita liljor, omväxlande med de röda blommorna. Närmast efter kistan kom fru Martinson i sin bärstol samt fröken Hansen och herr Byrne (en äldre affärsman boende i andra dalen) och därpå skolorna samt de andra troende.

»Frid, verklig frid» ljöd det på kinesiska vid den vackert belägna gravplatsen, som ligger högt med utsikt över stora dalen med järnvägsstationen under oss. Ritualen var den svenska kyrkans med några sånger på kinesiska. Alla tyckte att hela begravningen och gravplatsen var så skön, och Herren gav oss också gott väder.

Gud gav mig sådan glädje vid tanke på vad min älskade Marias ande nu får åtnjuta och på Herrens trofasthet i att åter så underbart infria sina löften i Ps. 115, som vi, utan att se, hängt fast vid, att saknaden trängdes i bakgrunden, fast den dock fanns.

Sedan följde damerna mig hem till middag. Efter middagen drucko vi kaffe i vårt trevliga vardagsrum och sågo på fotona. Då blev det klart för dem att Maria inte alltid sett så ut, som hon var sedan sjukdomen under 14 år hållit på att härja hennes fysik.

Hon var mig dock så kär, där hon låg dagarna förut inne i vårt badrum: Jag måste åter och åter gå in och se på

henne, och då såg jag inte blott de tärda, dock så goda, dragen, utan personligheten, sådan hon varit för mig och Guds verk alla dessa åren. Ja, jag har varit en lyckligt lottad man.

Tänk att vår kära syster Anna Hahne också fått hembud! Det synes också ha kommit oväntat. »Saliga äro de döda, som i Herren dö. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.»

I innerlig kärlek och med varmt tack för förbön.

Tillgivne *Hugo Linder.*

En minnesdag i Yuncheng.

1890 18/10 1940.

För över 3 1/2 år sedan firades Svenska Missionens i Kina 50-årsdag. Femtio år hade då förflutit sedan Missionens grundläggare, Erik Folke, landsteg i Kina den 14/3 1887. Nu ha vi haft den stora glädjen fira en 50-årsdag härute. Min kära kamrat, Frida Prytz, anlände tillika med Anna Janzon till Kina den 18/10 1890, och hon är således den första som »fyllt 50 år» på missionsfältet.

I tidig morgonstund samlades våra elever och stämde upp: »Nu jubelåret kommit har», samt: »Liksom vattuströmmar Är Guds ljuva frid», varefter de äldre flickorna läste i kör: »Gud är mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.» Ps. 73:26 (b) och »Ännu när de bliva gamla, bära de frukt, frodas och grönska.» Ps. 92:15. (Kin. övers.) Sedan sjöng en blandad kör: »In heavenly love abiding», på en mycket vacker melodi, varpå följde överlämnande av minnesgåvor samt hälsningar från frånvarande vänner. En av stadens läkare ledde i bön, varefter kinesskaran skingrades. Nu kom vår tur och vi kamrater sjöngo: »Hela vägen går han med mig», drucko sedan kaffe tillsammans och hade en bönestund.

Kl. 1 e. m. blev det åter livligt på våra gårdar. Hela skaran inbjöds då till middag: 40 gäster bänkade sig i vår matsal och på verandan; i skolan var det omkring 70 till middag. Alla voro så glada få fira denna sällsynta högtidsdag och stor tacksamhet till Gud fyllde våra hjärtan. Bland gästerna funnos många av Fridas »barn» och »barnbarn», alla våra lärarinnor höra till »barnen». Fotografering i trädgården avslutade samvaron på middagen.

På e. m. hade vi en svensk högtidsstund, då Bloms och Ringbergs drucko kaffe med oss. Flera hälsningar och

Fröken Frida Prytz.

lyckönskningar med anledning av dagen hade i god tid anlänt från kamrater, f. d. elever m. fl., och just denna e. m. kommo brev både från västra fältet och denna del därav, till mycken glädje och uppmuntran. Carl Blom läste Ps. 71: 14—18 som minnesord och talade om nåden att från ungdomen allt intill ålderdomen få förkunna Herrens under för släkte efter släkte. Efter en bön- och tacksägelsestund sjöngo vi till sist: »Gud är trofast, — forntid, nutid, framtid Lysas upp utav hans trofasthet.» — — —

Och så var denna stora dag tillända, vilken vi så länge sett fram emot. »Äran, äran den skall Jesus ha,» och till honom steg vårt tack ur överfulla hjärtan. Särskilt tacksam är jag, som den 17/10 fått vara Fridas kamrat under

35 lyckliga år med gott samarbete, och jag önskar jag kunde efterfölja hennes föredöme i nit för själar och stora trohet i verket!

Herren skall förvisso låta en rik skörd följa på de 50 årens utgivande tjänst och infria sitt löfte: »Jag skall låta dina barn komma från öster, och från väster skall jag samla dig tillhopa.» Jes. 43:5.

Maria Nylin.

Taliförsamlingens femtioårsjubileum.

Kristendomen är en levande verklighet — det är en orubblig sanning för alla, som känna den. Jesu Kristi frälsande nåd har släkte efter släkte uppenbarat sig som livets djupaste verklighet för var och en, som lämnat sig helt åt Guds nåd. Det är icke vi som bära Kristendomen — det är den som bär oss. Ett slående bevis på denna verklighet och bärkraft, som visar världen, att vår tro icke är byggd på drömmar, var Taliförsamlingens femtioårsjubileum söndagen den 27 oktober 1940.

För femtio år sedan kommo två trötta Herrens vandrare och vittnen, E. Folke och A. Berg, till denna dystra, mörka, gudsövergivna plats, med en brinnande ande och ödmjuk bön om en genomgripande väckelse, som kunde sätta i rörelse de stillastående vattnen och uppväcka de förtorkade benen i dödens dal. Från denna dag blev det där liksom då elden, som bränner upp skogen och först anständer allt som finnes i närheten och därefter utbreder sig till avlägsna trakter. Så tände den eld, som Gud sänt i sina båda tjänares hjärtan, först några fattiga och oansenliga bönder och därpå deras släktingar, kamrater och vänner. Och liksom pingstens eld kom till stånd genom långfredagens lidande, blev också Tali-elden tänd genom Herrens tjänares umbäranden och lidanden. »Jag har kommit för att tända en eld på jorden.» Då den elden kommer in i människornas hjärtan, då sprider den sig av sig själv.

Taliförsamlingen samlades till femtioårsjubileum. Det var en stor skara, män och kvinnor som möttes med tacksägelse till Herren för hans stora under och eviga nåd. Vi voro samlade till den heliga eldens vittnesbördsfest, för att höra hur Herrens Ande under ett halvsekel spritt sig vidare från en enskild människa till hennes närmaste, från församlingen till folket. Gnistorna ha flugit, men vet ej hur eller vart. Det brinner här och det brinner där, och elden luttrar, renar och värmer.

Förhållandena under denna glädjefest äro egenartade men också typiska för den segrande, lidande kyrkan. Man har lämnat missionsstationen med missionstemplet, som nu delvis ligger i ruiner efter upprepade bombardemang, och samlas på landsbygden under några uppslagna tältdukar och presenningar. Talis församling har aldrig grundat uppfattningen om sin existens på den ena eller andra kyrkobyggnaden. Nej, hon är en representant för det rike, som icke är av denna världen. Hon vet, att det är de andliga värdena, som måste skyddas undan förstörelsen och förintandet. Ma kyrkobyggnad, »gods och ära, liv och allt» förgöras, nedgrusas och tillintetgöras! Ljusstyrkan bevaras, ja, ökas, ty uppdraget är Guds. Och vi kunna inför detta släkte i all sanning frambära beviset på den levande Kristus och den levande kyrkan, icke föredragsbevis utan verklighetsbevis. Ju rikare ström av brinnande kärlek till vår levande Mästare och räddande kärlek till våra medmänniskor, desto kraftigare skall världen förnimma, att vår tro icke är någon tro på något ovisst, utan att det finnes mäktiga verklighetskrafter i kristendomen.

Tre dagar före själva jubileumsfesten samlades vi för att uppbyggas på vår allra heligaste grund. Honan-presbyteriets äldste Li Chen-teh var kallad såsom huvudtalare. Hans predikan över Hes. 33 kap. skall sent glömmas av dem som voro med. Han gick ut ifrån de dagligen upplevda »flygvarningssigna-

lerna» och omtalade vilken fruktansvärd olycka som hade timat i en viss stad, då mannen, som hade hand om alarmeringen, var berörd av starka drycker och somnade från uppgiften. Fientliga flygplan kommo, och många intet ont anande människor hunno aldrig söka skydd utan blevo offer för de nedfallande bomberna. Det är ju en väsentlig skillnad mellan en »vanlig» flygraid, varom man redan gjort alarm — och en, som kommer helt oväntad, utan varningssignal, emedan mannen i ansvarsställning var omtöcknad. Sådant kan icke straffas strängt nog. Det är uttryck för en obegriplig brist på ansvarskänsla och ett oförsvarligt förakt för liv och lem. Men är månne denne man den ende, som sitter omtöcknad? Göra icke vi andra oss skyldiga till något liknande? Satans bombplan förgöra dem, som inte funnit livet i Kristus Jesus. Och vår plikt som kristna är att i tid varna våra medvandrare så att de hinna »ta betäckning» i Jesu sår innan domsmaskinerna komma. Så ungefär ljödo hans allvarliga ord. De buro vittne om den heliga elden, som gör nya erövringar för Herren, ingjuter en ny ande i församlingslivet och förhärligar Gud inför detta släktled.

Jubileumsdagen upprann med klarblå himmel och leende sol, en symbol av undfångna välsignelser under nådens himmel. I arla morgonstund samlades den stora skaran av församlingsmedlemmar från när och fjärran till lovsång inför Herrens ansikte. »Jag vill lova Herren så länge jag lever, jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till. . . Ja, det är gott att lovsjunga vår Gud, ja, det är ljuvligt: Lovsång höves oss.» »Herren är den som bygger upp . . .», det få vi på olika sätt en levande förvissning om under dagens högtidsmöten. Pastor Huei, församlingens pastor, och äldste Wang tala båda om vad församlingen genomgått under den femtioåriga tillvaron. Den förre indelar den förflutna tiden i tre perioder: såendets, broddens och växandets period. Mäktigt är vittnesbördet om pioniärerna, som för femtio år sedan begynte såendet, en tillsynes hopplös och omöjlig uppgift. De insågo klart, att de i kristlig mening icke kunde underlägga sig de stora folkmassorna, men de kunde genom att göra allvar av sin stora själavinnarupp-

Hörn av kapellgården i Tali She.

gift tvinga folket att taga ställning till evangelium, och just därigenom har folket mognat för nyskapande ingripanden från Guds sida, som har åstadkommit nya förutsättningar för Gudsrikets upprättande. Och härmed kom han in på »broddens period». Han nämnde om de svårigheter, lidanden och friktioner, som mötte dem som önskade lära känna »Jesusläran», och påpekade, att dessa omständigheter hade den största betydelse för de andliga krafternas genombrott, som voro nedlagda i deras själar. Det gick som vid lövsprickningen om våren. Safterna tränga på inifrån, väder och vind skaka utifrån, och så falla knoppfjällen bort, växandet, utvecklingen inför den levande Gudens ansikte begynner.

Missionär Nils Styrelius' högtidstal, vari han särskilt framhöll våra förpliktelser mot en döende värld, uppbars av samme ande, som präglade de första pioniärernas allvarliga vittnesbörd. Den enskildes och församlingens uppgift är att frälsa människor och gå in i det lidande detta arbete medför. »Jag ljuger icke... när jag säger att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt kval i mitt hjärta, ja, jag skulle önska att jag själv vore förbannad och bortkastad från Kristus om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder efter köttet.» Och vidare »huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade?»

Efter detta högtidstal lyssnade vi till flickskolans kör, som sjöng om Guds nåd och trofasthet, ett värdigt inslag i det övriga programmet. I denna flickskola har Ingeborg Ackzell nedlagt ett mångårigt, träget och välsignat arbete, och man kan inte undgå att märka den glädje, varmed hennes blickar följa de sjungande flickorna.

På eftermiddagen samlades vi till vittnesbördsmöte, då representanter från de olika presbyterierna överlämnade sina gåvor och välgångsönskningar. Dessutom upplästes brev, som anlänt från när och fjärran. Vidare fingo vi lyssna till de olika lokalförsamlingarnas historia under årens lopp, också de ett rikt vittnesbörd om Herrens nåderika trofasthet.

På kvällen firade vi Herrens heliga nattvard, en värdig avslutning på jubileumsfesten. ...Och nu fortsätter Taliförsamlingen sin vandring på frälsningens-väg. Klart och tydligt har Herren sagt att församlingen icke kan vänta sig att allt skall gå lätt på denna väg. »Den port är trång och den väg är smal som leder till livet». Men prisat vare Herren, porten är icke *så* trång att vi icke kunna komma igenom den, och vägen är icke *så* smal, att vi icke kunna nå målet. Därför släppa vi icke taget utan bedja att Herren må utföra sitt verk genom oss. Ära vare Gud i höjden!

—*z.*

Kristendomens expansiva makt.

En ensam, fattig kinesgosse vandrade planlöst omkring i en av de stora affärs- och hamnstäderna i Mittens rike. Utan anhöriga och utan vänner var han, och livet syntes honom tungt och meningslöst. — »Ingen enda bryr sig om mig, om jag ändå finge dö!» Hela hans håg stod efter att få tränga in i kunskapens hemligheter, men utan pengar, arm som en tempelråtta, huru kunde han tänka på att få ägna sitt liv åt sådant, som endast anstod rikemans barn? Nej, det fick han slå ur hågen. — Under den planlösa vandringen kom han ned till hamnen, där de många långväga-fararna lågo sida vid sida. Hans blickar forskade intressant på de stora skeppen, och en stark lust att få följa med en av båtarna bort till fjärran land grep honom. Särskilt en amerikansk brigg fängslade gossens blickar, och intensivt arbetade hans hjärna för att finna ut en plan. När skymningens täckande mantel svepte allt tätare omkring hamnkvarteren, smög han sig ombord på briggen, där matroserna arbetade febrilt med förberedelserna för start och icke hade ögon för annat än arbetet. Under mer än en natt kröp han fram ur gömstället och tassade omkring i kabyssen och på andra ställen, där eventuella matrester funnos, vilka han delade med råttorna. Mer än en gång satt nog hjärtat i halsgropen, när han trevade omkring i mörkret och hörde ljudet av de snarkande från hytterna. Men en natt tog vakten honom på bar gärning och förde honom utan förbarmande fram inför befälhavaren. O, vad hjärtat klappade på den lille fripassa-

geraren! Tänk om kaptenen helt enkelt kommenderade: — Överbord med pojkbytingen! (Det var gängse sed i fråga om fripassagerare under tiden denna skildring hände.) Men briggens befälhavare var en kristen, och såsom sådan handlade han. Gossen fick tillåtelse följa med till Amerika, och under resan gavs honom sådant arbete som han kunde utföra. Med iver lärde han sig också lite engelska, som blev honom till stor nytta.

»Guds vägar äro ofta underliga,
Men såsom ljus ur mörkret mot oss skina
de orden: Han har något heligt före,
o, se, med var och en utav de sina.»

Vid ankomsten till Baltimore (en stor sjöfartsstad i staten: Maryland) överlämnade kaptenen kinespojken i sin pastors vård med bön om att denne skulle göra allt i sin förmåga för att skaffa ynglingen ett gott hem. En varm kristen pietistisk familj tog sig an den hemlöse främlingen och vårdade honom som en son i huset. Hans länge närda, stora önskan blev verklighet: han sattes i skola. Engelskan blev hans andra modersmål, och vid mer än ett tillfälle visade han prov på ovanlig intelligens Efter avslutad gosskola fick han fortsätta sina studier vid en högre lärdomsanstalt, och där stod han en dag, efter avslutade studier, med ett av de bästa betygen. Huru gott han än trivdes i sitt fosterhem och bland de många vännerna, i vars hjärtan Kristi kärlek regerade över alla rasskrankor, fanns ändock alltid en tärande hemlängtan i djupet av hans hjärta, som en dag drev honom att ånyo gå ombord på en oceanfarare, men denna gång smög han sig icke ombord, utan reste såsom en betalande passagerare. Alltid tänkte han med förkärlek på sina vänner bortom haven, och hans hjärta kände tacksamhet utan gräns. Icke minst tacksam var han för att de fört honom till Kristus. Hos honom hade han fått mottaga det, som övergick all kunskap på jorden: ett rent samvete och kraft till att leva ett rikt och lyckligt liv.

Den dag han åter stod på fosterlandets jord, var han icke längre fattig, ensam och led på livet, nej, han stod där såsom framtidsmöjligheternas man. Överallt öppnades dörrar för den bildade mannen. (Kunskap och bildning betyda oändligt mycket i Kina.) Och med glädje ingick han i fosterlandets tjänst. Han gifte sig med en god, bildad kristen flicka, och deras hem blev ett sannskyldigt Betania, där Jesus och hans lärjungar alltid voro de förnämsta gästerna. Tre små förtjusande flickor föddes i hemmet, och lyckliga uppväxtår ha satt outplånliga spår i deras liv. Den äldsta blev gift med doktor Sun Yat-sen, skaparen av den kinesiska republiken, den andra i ordningen ha vi hört mycket omtalas: madam Chiang Kai-shek, och den yngsta är n. v. finansministerns maka. De tre ha följt i föräldrarnas fotspår och deras insats till landets fromma kan icke med ord beskrivas.

Visar icke denna lilla verklighetsskildring, att »kristendomen är», som någon sagt, »en stark expansiv kraft»? Vad hade hänt om den fattige kinesgossen icke kommit under kristendomens inflytande? Gud give oss alla mod och kraft att »icke vara ett idag, ett igår, och något annat om ett år! Det som du är, var fullt och helt och icke styckevis och delt!»

Lev en hel och verklig kristendom! Då skall du också få erfara dess kraft i ditt eget och andras liv.

Dagny Nordgren.

Kvinnornas internationella bönedag.

Den första fredagen i Fastan ha kristna kvinnor över hela jorden avskilt och helgat till bönedag. I flera tiotal år

ha de denna dag under gemensam bön offrat lovets offer på Guds altare och burit fram mänsklighetens nöd inför honom, som allena kan hjälpa.

Över hela jorden samlas grupper av kristna kvinnor ur olika samfund och organisationer och avlösa varandra i bönens vakttjänst.

Även i år — den 28 februari — går kallelsen ut till kristna kvinnor av alla folkslag och tungomål att sida vid sida böja knä inför Gud.

Mottot för årets böndag är Matt. 6: 10 a »*Tillkomme ditt rike!*»

Krigets fasor kasta alltjämt folk och enskilda in i namnlöst lidande. En skrämmande stor del av världens folk är hemlös och hungrande, stadd på flykt undan omänsklig grymhet och laglöshet. Innerligare, mera hängivet än någonsin förr må kristna kvinnor taga emot böndagens förpliktande gåva och gå in under dess ansvar.

En trefaldig maning riktar denna dag till oss:

Låt oss bedja

1) om Guds rikes tillkommelse i våra egna liv. Matt. 6: 33 a; 1 Kor. 4: 20;

2) om Guds rikes tillkommelse i allt mänskligt samliv: i hem, samhälle och folk. Ordspr. 14:34; Ps. 33: 12;

3) om Guds rikes tillkommelse så, att det kan växa fram en folkens gemenskap, där Gud är Fader och alla äro bröder. Fil. 2: 9—11; Luk. 12: 32.

Redan i ett tiotal år ha Sveriges kvinnor bildat länkar i denna vittomspännande kedja. För varje år som går har kretsen vidgats. Tidens allvar och gränslösa nöd manar oss att mer än någonsin detta år från alla läger och samfund samlas till gemensam bön. Måtte kedjan av förebedjare vidgas och komma att omfatta allt fler grupper och orter i vårt land.

Böndagen bör förberedas i god tid genom att ledande kristna kvinnor planlägga arbetet på sin ort, så att denna dag verkligen kan få bli en gemensam bönedag.

Stockholm den 3 januari 1941.

Svenska Missionsrådets

Kvinnokommitté.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1941.

Allmänna missionsmedel.

1.	»En nyårsgåva»	5:—
2.	E. o. E. W., Skellefteå, »tackoffer»	50:—
3.	»Herrens tionde»	240:—
4.	O. B., Örebro	25:—
5.	H. o. R. A., Hovsta, i st., för blommor på vår avhållne vän Aug. Bergs bår	10:—
6.	B. S., Frånö	7:50
7.	H. H., Gbg	10:—
8.	E. o. A. I. W., Söderhamn	30:—
9.	I. F., Kristdala, gm M. C.	10:—
10.	M. H., Stensjön	30:—
11.	Vännerna på Essgärde, sparbmedel	67:—
12.	K. S., Vinslöv, »Åt Herren»	30:—
13.	H. o. I. J., Gbg	25:
14.	Onämnd, Ps. 91, till Hanna Erikssons underh. gm H. L., Huskvarna	5:—
16.	N. P., Sthlm, en blomma vid August Bergs bår	2:50
17.	D:o, en sparbössa	10:—
18.	E. B., Sthlm	15:—
19.	L. M. F., till Frida Prytz o. Maria Nylins underh.	900:—
20.	A. A., Jkpg, i st. för blommor vid August Bergs bår	5:—
21.	S. Ö., till d:os minne	2:
22.	G. S., Jkpg, en blomma på d:os grav	5:—
23.	D:o, tackoffer, Mal. 3: 6	5:—
24.	v. —n, Höör	25:—
25.	E. L., Sävsjö	30:—

26. E. o. I. M., till August Bergs minne ..... 10:—
27. »En länk» ..... 10:—
28. M. Ö., Stocksund ..... 50:—
29. M. o. K. B., Sthlm, i st. för blommor vid August Bergs bår 10:—
36. S. J., Örebro ..... 950:—
37. Sv. Lärares Missionsfören., Partille, till Morris Berglings underh. ..... 400:—
38. Vid Trettondagens möte i Betesdakyrkan, Sthlm, sparb. medel 260:61, offergåvor 485:58 746:19
39. M. o. O. H., Karlskrona, en blomma vid Farbror Augusts bår ..... 10:—
40. G. J., Jkpg, ... 7:50
41. J. N., Örebro 7:50
42. J. G., Unnaryd ..... 50:—
43. »Dagskassan 2 jan. 1941» .... 550:—
44. E. A., — E. J., blommor vid Ellen Billings bår, Flisby .. 20:—
45. Mamrelunds Mfg ..... 50:—
46. K. B., Duvbo ..... 10:—
47. K. K., Björköby, dec. 20:—, jan. 20:—. ..... 40:—
48. E. G., Grönskåra, sparb. medel 10:—
49. S:t Göransskretsens sparbössetömning 6/1 ..... 372:38
50. Skede Missionsförsaml. ..... 30:—
51. Missionsförsäljning i Valleberga ..... 100:—
52. Sanda gamla syfören. ..... 35:—
53. O. D., Vetlanda, blommor till August Bergs minne ..... 5:—
54. Elvira o. Agda, till offerstunden trettondagen ..... 10:—
55. E. J., Boden, t. Joh. Aspbergs underh. ..... 50:—
56. B. C. Stockaryd 22:50
58. Sparb. medel fr. Tranås .... 335:—
59. »Missionsäppelträdet» ..... 20:—
60. Hf, Örsjö i st. för blommor vid August Bergs bår ..... 10:—
61. E. o. S. S., Hovmantorp, »tackoffer för fred i vårt kära fosterland» ..... 50:—
62. A. T., en liten blomma till Marie Linders minne ..... 10:—
63. A. E., Norredsbyn, t. R. Häggs underh. ..... 100:—
64. E. M., Örebro, sparb. medel.. 12:—
65. A. o. S., Smål. Hellinge, till August Bergs minne ..... 20:—
66. S. J., Vreta kloster ..... 100:—
67. Kinavänner, Köping, sparb.-medel o. offerkuvert .....135:—
68. C. D., Tackoffer, Ps. 116:12 10:—
69. A. M., Lanna bruk, »Guds pengar» ..... 10:—
70. L. H., Lund, »tionde» ..... 5:—
71. H. J., Skövde 50:50
73. Å., Duvbo, sparb. 9:09
74. E. B., Äppelviken ..... 25:—
75. G. A. o. K. A., Eksjö, en blomma vid August Bergs bår 5:—
76. »Okänd 1919», Skövde ..... 25:—
77. Måttsunds söndagsskola ..... 11:—
78. C. G. G., Adak 3:50
79. D. N., Drängsered, sparb. medel 6:75
80. Insaml. vid Fru Lotten Holmlunds bår gm M. H., Bureå .. 65:—
81. M. B., Umeå, en liten blomma på August Bergs grav ..... 10:—
82. Ingelstorps sparbössefören. .. 55:—
83. E. o. A. H., Holsbybrunn, t. August Bergs minne ..... 10:—
85. A. M., Visby, till G. Carléns underh. ..... 65:—
86. D:o i st. för blommor till August Bergs minne ..... 10:—
87. N. A., Brunflo, i st. för blommor vid d:tos bår ..... 5:—
88. L. O. Adelsö, d:o ..... 10:—
89. Vänner samlade Trettondagen hos M. Steen, Östersund ..... 50:—
90. R. o. E. L., Norderön ..... 10:—
91. F. J., Kinnemalma ..... 10:—
92. L. C., i st. för blommor vid Ellen Billings bår gm A. M., Flisby ..... 10:—
95. Länkarna, Klippn, sparb. tömning till Hanna Erikssons underh. ..... 101:—
96. A. B., Klippan, i st. för blommor vid August Bergs bår .. 5:—
98. 1/3 av behålln. av skördefest i Skärvsta 64:85
99. S. o. G. B., Ängby, en blomma till kära farbror August Bergs minne ..... 10:—
100. A. o. P. J., Vännäsby, i st. för blommor v. August Bergs bår 14:—
101. G. S., Stensjön, prov. å S. L. 2:50
102. K. W., Ystad 7:50
103. E. H., Romakloster till minne av Ellen Billing ..... 5:—
104. H. H., Virserum, »Herrens tionde» ..... 40:—
105. E. F., Alingsås, en blomma vid Marie Linders bår ..... 10:—
106. D:o, d:o en blomma vid August Bergs bår ..... 10:—
107. Östra K. F. U. M. distr. till Malte Ringbergs underh. .... 250:—
108. E. O. Sthlm, t. August Bergs minne ..... 15:—
109. H. R., Råsunda, en liten blomma på d:tos grav ..... 5:—
110. S. K. Söderköping ..... 5:—
111. G. L., Pengsjöby, till Elna Lenells underh. ..... 15:—
112. Onämnd ..... 100:—
113. Kinne Kleva-Kestads missionsförsaml., sparb. medel ..... 100:—
114. A. S., Jkpg »Mors minne» .. 50:—

115. M. L., Linköping, en blomma till Märta Apelkvists minne .. 10:—
116. S. o. G. W., Sthlm, till August Bergs d:o ..... 5:—
117. A. G., Hässelby V-stad, d:o.. 17:50
118. S. N., till d:o ..... 5:—
119. B. H., Sk—å, till trettondagens koll. gm A. B., ... 15:—
120. Habelsbolets Missionsförsaml. 30:—
121. Länkmöte i Lund 13/1 ..... 11:—
122. D. S., Blidsberg, i st. för blommor på M. L:s bår ..... 5:—
123. Koll. vid gudstjänst i Solmyra 26/12 1940 ..... 4:67
124. E. K., Sthlm, en vit lilja på August Bergs kista ..... 5:—
125. Insaml. av barnen på Eugeniahemmet, trettondagen ... 29:36
126. M. W., Mörrum, till Farbror August minne 12:50
128. E. J., Hjerkanstorp julgåva till Elna Lenells underh. ..... 5:—
129. Onämnd ..... 5:—
130. G. S., en blomma vid August Bergs bår ..... 10:—
131. E. C., Österkorsberga till d:os minne 8:50
132. I. B., Duvbo, till kära Ellen Billings minne ..... 10:—
133. B. J., Klippan, till Hanna Erikssons underh. 7:30
134. E. E., Ersnäs, rab. å H. S. Ö. 2:22
135. E. N., Holfjärden till H. o. S. Erikssons underh. ..... 5:—
136. A. F., Piteå ..... 5:—
137. E. E., Ersnäs, t. Selfrid Erikssons underh. ..... 5:—
138. S. A. W., Hägerstad ..... 10:—
139. Klockarbergets Sy- o. Missionsfören., insamlade medel .. 80:—
140. N. W., Sthlm, en blomma på käre August Bergs grav 7:50
141. Koll. vid Malmölänkarnas jul- o. jubileumsfest 4/1 41. ..... 70:—
142. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
143. I. P., Skillingaryd 12:50
144. C. J. P., Skövde ..... 10:—
145. I. K., Linköping, till Ebba Vidéns underh. ..... 10:—
146. M. S., Nkpg ..... 100:—
147. Koll. vid medlemsmöte, »åminnelsestund efter vår ordförande 1888—89 August Berg, Jkpg Kristl. Ynglingafören. 46:95
149. H. J. ..... 20:—
150. M. W., Sthlm 7:50
151. E. A., Söderköping, ur min sparb. ..... 5:—
152. E. B., Falköping, »dagens minne av ljus tacksamhet för käre farbror August Berg ..... 5:—
155. »Mina» ..... 500:—
157. Sv. Alliansmissionen, Jkpg, t. Aug. Bergs underh. ..... 1,000:—
158. D:o till H. Linders d:o ..... 1,500:—
159. Östra Distr. av K. F. U. M., till Malte Ringbergs d:o ..... 250:—
160. En länk ..... 10:—
161. K. L., Enskede 2, till tacksamt minne av August Berg ..... 5:—
162. I. T. B., offerkuvert ..... 5:—
163. A., Alingsås, till vår käre August Bergs minne ..... 5:—
164. Björkö Missionsförsamlings sparb. medel 43:53
166. Mauritzbergsgruppen, till Dagny Nordgrens underh. ..... 160:—
167. O. W., gm A. W., Gbg ..... 15:—
168. N. o. G. T., Sthlm, en blomma vid August Bergs bår ..... 15:—
169. O. H., Furunäs, en evighetsblomma på fru Hanna Burlins Örviken bår ..... 10:—
170. Sparb. tömning i Flisby missionshus 19/1 ..... 180:—
171. H. I., i st. för blommor vid Ellen Billings bår ..... 4:—
172. A. H., Skövde, en blomma på August Bergs grav ..... 10:—
173. »för papper» ..... 10:—
174. L. H., Sthlm, i st. för blommor vid August Bergs bår .. 5:—
175. K. W., Lidingö, minnesblomma vid d:os bår ..... 10:—
176. A. D., Lundsbrunn, en blomma på Majas grav 25/1 ..... 10:—
177. Ekekulls Missionsförsaml. ... 25:—
178. H. C., Österkorsberga till August Bergs minne 10:
179. L. P., gm K. D., Växjö .... 10:—
180. E. R., gm d:o ..... 10:—
181. E. E., gm d:o ..... 1:—
182. A. R., gm d:o ..... 10:—
183. K. H., gm d:o ..... 5:—
184. N., gm d:o ..... 10:—
185. S. P., gm d:o ..... 5:—
186. K. D., Växjö, rab. å H. S. Ö. 11:25
187. E. A., Vadstena, till August Bergs minne ..... 5:—
188. A. N., d:o till d:o ..... 10:—
189. J. G., d:o till d:o ..... 5:—
191. H. C., Österkorsberga 2:50
192. Bogla Missionsförsaml. syför., till kvinnliga arbetare 81:90
193. A. L., Älvsbyn, gm F. L., Piteå ..... 6:—
194. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. .... 900:—
195. K. F. U. K:s Centralfören., o. K. M. A. till Astrid Löfgrens underh. ..... 900:—
196. C. J. F., Duvbo, till August Bergs minne ..... 40:—
197. R. J., Vetlanda, »ett tack för de vänner som varit trofasta» gm E. J. ..... 10:—
198. Länkmöte i Piteå ..... 35:—

199. J. v. M., Sthlm ..... 50:—
200. Kulla Missionsförén. ..... 100:—
201. E. o. E., i st. för blommor vid Ellen Billings bår, gm A. M., Flisby ..... 5:—
202. M. E. J—n, Ödehög ..... 100:—
203. D:o, i st. för blommor vid August Bergs bår ..... 10:—
204. Testamentsmedel efter avl. fröken Kristina Johansson, Gränna ..... 1,500:—
205. Wigge Kristl. Ungdomsf. .... 25:—
206. Ölmstads Norra syförén. .... 50:—
207. Uppsvenska K. F. U. M.-distr. till missionärs underh. ..... 500:—
208. G. G., Uppsala ..... 20:—
210. Koll. vid Missionsdagen i Nkpg 84:27
211. Inkomst vid servering 61:50
212. I ödmjukhet inför Gud ..... 500:—
213. Fam. D.-C., Jkpg, i st. för blommor vid August Bergs bår ..... 15:—
214. A. H., Skärstad, en blomma på älskade Judiths grav 31/1 30:—
215. 1/3 av koll. i S:t Örjans Kyrka i Skelleftehamn 1/12 40 .. 17:70
216. J. N., Malmö ..... 25:—
217. Sparbössetömning i Appleryd 83:51
218. H. O., Örviken, i st. för blommor vid Hanna Burlins bår .. 5:—
219. F. M., Stocksund ..... 20:—
220. Duvbo Föreningen, till August Bergs minne ..... 25:—
221. A. Ä., Lund, till d:o ..... 5:—
222. »Lilla mors sparbössa», Smål. Hellinge ..... 15:—
223. J. N., Rockneby till I. Ackzells underh. ..... 10:—
224. Kinakretsen, Luleå ..... 56:—
225. O. B—n, »till minne av min Alma», gm A. B., Skellefteå . 10:—
226. A. U., Skelleftehamn, en blomma vid August Bergs bår, gm d:o ..... 5:—
227. »Senapskornet, Lidköping, till G. Carlén o. T. Lindgrens underh. ..... 70:—
231. Visby Femöresförén. 26:75
232. A. o. M. L. Sthlm, i st. för blommor vid fru Adele Svenssons bår, Smål. Hellinge ..... 5:—
233. M. R., Limhamn 2:50
234. V. o. C. E., Hällabrottet, till August Bergs minne ..... 25:—
235. Håsjö flickscout kår till T. Lindgrens underh. ..... 50:—
237. Kinakretsen, Eksjö, till August Bergs minne ..... 20:—
238. E. H., Sigtuna, till d:o ..... 15:—
239. C. J. K., Anten, i st. för blommor på d:os grav ..... 10:—
240. »En 50-årsdag» ..... 10:—
241. E. F., Äppelviken ..... 30:—
242. »En länk» ..... 5:—
244. N. H., Värnamo ..... 15:—
245. M. H., Skönberga 2:50
246. E. G., Björsäter ..... 10:—

Kronor 17,265:17

Särskilda ändamål.

15. E., till Nils Styrelius att anv. enl. meddelande i brev ..... 250:—
30. S. J. Örebro till Chu, Tungkwan underh. ..... 400:—
31. D:o till fru Kaos d:o ..... 200:—
32. D:o till Schen sen tangs d:o 250:—
33. D:o till en skolgosses d:o ... 100:—
34. D:o till kapellet i Hancheng . 100:—
35. G. H., Luleå, till Chi Paolos underh. ..... 250:—
57. G. P., Skellefteå till Maja Lundmark, att anv. efter gottf. 10:—
72. E. B., Kopparberg, till Maria Nylin att anv. efter eget gottf. 10:—
84. Småskoleklass I, Boden, till Maria Petterssons barnh. 8:67
93. A. H., Skellefteå, till Joh. Aspbergs arbete ..... 10:—
94. Födelsedagsgåva till Maria Pettersson för Tacksamhet o. Barmhärtighet ..... 50:—
97. Skellefteåvänner, till evang. Kao Chuen seng. underh. .... 152:—
127. K. F., Njutånger, till en skolflickas underh. hos Ebba Vidén ..... 20:—
148. N. E., Gummark, t. H. Wang, att anv. efter gottf. ..... 25:—
153. Slöjdflickornas sparask till små hungrande Kinabarn, gm E. B., Falköping ..... 15:—
154. »Mina», till I. o. M. Ringberg, att anv. efter gottf. ..... 100:—
156. M. A., Sthlm, till Maria Petterssons barnh. ..... 5:—
165. A. o. N. H., Kristianstad, till O. o. N. Styrelius, att anv. efter gottf. ..... 35:—
190. K. D., Växjö, till ett skolbarns underh. ..... 150:—
209. E. N., till Dagny Nordgren, att anv. till de sjuka ..... 20:—
228. O. L., en julgåva till Kina, för Dagny Nordgrens sjuka, gm A. B., Skellefteå ..... 10:—
229. En vän, till Åke Haglund, för de nödl. ..... 30:—
230. »Två vänner» till Gerda Carléns bibelkv. fru Jang ..... 20:—
236. A. o. A. B., Duvbo, till I. Ackzell för verks. i Tali ..... 25:—
243. R. C., Danderyd, till evang. på H. Linders gamla station.. 20:—

Kronor 2,265:67

Allmänna missionsmedel	*17,265: 17*
Särskilda ändamål	*2,265: 67*
S:a under jan. mån. 1941	*Kr. 19,530: 84*

Med varmt tack till varje givare!
»Lovad vare Herren Gud, — som allena gör under!» Ps. 72: 18.

»Se kärlet brast, och oljan är utgjuten,
dess doft uppfyller världens sorgehus.
Din själ, av himmelsk vällukt lent omfluten,
blir saligt lyft ur jordens stoft och grus.

Låt kärlet brista, låt dess nardus strömma,
var icke snål, bered din själ till fest.
Vad fröjdfullt överdåd! Låt kärlek tömma
sin bästa gärd för själens höge gäst.»

Sv. Ps. 72.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,*

utkommer 1941 i sin 46:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Minneshögtiden efter August Berg. — August Berg, en andens storman, en trofast vän. — Till Anna Hahnes minne. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Kvinnornas internationella bönedag. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.

Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A/B P. A. Palmers Eftr,. Sthlm.

N:r 4. 46 ÅRG. 25 FEBR. 1941 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

Han förde dem genom djupen.

Ps. 106: 9.

Guds vägar bära ej sällan ned i djupen. "Djup ropar till djup, vid dånet av dina vattenfall; alla dina svallande böljor gå fram över mig". Så klagar han, som stigit ned i det djupaste djup, som synden åstadkommit i denna värld. Jesus vår Frälsare visste hur fasansfulla dessa djup voro, och ändå höra vi, huru, då Gud sökte en Frälsare för världen, han i Guds rådkammare framträder och säger: "Jag kommer för att göra din vilja, o Gud!" Lidandesdjupen kommo ej som en överraskning för Jesus. Ända sedan rådslutet om vår frälsning skedde i evighetens värld, levde han i medvetande om vad det skulle innebära för honom själv. Under den mörka tid, som föregick hans människoblivande, skönja vi spåren av Frälsaren ibland människorna. Visserligen nödgades han lämna folken fria att vandra sina egna vägar, att de måtte inse syndens fördärvlighet, men han led med människorna i deras förvillelse, och han satte damm mot fördärvet såsom skedde vid syndafloden och vid språkförbistringen. Då Jesus kom i världen, var han förtrogen med all nöd, varunder vårt släkte led, och han ömmade för oss i all denna nöd. Därför steg han ned i de djupaste djupen. Han böjde sig ned för att kunna påtaga sig vår syndabörda. Han bar den ej som en annans under ovilja och knorr, utan han bar den villigt som sin egen. Vem kan pejla djupet av sådana ord, som: "Han blev en förbannelse för oss" och "Han blev gjord till synd för oss"? De vittna om kärlek utan like. Och han vann ej människors tacksamhet genom vad han gjorde för oss, tvärtom fick han uppbära hån och be-

spottelse och en fiendskap, som ej blev tillfredsställd med något mindre än att till slut föra honom upp på korset. Hans outgrundliga och outsägliga kärlek drev honom att gå denna svåra smärtans väg för oss.

Vår Frälsare gick denna lidandesväg för att bliva vår försonare, vår förlossare, men han gick den också för att vi skulle i honom äga en alltillräcklig förbarmare. Vi veta, att han känner vår nöd, ty han har burit den. Vi kunna alltid räkna med hans medlidande i vår nöd, ty han har ej upphört att bära oss i kärlek. Han är nu ständigt inför Guds tron för vår räkning såsom vår överstepräst för att bedja för oss. Och i denna hans bön äro vi ständigt med alla våra angelägenheter inneslutna — i Jesu bön, han som alltid blir bönhörd. I sin oföränderliga kärlek och i sin ständiga förbön bär han oss genom alla våra djup.

Finns det en själ, som i sina syndadjup ropar till Herren, är han genast där för att giva av sin förlåtelse helt och fullt. Är en själ full av oro, anfäktad av tvivel, är han genast redo att giva av sin fröjd. I sorgens mörka tider tröstar han som ingen annan. I svaghet och brist stärker och hjälper han. I ensamhet och övergivenhet är han vännen framför alla vänner. Han har alltid Gileads balsam för alla svidande sår. Ingen är lik Jesus, då en själ suckar utur djupen.

Det är en ljuvlig tröst för varje kämpande själ att veta, att vi alltid kunna räkna därmed, att han stiger ned till oss i vår nöd. Han väntar aldrig av oss, att vi skola försöka arbeta oss upp till honom, och då han kommer, vet han alltid råd för allt, har han alltid hjälp för allt, ej tillfällig hjälp, utan hjälp för evig tid.

Ur djupen, genom djupen, över djupen bär han dig.

E. FOLKE.

Minneshögtid i Göteborg.

En anslående minneshögtid efter August Berg firades den 18 dennes å Ynglingaföreningen Libanon i Göteborg. I ett på värdefulla iakttagelser och synpunkter rikt och av varmaste sympati buret föredrag gav apotekare *Karl Nilenius* — som bekant en av August Bergs äldsta och mest hängivna vänner — en gripande och fyllig bild av missionspioniären och veteranen, solskensmänniskan August Berg från hans tidigare barnaår ända till tiden för hans hemförlovning i levnadens afton. Hur ljus och levande, lycklig och verksam tedde sig ej för vår syn allas vår älskade och avhållne vän, som det genom Guds nåd blev förunnat att i vandel, i tal och skrift därute på missionsfältet i Kina såväl som här hemma på ett oförlikneligt sätt vittna om den levande Guden och om Jesus Kristus, syndares Frälsare och vän. — En fin karaktärsteckning av hans fader, i brev till apotekare Nilenius meddelad av sonen, komminister Henrik Berg, avslutade den i synnerlig grad intresseväckande framställningen. — Korta anföranden, belysande skilda sidor av August Bergs rika personlighet, höllos därjämte av *undertecknad* samt herrar *C. W. Ögren* och *Alexius Wahlström*. Den himmelska härligheten, vari vår vän ingått, lyste oss liksom till mötes även i de sånger, som utfyllde aftonens program. Sekreterare *Erik Olsson* avslutade samvaron och gav i bönen uttryck åt de varma känslor av tacksamhet och saknad som fyllde våra sinnen, samt åt välsignelseönskningar för Svenska Missionen i Kina och dess arbetare hemma och ute.

Minneshögtiden var anordnad av Y. F. Libanon och S. M. K:s göteborgskrets.

K. E. B.

Bönemöten för S. M. K.

hållas i Stockholm *varje tisdag kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, och *varje fredag kl. 2 e. m. på S.M.K:s expedition.* Varmt välkomna!

Missionsafton.

Torsdagen den 6 mars kl. 7 e. m. anordnas på S.M.K:s exp. av Kinalänkarna i Stockholm en missionsafton med försäljning av skänkta och från försäljningen i höstas överblivna saker. Programmet upptager dessutom uppläsning samt korta anföranden över ämnet: »*Vad kan jag göra för missionen?*» Kaffe och té serveras. *Gåvor mottagas tacksamt* till både försäljningen och serveringen.

Missionens vänner hälsas varmt välkomna!

Den 14 mars.

Sedan länge har den 14 mars högtidlighållits såsom Svenska Missionens i Kina årliga tacksägelse- och bönedag. Vi minnas att Missionens grundläggare den 14 mars 1887 för första gången anlände till Kina, och för många utav oss är denna dag en de heliga minnenas dag.

Dessa minnen mana oss till förnyad överlåtelse åt Gud, och den 14 mars har därför också på många platser blivit en offerdag för S. M. K., då gåvor frambäras till Herren, vilka äro avsedda att användas i det arbete, som anförtrotts åt oss, och då vi på nytt ge oss själva för den heliga tjänsten.

Må Missionens vänner även i år minnas denna dag och enskilt eller gemensamt med andra genom tacksägelse, bön och offer deltaga i S. M. K:s gärning! Särskilda ämnen för bön och tacksägelse införas i denna tidning i numret för den 10 mars.

I *Stockholm* anordnas möte den 14 mars på K. F. U. M:s Norrlandssal kl. 7 e. m., och vi hälsa alla dem som då kunna vara med varmt välkomna att deltaga i högtiden.

Gemensamma bönedagar för missionsarbetet.

Svenska Missionsrådet har beslutat utsända en enträgen uppmaning och inbjudan till alla missionsorganisationer i vårt land att anordna särskilda bönedagar för missionen och dess gärning *den 4—6 april* i år. Uppropet härom kommer att offentliggöras i såväl missionstidningar som andra tidningar, och vi hoppas kunna införa det i ett kommande nummer av denna tidning. Redan nu vilja vi emellertid förberedelsevis meddela detta och ge uttryck för vår förhoppning om att uppropet må mötas av förståelse och ge anledning till åkallan och bön med tacksägelse.

Missionärernas hem- och utresor.

Brev från Kina meddela att vår missionär fröken *Astrid Löfgren* fått sin hemresa beviljad, och att hon anlänt till Shanghai för att därifrån, då vägen öppnas, fortsätta till hemlandet. — Även andra av våra missionärer äro i behov av att få resa hem under den närmaste framtiden, och vi behöva bedja Gud i rätt tid öppna vägen för dem. I detta sammanhang vilja vi också vädja till Missionens vänner om förbön för dem som behöva få resa ut till fältet. Må vägen ut öppnas såväl som vägen hem, och må Gud i allt visa oss vad som är hans goda och behagliga vilja!

»Jag skall draga alla till mig.»

(Joh. 12: 32.)

En missionsläkare vid ett större sjukhus i Kina botade en gång en man,

som på grund av starr förlorat sin syn på båda ögonen. Jublande glad återvände den nu seende mannen till sitt hem. Om några veckor kom han dock åter till läkaren. I vilket ärende? Jo, han förde denna gången med sig fyrtioåtta andra blinda och halvblinda i förhoppning om att också de skulle bli helade. Men hur hade dessa kunnat ta sig fram den trettio svenska mil långa vägen? Jo, de hade vandrat i ett långt tåg, den helade mannen i täten, hållande i ena änden av ett långt rep, och de andra stackarna efter honom, också de hållande i repet. På detta sätt hade de lotsats fram till läkaren. Vilken ömklig procession! Men på hemvägen behövdes icke repet, ty på grund av läkarens stora skicklighet hade de nästan alla åter fått sin syn.

Denna händelse kan tjäna som en bild på det andliga området. Otaliga människor äro alltjämt andligt blinda. (2 Kor. 4: 4.) De ha aldrig kunnat se världens ljus, Jesus Kristus, ty de ha varit födda blinda. Många kunna därför ej ens längta efter att få skåda ljuset. Men det finns även många, som ingenting hellre önska än att få sin andliga syn. De skulle vilja ge allt och göra allt därför, men de veta ej om att den store Läkaren kommit. Andra har nog hört det, men *vägen* dit känna de icke, blinda som de äro. Det gäller därför att finna vägledare för dessa arma. Ett ringa fåtal förslår ej. Alla, som fått sina hjärtans ögon öppnade, måste ta del i detta dragande. Herren vill bruka oss alla, och det är nåd att få vara med.

På missionsfältet — såväl som i hemländerna — finner man, att det ej är så självklart att de, vilkas ögon helats av den store Läkaren, känna ansvar för de andra, som alltfort leva i mörkret. Man måste därför hjälpa dem, dels genom att väcka ansvar, där det ej finns, och dels genom att — där en ansvarskänsla redan finns — ge råd och anvisningar på de »rep» och vägar, som med fördel kunna användas för att hjälpa andra fram till den store Helbrägdagöraren.

Bibelkursen i Ishih hösten 1940.

Tanken på de många, alltjämt i mörkret famlande, på de många tillfällena samt tanken på de många möjliga hjälpare, som skulle kunna sändas åstad, gjorde att vi här i våras beslöto oss för att hålla en bibelkurs med särskilt syfte att hjälpa de unga kristna i församlingarna att bli bättre rustade för den uppgift, som Herren kallat dem till: att vinna själar för honom.

Kursen började den 8 nov. och pågick en månads tid. Ett fyrtiotal elever deltogo, och det var i regel just de,

som vi hoppats skulle deltaga, som verkligen kommo med.

Det blev en arbetsam tid för dem alla. Kursen fick mer karaktären av en skola än av en vanlig bibelkurs. Förutom gemensamma morgonböner höllos fem klasser per dag samt predikoövning på kvällarna. Som lärare fungerade vår evangelist Chang Tung-shun, f. d. lärare vid Evangelistseminariet i Yuncheng, läraren Liu Wen-tsao från Yuncheng under en del av tiden samt pastor Wei från Yuhsiang och undertecknad.

Vi prisa Gud för denna kurs, ty den gav oss alla så mycket. Det var uppmuntrande att se med vilken iver deltagarna sökte utföra sina uppgifter. Intresset fanns hos alla, även om förutsättningarna att kunna tillgodogöra sig undervisningen voro ganska olika. Somliga voro tämligen nyomvända, under det att andra fått en kristlig uppfostran i våra skolor och därtill haft mera praktiska erfarenheter i det kristliga livet. Dessa fingo givetvis ut mer av kursen än de förra.

Från en synpunkt sett blev kvällsmötena mest givande, inte därför att man fick lyssna till några välformade teologiska utredningar — ehuru vissa ansatser i den riktningen stundom förmärktes — utan därför att man fick lära känna de talande och höra berättas om underbara ting ifråga om Guds ledning med deras liv. Ty i regel fick deras första »predikan» vittnesbördets karaktär.

Vi frångå de många lustiga poängerna i samband med dessa ungas debut på talarestolen. De gjorde alla sitt bästa, även den nyfrälste herr Liu, vars tunga lådde fast vid gommen, då han talade om den rike mannens plågor i dödsrikets lågor. Det var en särskild händelse, som låg bakom valet av denna text. Hans far, som var byfogde och tydligen en välbärgad man, hade bränts fördärvad av banditer förra vintern. Då hade man ingen annan utväg än att tillkalla den kristne doktor Chi. Inte var man så värst glad att kalla på en kristen läkare, men Chi hade ju rykte om sig att vara den skickligaste på platsen, och nu gällde det ju i alla fall livet. Chi kom, men nöjde sig inte med att bara sköta om den illa brände fadern utan tog också och förde äldste sonen till Kristus. Det var han, som nu stod där och vittnade.

Där står den 32-årige herr Shang och talar om Jesu frestelser. Han ger intryck av att vara en van talare. Ehuru han ej varit troende i mer än tre år, har han dock hunnit bli församlingens självskrivne ledare på den plats han representerar. Han är begåvad, andligt sinnad och med en ovanlig tyngd över sig. I sin asyl har han avvant många opieslavar utan annan medicin än trons bön. En lovande man med ett gripet hjärta.

Li Hsi-wen har varit namnkristen i många år. En gång en förmögen köpman var han för blott ett halvt år sedan bankrutt inom alla områden och lika nära ruin som fångvaktaren i Filippi. Han låg på en kang inne i ett värdshus och funderade på hur han lindrigast skulle slippa ifrån hela eländet. Just då hör han några personer samtala, och att de äro kristna förstår han av deras tal. Det var våra tältarbetare, som på väg till sitt arbete i Wanch'üan genom en Guds ledning kommit att ta en omväg och reste igenom just denna by och vilade sig en stund vid det värdshus, där Li höll till. Detta möte med evangelisterna betecknade vändpunkten i hans liv. För ett år sedan nedbrändes hans hus och hans hustru mördades. Nu vill han leva helt för Gud. »Att leva för pengar har fört mig in i olycka, nu skall jag leva för Jesus, och jag känner redan, att det är ingenting annat än det, som kan tillfredsställa mig», säger han. Li är en typisk Petrusnatur, som lätt kan hänföra andra.

Ken-lin har vunnits genom flyktingeverksamheten. Hon är dotter till en mandarin. En kväll vittnade hon om »den goda delen», som hon ej vill byta bort mot något annat på jorden. Lugn

och värdig stod hon där, också hon under Kristi kärleks tvång, villig att ge sig själv för att vinna andra.

I fru Sung har Linchin församling fått en duktig Herrens tjänarinna. Även hon är med oss på kursen. Som du ser, har hon kort hår. Hon togs som spion häromåret och skulle få plikta med livet för sin ogärning. Domen löd på halshuggning. Men hur det nu var, kände sig domarna ej alltför säkra på den anklagades skuld. Ja, egentligen voro de övertygade om hennes oskuld, men något straff borde hon ju ändå få, då de haft sånt besvär med henne. De försökte att skrämma henne riktigt ordentligt, men det ville inte lyckas. »Jag ropade till Jesus i min nöd, och han gav mig sin frid. Inte ens när de klippte av mig håret för att bättre komma åt halsen, kände jag den minsta fruktan. Förargade häröver körde de mig bort från stupstocken och släppte mig fri!» Så berättade fru Sung i sitt vittnesbörd.

Genom den djupaste nöd har Gud fått vinna och fostra många av sina tjänare. Allt får tjäna hans syften.

Och nu är skaran skingrad. De reste hem med heliga beslut att tjäna Herren Jesus, som dog för dem, på det att de skulle leva för honom. Vad betyder ej en skara på fyrtio unga Kristusgripna människor! Skola vi inte bedja Gud för dem, att var och en verkligen må bli en sådan där människa, som själv seende vill föra andra fram till Kristus, honom, som vill draga alla till sig för att få hela och frälsa dem från mörker och undergång?

Swedish Mission, Ishih, Sha den 10 dec. 1940.

Selfrid Eriksson

En julmorgon i Ishih.

Det var juldagsmorgon. Stjärnorna tindrade mellan sönderslitna skyar. I sällskap med tre kineser gick jag till julottan i Missionens kapell. När vi kommo ut på gatan, verkade allt så mörkt och dystert. En av kineserna ledde vår vandring och hade en fotogenlykta, som spred ett svagt sken. Där vingingo fram rördes våra skuggor utefter de grå murarna och husväggarna.

Jag kom plötsligt att tänka på så underligt det var att jag traskade på gatorna i en stad långt inne i Kina — en julmorgon. Var det ödet, som slungat mig hit? — »Nej», sade en röst inom mig, »det är ju den levande Guden, som har sänt dig». Jag tänkte på andra jular, när jag gått till Herrens hus i sällskap med de mina. Jag kom ihåg hur ljusen brukade stråla från människoboningarna på juldagsmorgonen och hur gator och vägar brukade vimla av ottebesökare, och alla tycktes veta att det var jul. Den här staden tycktes vara helt oberörd av julen. Julmorgonen var som vilken annan mörk vintermorgon som helst. Det var ingenting i det yttre, som stämde sinnet till högtid, men i mitt inre sjöng det ändå: »Jesus är född. Det är jul». Jag kände mig så tacksam över att få uppleva min andra jul här ute i frid mitt i ett krigförande land.

När vi kommo till kapellet, ringde det just samman till otta. Kapellet var upplyst, och ljusskenet strålade ut på gården, där många kristna, både från landet och staden, samt en hel del hedningar voro samlade. Snart blev kapellet nästan fullsatt. Där inne var det dekorerat med granna pappersblommor och ljus. Längst fram i salen stod en julcypress, och ovanför talarstolen hängde tre transparanger i rött och vitt, på vilka lästes den julhälsning, som ängeln framförde till herdarna utanför Betlehem den första julnatten.

Julottan började med en sång, och sedan föreläste en evangelist det härliga julevangeliet. Därefter vidtog ett omväxlande program. En punkt på programmet var tändandet av ljusen i »granen», då vem som ville fick komma fram och tända ett ljus och utantill läsa ett bibelord om ljuset. Den första, som stegade fram, var en liten flicka, som kom med flyktingeströmmen till vår stad för några år sedan och som fått en tillflyktsort inom församlingens områ-

de. Sedan kommo de, den ene efter den andre, gamla och unga, små och stora, och allt flera ljus tändes och allt flera ord om ljuset lästes, — men utanför ruvade mörkret. Julmorgonens predikan hölls av Selfrid Eriksson. Olika grupper av skolgossar och skolflickor underhöllo oss med sina sånger; även de små från kindergarten läto oss höra sina stämmor. Tre gummor från landet läto oss också lyssna till en sång. De skulle sjunga den i en stämma, men det blev nog flera stämmor ibland, och harmonien var det litet si och så med, men de sjöngo ju till Guds ära och avlade på samma gång ett vittnesbörd om vem de trodde på. Säkert lyssnade han med lika stort välbehag till deras sång som till en välövad kör.

Så gick tiden, det började ljusna i öster och nattens skuggor försvunno nu. Julottan avslutades med en bön till den levande Guden, och folket vandrade ut ur kapellet den nya dagen tillmötes. Give Gud att hedendomens skuggor, som ännu vila tunga över Ishih, snart måtte skingras för Jesussolens strålar! Tack, alla vänner, som bedja därom!

Runa Hägg.

»Nu har julen kommit och gått.»

Annandag jul 1940.

Kära Vänner!

Nu måste jag först tala om hur Herren giver lovsång i hjärtat även då det gäller små detaljer. Den 14 dec. vandrade uppköparen och jag in till staden, så snart mina båda bibeltimmar voro slut här i skolan. Efter dryga 4 timmars vandring voro vi framme, och sedan ordnade vi för julfesten i gosskolan, som jag hade för dem den e. m. Nästa morgon, innan det var riktig dager, kom rickshawmannen, som var beställd att dra mig i sin lilla kärra till Chaoyi. Jag hade nämligen fått ont i fötterna, och det var över 30 km. hem till byn, eftersom jag ville fara en omväg för att vara med om mötena i staden Chaoyi, där jag ej varit på hela hösten. Jag kom fram i god tid, och det var roligt att få träffa de kristna och tala till dem. Efter mötenas slut skulle vi fortsätta. Det gällde att hinna hem — över 15 km. — innan det blev mörkt, och jag hade ont i fötterna. Jag frågade en rickshawman vad han ville ha för att dra mig en mil. Han sade åtta dollar, men då skrattade jag åt honom, och vi vandrade vidare. Det hade kostat 3:50 att åka rickshaw mellan Tali—Chaoyi, som är 1 1/2 mil. I mitt hjärta bad jag dock, att Herren skulle bereda mig något slags fordon, så att jag skulle slippa gå hela vägen. Efter 5—6 km. vandring hunno vi ifatt två kolkärror, nu tomma men svarta och »sotiga», dragna av oxar. Vart skulle de? Kunde vi få åka? Jo, de skulle till vår närmaste by, d. v. s. förbi vår by, och vi fingo åka. Och nu skola ni få höra, varför jag sjöng lovsång i mitt hjärta under resan. Jag har ju mina stela knän, varför jag ej kan sitta som kineserna på en flatbottnad kärra. Men det visste min trofaste Fader i himmelen, och han beredde det så, att jag fick sitta på en halmsäck, som ännu var nästan full med halm. O, vad jag satt bra! Jag hade också på mig en gammal kinesrock, som vi just färgat svart, ty den var så urblekt. Nu var den på för första gången. Hade jag haft den nya »blåblåa» kinesrock, som jag brukar ha om söndagarna, så hade den blivit smutsig av kolstoffet. Men på den svarta gjorde det ingenting! Det gick bort i borstningen. Visst gick det sakta med oxarna, men det var i alla fall skönt för fötterna att slippa vandra. Jag sade till uppköparen, att mina vänner hemma nog tyckt synd om mig för att jag fick åka på en sådan vagn, men för mig var det en underbar resa, ty den visade Herrens omsorg om mig! Och både uppköparen och jag fingo åka ända hem för endast 2 dollar.

Nu har julen kommit och gått. Jag har firat den här i byn. Av församlingen fick jag två tuppar till julgåva.

Det är dyra saker nu, så jag blev så förvånad. Jag hade också fått julklappar från vännerna i Pucheng, och många julhälsningar från Sverige! Även ett par bokpaket hunno fram i tid, allt så kärt. Förra året kom ej en julhälsning fram förrän till nyåret. Vid julaftonsmötet hade vi först en liten stund, då sju skolelever, hållande var sitt tända ljus, läste bibelord och sjöngo sånger. Sedan talade jag med anslutning till vad mötesdeltagarna sett och hört: »Jesus sade: Jag är världens ljus» — »I ären världens ljus» över ämnet: »Tänd — för att tända andra». Vid juloottan hade vi också levande ljus. Då läste de sex minsta eleverna ett kort bibelord om »hjärta» och höllo ett stort röt pappershjärta framför bröstet. Sedan sjöngo vi en liten kör: »O, kom till mitt hjärta, Herre Jesus.» — Det var så rart. Kl. 1/2 11 hade vi f. m.-möte, varefter alla av församlingen bjödos på jordnötter och andra godsaker. Sedan gingo vi hem, och jag hade en lugn, ljuvlig e. m., då jag fick sitta och läsa. På kvällen hade jag potatis och sill! (Sillen, hade kommit i en liten burk från Sverige.) Jag hade beräknat att ha något svenskt till jul, annars var ju allt kinesiskt. Det var gott. Potatis har jag litet kvar, men det är ej lämpligt använda den när jag äter kinesmat, därför gömmer jag det för att ha, när det kommer utlänningar hit. Kaffe och kakor har jag också haft i jul. Inte »klikaffe», som jag annars har! Så har jag festat!

I e. m. hoppas jag få ha litet »jul» för dem som äro kvar här: lärarfamiljen, kockfamiljen och några elever, som ej ha hem att resa till.

Varma hälsningar till alla vänner.

Tillgivna *Ingeborg Ackzell.*

Missionstidningen
Sinims Land,
organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1941 i sin 46:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Han förde dem genom djupen. — Minneshögtid i Göteborg. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A/B P. A. Palmers Eftr., Sthlm.

N:r 5. 46 ÅRG. 10 MARS 1941 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

Kräver tidsläget en bön- och missionsväckelse?

Jag känner mig bävande inför denna fråga, då jag tänker på att jag skall försöka besvara den, men jag är glad att få stanna inför den tillsammans med en skara, som sett och känt vad tidsläget kräver, och som därför framställt frågan. Och detta ger mig frimodighet att tro, att Herren skall komma till oss var och en med sitt svar.

Det var mycket angeläget för de gamla profeterna att de ägnade sig åt att se på tidsläget, så att de alltid kunde ha ett särskilt ord till Guds folk, ett ord som passade i det tidsläge, vari man befann sig. Tidsläget hörde för dem samman med frågan om själarnas ställning till Gud och med deras vittnesbörd inför människor. Så är det också för oss. Låtom oss därför stanna något inför tanken på tidsläget nu!

Säkerligen ha vi alla lagt märke till, att det börjar bli en likgestaltning bland alla folk. Aldrig har det varit så förr som det är nu: alla ha så att säga blivit uppbådade, alla lyssna till samma paroll, och detta berör alla värden, både nya och gamla. Det finns ingen sovande jätte mer i världen. Vad man talar om i våra lokaler, det är också föremål för förkunnelse i Afrika och Asien. Detta innebär, att det i denna tid mera än förr synes vara en dirigerande vilja, som har en färdig plan och som handlar konsekvent. Vi känna alla att tidsläget är allvarligt, och djupast sett är det ej ett läge utan snarare en personlig vilja, som arbetar efter en bestämd plan. Inför denna tanke tränger sig en önskan inpå oss: Må vi finna vad som är Guds vilja med avseende på oss, som höra Guds rike till!

Intet folk kan komma undan, varje

* Efter anteckningar, vilka godhetsfullt tillställts oss och som gjorts vid ett föredrag över detta ämne, hållet av missionsföreståndare *Erik Folke* vid L. M. F:s konferens i Umeå 1935.

land och folk måste in i frestelsestunden, det se vi tydligt. Och vi se huru en begynnande omflyttning i fråga om ledningen i världen börjat ske. Hittills har det varit de vita, som innehaft ledningen. Nu försöka de färgade raserna att ta ledningen. Konsekvenserna av ett sådant övertagande av makten måste innebära oerhört mycket för hela vår värld. Ehuru den vita rasen har haft sina stora fel och begått svåra synder och brott, så har den dock kommit med något av ljuset från ovan. Det blir annorlunda med de färgade folken.

För närvarande går utvecklingen i världen efter olika linjer, men i mycket ha dessa ett gemensamt märke, antikrists märke. Detta framträder allt klarare och klarare. Mycket göres för att uppnå och trygga freden, men under allt är det som om krigets vulkan hotande mullrade. Ha Ni tänkt på att vår tid liknar Nimrods tid? Väldiga folkledare uppstå, och de föra ett våldsamt språk. Under allt kunna vi vara övertygade om att Gud i vår tid är lika angelägen om att få till stånd en bön- och missionsväckelse som på Jesajas tid. Väckelse behövs överallt, och alla behöva vi få lyssna till väckande röster. Gud ser in i de stilla kamrarna och spanar efter dem som bedja för hans rikes framgång. Detta borde väcka vår ansvarskänsla. Vi få bedja, och denna förmån förpliktar. Nog äro vi också redo att bekänna huru försummelse hopats på försummelse.

"Gå och ställ ut en väktare; vad han får se, det må han förkunna." Och när väktaren såg, skulle han ej se ytligt utan giva noga akt. (Jes. 21: 6 f.) Gud behöver alltjämt väktare, som äro beredda att beständigt stå på vakt och förbliva på sin post både dag och natt. Väktaren kunde ropa såsom ett lejon ryter, och vi behöva väckande röster. — — Daniel sjönk ner i stoftet, men det var en som gav akt på honom, Herren i himmelen. Han sände sin ängel till honom. Vilken rang ängeln hade vet jag ej, men antagligen var det den ängel, som stod Gud närmast. Vad Daniel hade bett om hade Gud hört. Men det kostade kamp. När vi tänka på det förstå vi, att Gud ser in i kammaren för att se om det är någon som där kämpar och bidar. Verkningarna i världen skola i så fall inte utebli. Gud har givit den ringaste kraft i det fördolda. Gud hjälpe oss att taga emot fostran, även om det skulle bli för oss såsom för Daniel och vi alltså måste sjunka ner i kraftlöshet! Är Gud verkligen Gud allsmäktig för oss? Äro vi gudsmänniskor eller världsmänniskor? Inför sådana frågor behöver Guds folk bedja om en genomgripande bön- och missionsväckelse och detta så mycket mera som blickarna på ett särskilt sätt nu äro vända mot de kristna. Vilket ansvar vilar ej på oss just nu! Finns det något motstånd, då det onda bryter fram? Eller skola ondskans andemakter få överhand därför att vi brista i förbön? Är det ej gripande att tänka på att även en svag kristen kan få vara med och göra motstånd? Är din kammare tom?

Hur är tidsläget på det religiösa livets område? Den onda makten riktar sig alldeles särskilt mot den kristna tron. Själafienden vill göra oss odugliga till att tro, taga ifrån oss all trons förmåga och möjlighet. Därför läsa vi ock i vårt nya testamente att Herren Jesus säger: "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här

på jorden?" Själafienden använder denna metod inte bara i den s. k. kristna delen av världen utan även bland hedningarna. Materialismen griper fruktansvärt omkring sig. Och huru kan ej maktens, eller rikedomens, eller njutningens tjusning gripa en människa och bli hennes avgud? Det är verklig kristendom som antikrist vill åt, och hans anda tränger sig in överallt. Förnekelsen vill göra om kristendomen, tyda den så att den passar för den moderna människan. På så sätt kommer den moderna hedendomen. Men när allt vad religiösa tankar och känslor tages ifrån människorna och samvetet söves, växer det dock fram en stor längtan i själarna, och de känna rädsla för döden, ty deras samvete säger att det finns en Gud och ett liv efter detta. En kommunist sade en gång: "Om Ni visste huru vi ha det! Vi trodde att vi skulle få ett himmelrike, men det blev ett helvete." Det är en bekännelse som stämmer in på stora skaror. O, att vi kunde se, hur det arbetas, strides och lides i själarna! Massorna vänta på hjälp, men samhällsbanden upplösas, ondskan triumferar. Varifrån skall hjälpen komma? Är Gud verklig för oss? Han vill bringa hjälp genom sina vittnen, blott de oförbehållsamt giva sig helt i hans hand. Doktor Goforth fick av hedningar namnet "den Helige Andens man" och det sades om honom: "Vi känna igen Jesus i honom." Så skulle det heta om alla Herrens vittnen i världen. Är Gud verklig för oss eller ej? Prövande blickar vila på oss. Behöva vi ej böja oss i stoftet inför Gud och bedja om nåd till att bli andefyllda människor?

En ung kines besökte för några år sedan Stockholm, och han kom med en begäran: Vi ha fått många skolor och många kyrkor, bildning samt hjälp till att organisera, men det är en sak, som vi framför allt sakna och behöva. Det är helig ande och kraft. Jag tror att detta finns hos de kristna i Sverige, och jag har kommit för att be om hjälp just i detta hänseende. — Så talade den unge kinesen. Vi ha ögon riktade på oss, bedjande ögon. Ha vi något att ge dem som bedja? Ha vi möjlighet att ge dem hjälpen? Jag tror att frågan om vi behöva en bön- och missionsväckelse har kommit från Gud för att vi skulle stanna inför den, och kärlekens Ande kräver att vi besvara den jakande.

Gud anförtror massorna åt oss, massorna i Indien, i Kina och i hela världen, och vi veta att tiden är kort. Är detta en levande sanning för oss? De, vilka Gud anförtrott åt oss, äro våra barn, och det är en stor nåd att få föda fram en helig säd i världen. Var äro de som gå in i den uppgiften? Var äro föräldrarna som kämpa för sina barns frälsning? Och huru skola vi få kraft för denna stora uppgift? Jo, vi behöva en väckelse i bön, i uthållighet, i kärlek, så att det blir l i v i våra organisationer. O, vad vi behöva mycket från himmelen! O, vad vi behöva mycket av nåd, fritt och för intet! Och vi behöva komma varandra riktigt nära. Vi skola inte gå ensamma, som vi kanske gjort förut. Bränderna behöva komma samman, läggas på varandra och värma varandra. Gud har rum för den minste, ja, för den svagaste. Vi behöva en bön- och missionsväckelse. Gud give oss en sådan! Amen.

Tacksägelse- och böneämnen den 14 mars 1941.

Tacksägelseämnen:

Att Gud vill vara oss nådig och sända en böne- och missionsväckelse samt på sitt sätt och i sin tid besvara vår bön.

Att vi även i år få samlas under fredliga förhållanden, och att Gud underbart och nådefullt hulpit oss ända hitintills.

Att minnet av dem som fått gå hem till Gud är så strålande, samt att Gud nådefullt använde dem i sin tjänst och då aftonen kom gav dem en rik ingång i sin härlighet.

Att Herren alltjämt genom sina skaffare fyllt och fyller Missionens behov, och att det är möjligt att utsända missionsmedel.

Att hemmavarande missionärer trots oron i världen äro villiga att återvända till missionsfälten, och att de unga alltfort höra kallelsen till helig tjänst och äro villiga att träda in i den.

Att vi kunna få brev från missionärerna och nå dem med brev.

Att Herren ännu ett år bevarat missionärerna från skada till liv och lem, givit dem frimodighet och arbetsglädje, så att deras liv och gärning blivit till Herrens ära, och att de fått se frukt i arbetet.

Att Herren förökat de kristnas antal, givit dem nåd till att växa till i kraft samt att de kristna visat prov på offervilja och villighet att bära ansvar.

Böneämnen:

Att en böne- och missionsväckelse må komma.

Att Gud må förbarma sig över mänskligheten och, om det överenstämmer med Hans planer, förkorta krigets vedermöda men framför allt giva nåd till bättring och omvändelse.

Att missionskärleken må bevaras och stärkas i de krigförande och ockuperade länderna såväl som bland vårt eget folk, samt att tillfällen och nåd alltfort må givas oss att med frimodig förtröstan och offervillig kärlek gå in i de uppgifter, som Gud ger oss.

Att Herren må fylla våra behov både då det gäller av Gud utrustade medarbetare på fältet och i hemarbetet och medel för deras underhåll.

Att vägen från och till Kina öppnas, så att missionärerna kunna resa hem och återvända ditut.

Att Herren alltfort må bevara missionärerna samt giva dem all den visdom och kraft, som de i dessa brydsamma tider behöva.

Att allt som sker må bidraga till att Guds planer förverkligas och att intet får förhindra utbredandet av Guds rike.

Att kärlekens, förbönens och försonlighetens ande må få råda bland missionärer och de kristna på missionsfälten såväl som i hemländerna, och att allt vårt arbete må utföras i Jesu Kristi kärlek och den Helige Andes kraft.

Martin Lindén.

Passionstiden.

Se, vi gå upp till Jerusalem
I heliga fastetider
Att skåda, hur Jesus Krist, Guds Son,
I syndares ställe lider.

Se, vi gå upp till Jerusalem.
Vem går att med Herren vaka
Och, såsom vår himmelske Fader vill,
Den smärtfyllda kalken smaka?

Se, vi gå upp till Jerusalem,
Till Frälsarens kors och pina,
Till Lammet, som offras för världens skuld,
För dina synder och mina.

Sv. Ps. 70.

Josef von Malmborg 50 år.

Tandläkare *Josef von Malmborg*, som ända sedan år 1922 tillhört Kommittén för Svenska Missionen i Kina, fyller *den 15 mars* 50 år, och det är med glädje som vi anbefalla honom åt missionsvännernas hågkomst i tacksägelse och förbön på högtidsdagen samt ge uttryck för vår varma lyckönskan.

Då Josef von Malmborg först inträdde i vår kommitté var det såsom rådgivande ledamot, men redan efter 5 år, 1927, blev han ordinarie medlem av Kommittén, och efter ytterligare 10 år blev han ledamot av Arbetsutskottet. Det är alltså många år, under vilka han offrat av sin dyrbara tid för att bistå oss i vårt arbete, och vi tacka både Gud och honom för denna hans insats. Vårt tack går först och främst till Gud, som givit vår käre Vän till oss såsom en värdefull gåva, men vi kunna ej underlåta att uttala vårt tack också till vår Vän, som villigt ställt sig till Guds förfogande och varit villig att bli given åt oss. Josef von Malmborgs arbetsinsats inom S. M. K. är ej heller begränsad till arbetet inom Kommittén Han har varit med och gjort en insats vid våra Bibel- och Ungdomsveckor såväl som vid andra möten och vid försäljningarna för S. M. K., och vi få på expeditionen såväl som annorstädes se prov på hans egen och hans närmastes kärlek till Missionen. Vi äga i honom en trofast vän, vilkens hem är öppet för oss, och som det alltid är roligt att sammanträffa med, t. o. m. om sammanträffandet hör samman med behandling av tandläkaren Josef von Malmborg, ty även då är han »vår älskade Josef».

Må Gud rikligen välsigna högtidsdagen såväl som kommande år, och må i den välsignelsen ingå förbättrad hälsa samt stärkta krafter åt hans maka, som länge varit klen! Därom vilja vi bedja, då vi tacka Gud och bedja om välsignelse för vännen och medarbetaren Josef von Malmborg på hans femtioårsdag.

Martin Lindén.

S. M. K:s årliga bönedag.

Må Missionens vänner ej glömma vår tacksägelse- och bönedag den 14 mars, årsdagen av missionär Erik Folkes första ankomst till Kina för 54 år sedan! I *Stockholm* anordna vi denna dag möte *på K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickarebacken) *kl. 7 e. m.* S. M. K:s vice ordförande och kassaförvaltare, kapten *Oscar von Malmborg* inleder detta möte och fröken *Lisa Blom* samt missionsföreståndare *Martin Lindén* komma också att tala. Efter tacksägelse- och bönestunden följer servering samt en stund av sällskaplig samvaro och aftonbön av missionssekreterare *Martin Bergling*. *Missionens vänner hälsas varmt välkomna!*

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina hållas i Stockholm varje tisdag kl. 7 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, samt varje fredag kl. 2 e. m. på S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55. Varmt välkomna!

Nytt från Kina.

Ett brev från en svensk missionär i Kina, som ej tillhör vår mission, har godhetsfullt lånats till oss av mottagaren, och eftersom det ger anledning till förbön, vilja vi meddela vår läsekrets något om innehållet däri. Missionären berättar, att de makthavande visat sig vänligt stämda mot de svenska missionärerna, men att en del nya bestämmelser utfärdats, vilka kanske kunna medföra svårigheter. Missionärer, som varit borta från sina stationer mera än 8 månader, skulle ej få tillåtelse att återvända, och nya missionärer skulle ej få resa in i den provins, där brevets avsändare hade sitt arbete, och där S. M. K. har en del av sitt fält, ehuru i en annan del av provinsen. Missionärer från andra länder än Sverige hade haft det svårt, och inhemska kristna hade måst utstå förföljelse. —

Må vi ej glömma att bedja för Kinas land och folk, för missionärerna och de kinesiska kristna!

Från några av våra missionsstationer.

Missionär *Malte Ringberg* har godhetsfullt hemsänt följande utdrag ur brev från olika missionsstationer:

Johannes Aspberg skriver i brev av den 4—6 januari 1941: Jag hade stormöten varenda söndag från oktober till början av december, då jag for till Arbetsutskottets sammanträde i Pucheng. Tack vare cykeln har jag kunnat komma hem ett par dagar mellan varje möte, men då har huset i regel varit fullt av genomresande missionärer, som tagit all tid jag haft och mera därtill. Med matfrågan hjälpa ju de andra hushållen till, då det blir många gäster på en gång, men allt som hör till bestyret med bagaget faller helt på mig. Och det är många procedurer som måste genomgås numera, då hundratals kolly skola med tåget. Den enda infartsvägen till »fria Kina» går nu över vår stad. Åtta på tio av de genomresande tillhöra Kina Inlandsmissionen, och det är bara SMK:s plikt att taga emot dem. Då vi emellertid själva äro gäster hos Augustana, är det förstås ännu svårare med detta nya arbete. Senaste sällskapet bestod av 15 vuxna och 4 barn, och de kommo tredjedag jul utan att vi visste om dem. Telegram om deras ankomst kom först efter det de själva kommit! — — — I dag, den 6 jan., ha vi börjat en 8 veckors bibelskola här för ett trettiotal utstationspredikanter från hela Honanfältet. Det bli nog 40 deltagare om några dagar och ännu flera under andra månaden. Vi ha bibelstudium (Gösta Goës och jag), kyrkohistoria, homiletik, katekesutläggning för dopundervisning, inledning till Nya Testamentet, kinesiska, sång och allmänkunskap. Li Chenteh har 3 ämnen och flera extra lärare hjälpa till.

Nils Styrelius meddelar, att Olga och fröknarna Wang och Vidén den 6 januari började årets bibelkvinnokurs i Pucheng.

Carl-Johan Bergquist skriver från Wenhsiang den 28 december: Både julafton och juldagen hörde vi oroande kanondån, då vi firade julen ute i Ts'aiyuans grotta. Ja, vi hörde det förresten varje dag nära en veckas tid, och vi voro ganska oroliga för Ella Dahle, som efter sin hemkomst från samarbetet med Maja Lundmark i Loyangs distrikt valt att vara inne i Shanhsiens stad under julen. Hon kom emellertid ut till oss på annandagen, oss till stor lättnad och glädje. På julafton hade staden beskjutits, och något nedslag var 60 à 70 m. från missionsstationen. F. ö. hade det skjutits mitt i natten, själva julnatten. — — — Jag kom hit på godståg i går och hade god plats i finkan; just som det började skymma gick tåget, och så länge det var ljust, hörde vi kanonerna dåna. *Här gäller det att vara viss om Guds vilja och ej taga livet i egen hand*

utan låta det vila i Guds. — Så långt missionär Bergquist.

På landsbygden i Yunchengs distrikt är mottagligheten för evangelium f. n. mycket stor. Klara Ni, som arbetar frivilligt såsom bibelkvinna, har varit ute på landet ganska länge och i flera omgångar tillsammans med den av församlingen underhållne diakonen Wei. Båda kommo ofantligt uppmuntrade tillbaka och berättade, att nästan överallt i byarna finnas personer, som Guds Ande berett att taga emot evangelium, Wei menade, att det var ett alldeles för stort uppvaknande för att man skulle kunna effektivt taga vara på dem, som vilja tro. Han söker emellertid att göra sitt bästa. Från en annan del av distriktet kom evangelisten Shao Ching-hsing tillbaka och talade särskilt om en by, som han besökt. Där var det ett tjugotal, som nu ville tro på Gud och hade ställt iordning en egen samlingslokal. Unge män och halvvuxna bruka alltid stoja mycket annars, sade han, men det var underbart att se, huru stilla och uppmärksamma de voro i den byn. — Bedjen Herren fullborda sitt verk och sända lämpliga troende att taga hand om dessa nykomlingar! Strax intill denna by bor den unge Hsiang Li-i, som slutade i evangelistskolan före terminens slut, emedan han ansåg sig kallad att gå ut på egen sold och predika. Han har sedan kommit tillbaka till sin hemtrakt och är nu mycket verksam där. Det säges vara den allmänna oron och nöden under de senaste åren, som verkat detta uppvaknande.

Från Yuncheng Sha.

Utdrag ur privatbrev från missionär *Carl Blom,* skrivet i Yuncheng den 27—29/1 1941.

Av brev från Ida Söderberg till Ida Ringberg ha vi nyss fått del av den glädjande underrättelsen, att under deras ledarekonferens, då de inbjudit en talare från Baptistmissionen öster om Loyang, genom Guds nåd en förnyelsens ande kommit över ledare och församling.

Vi ha just nu firat vårt andra nyår, d. v. s. det är det gamla s. k. kinesiska nyåret, beräknat efter måntid, vilket i år infallit synnerligen tidigt. Ännu har man just ej sett mycket tecken till firande utom de röda deviserna vid dörrarna, men kanske det blir mer av det gamla lekandet på gatorna längre fram i månaden och att det blir lyktfest o. d. vid fullmåne. Det har varit så kallt de senaste dagarna, att folk nog mest vill sitta hemma. Det är ju ej någon köld efter vad vi äro vana vid hemma, ty det har blott varit — 10 gr. C., men eftersom hela hösten varit ovanligt mild, så har man ej blivit van vid några köldgrader. Det är också så ont om kol, och det som vi köpte i höstas är det uslaste jag sett i den vägen. Dels är det mest sten och brinner inte, dels ger det som brinner en så tjock rök ifrån sig, att skorstenar tilltäppas på några dagar. De senaste kvällarna har det rökt in så från den lilla kaminen i vårt sovrum, att vi måste hålla dörrar och fönster öppna, och trots eldningen blir det inte mer än sex grader varmt eller däromkring. Men det går ändå, ty vi ha, Gud ske lov, gott om sängkläder. Det är svårare för dem, som få sina täcken bortrövade i dessa tider. Arma folk! Emellertid bör ej kölden vara mer än fjorton dagar till, enligt kalendern. Vi undra hur ni ha det hemma under den köldvåg, som vi läst om i tidningarna.

Det är riktigt uppbyggligt att läsa Ingeborg Ackzells brev om arbetet i hennes trakter, Att hon själv uppehålles och hjälpes igenom olika vedervärdigheter är stort nog, men när man dessutom får höra om de olika medarbetarna och deras offervilja, de långa vandringarna i kölden, glädjen vid julfirandet trots de små möjligheterna, kärleken mellan lärare och elever, det frimodiga vittnesbördet under motstånd från myndigheternas sida, hoppfullheten mitt ibland all förstörelse och brist, då blir det hela till en enda lovsång. »Lova Herren, min själ, och allt det i mig är!»

Från vårt arbete i Honan.

Utdrag ur brev från missionär *Gösta Goës,* skrivet i Loyang den 29/1 1941.

Som du vet har jag kommit tillbaka till Loyang, min första plats på fältet i Kina. Jag hade varit på Kikung hela sommaren det året, då jag första gången kom hit. Även i år har jag, för tredje gången i Kina, haft förmånen av en tids vila, nu vid en av Kina Inlandsmissionens sommarviloplatser, Chefoo. Det blev en ganska lång och besvärlig resa in till fältet på grund av kriget. Vägarna, som förr voro så fina, voro uppgrävda till skyttegravar och avbrutna av forsar. Gula Floden översvämmar oöverskådliga områden, där endast enstaka väglinjer, s. k. högvägar, sticka upp över vattenytan.

Vi, fröken Astrid Håkansson och jag, blevo påminda om en frontlinjes befintlighet särskilt då vi blevo stoppade av vakt med påskruvad bajonett vid en tillfälligt utlagd bro över en strid fors. Genom Guds omsorg om oss hade vi försetts med ett pass, som gjorde att dessa trupper läto oss passera, efter det vi fått visa papperet för en fyra fem stycken, och sedan vi blivit ivrigt uppmanade att noga akta oss för alla rövare, som väntade oss i icke ockuperat område. Dessa s. k. rövare visade sig vara hyggliga kinestrupper, som tre gånger hjälpte oss att få båtar över de översvämmade områdena. I åtta dagar åkte vi nästan bara båt. Apropå nämnda tillfälliga bro, så kändes det ganska underligt att se den rivas och sändas med strömmen, så snart vi och den trupp vi mötte passerat den. Vi kommo i grevens — nej, i Guds tid!

Sedan vi kommit till Loyang den 20 oktober, stannade jag endast några få dagar i staden, innan jag reste till stormötet i Mienchih. Det var ett gott möte och lätt att predika där, ty man kände, att i den jorden hade andra både plöjt, sått och skördat. Efter det jag också varit med om stormötet i Tsaiyuan, som hör till Shanhsiens församling, reste jag till en grannförsamling, ung. 66 km. norr om Mienchih. Där flyter Gula Floden genom en trakt med vilda, höga berg, och på den lilla slätten, inklämd mellan berget och floden, har en liten kristen församling uppstått i och omkring Nants'un. Där, under fjällets skugga, fick jag predika två gånger om dagen i tre dagar — strävsamt men välsignat. På söndagen invigde vi en diakon och två diakonissor. De äro oftast ej att jämföra med dylika i Sverige, de äro endast frivilliga arbetare. Det var meningen att avskilja ännu en man till diakon, men det blev förhindrat genom hans sjukdom.

Nästa stormöte var i Loning, som ligger ungefär i centrum av Loyangs distrikt i en folkrik trakt och har det största antalet församlingsmedlemmar. På den tiden, då fröken Anna Janzon bodde där, fanns där nog blott *en* liten församling, men det har nu redan länge varit två och skall snart bli tre självständiga församlingar. Den tredje skall bli i Hoti-Yangp'o. Vi hade mötena i det lilla predikotältet, som rymmer omkring 400, och där avskildes även tre diakoner. På vägen bort till Lushih, som någon kallat »världens ände» (det ligger 100 km. från Loning och 200 från Loyang), hade vi två stormöten inom Tungszu distrikt, ett i södra Nants'un och ett i Hsiayu. På denna väg har man ständigt de höga bergen med cypressdungar här och var till sällskap, och Lo-floden eller någon av dess bifloder ackompanjera med fors eller porl. Ofta vaja bambulunder nere i dalarna och lysa som smaragder upp det annars mest brunröda landskapet. Lushih församling överraskade mig genom att vara en bedjande församling. Kära du, vi behöva också vara bedjande länkar i en sådan församling! Bed också, att Lushih därjämte blir en bibelläsande församling!

Examen!

I torsdags och fredags hade vi examen här i skolorna. På torsdagen den

19 var det i flickskolan samt kvinnoskolan. Examen pågick från kl. 10 till 2 och sedan från 3 till 1/2 5, med en kort térast på f. m. och middagsrast mellan 2—3. På fredagen började vi kl. 1/2 10 och slutade kl. 2, ty den e. m. skulle somliga av åhörarna återvända ganska långa vägar.

Kapellet var »skolsal». I mitten voro skolbord och bänkar ordnade för eleverna, på ömse sidor bänkar för åhörarna. De måste naturligtvis sitta på olika sidor, män och kvinnor! Framme naturligtvis som alla andra skolor i detta land svensk gymnastik — vår kinesiske lärare undervisar däri! I tjocka vadderade vinterkläder ute på skolgården, ty gymnastiksal ha vi naturligtvis ej, kan det inte bli så ledigt och klämmigt som man skulle önska, men det får skrivas på de vadderade klädernas konto!

Den kvällen voro missionär och fru Styrelius, som kommit samma dags e. m. för att åhöra examen, samt lärarkåren och jag inbjudna av seminaris-

Examen i skolbyn, Tali, december 1940.

på predikstolens »räcke» stodo två små »adventsgranar», cypresser, med vackra pappersblommor och små ljus.

Det var en sådan glädjefull stämning över hela examen. Ingen fruktan fanns hos någon. Alla klarade sig också bra, kanske med undantag av två flickor i flickskolan, som hade litet svårt för räkning. Kvinnoskolans elever gick det också bra för. Jag kan aldrig låta bli att beundra dem för deras duktighet att skriva. Vi hade sådana, som endast gått i skolan denna termin, och nu skrevo de de krångliga skrivtecknen riktigt bra! Inte hade jag kunnat klara den skrivningen så bra som de, och ändå har jag varit i Kina så många år!

På e. m. var det åter förhör i olika ämnen och till sist gymnastik. Vi ha terna till en liten tefest, till vilken de köpt hem godsaker, som de bjödo på. Det var så trevligt och rart.

På fredagen började vi kl. 1/2 10. Båda dagarna inleddes examen med en kort gemensam morgonbön, första dagen av läraren Wang, andra dagen av vår äldste från staden, Wang Ching-ho, broder till läraren. Sedan kom den punkt, som seminarister hemma nog mest gruva sig för: Provlektion. Men det gick så fint. Fem elever och fem ämnen: Nya Testamentets historia, en sång (innehållet förklaras och melodien inläres), modersmål, räkning och allmänkunskap. Liksom dagen förut hade vi en 10 minuters térast, då församlingens ledare samt lärarkåren drucko té tillsammans. Sedan var det min tur

att förhöra dem i de ämnen, som jag fått ha med dem: Bibelstudier, psykologi samt metodik. I Efesierbrevet fingo de redogöra för ett kapitel var, och även i de andra ämnena fingo de redogöra för något. Jag frågade ej ut i detalj, utan de talade mest, och detta gjorde de så utförligt, att jag måste korta av det, emedan tiden ej räckte till. O, vilket minne och vilken talförhet kineserna ha! Sedan hade läraren sina ämnen med seminaristerna, och därpå kom avslutningstalet av missionär Styrelius. Han talade om julens budskap, och särskilt riktade han sig till de fem, som nu skola få gå ut direkt i Herrens tjänst med det glada budskapet om Frälsaren. Omedelbart därpå utfördes de 3 bugningarna för lärarkåren. Sedan följde middag med ett bord för lärarinnorna, de nyutexaminerade såväl som dem som tjänstgjort under denna termin, samt ett bord för församlingens ledare och läraren.

Naturligtvis hade vi på morgonen haft fotografering! Det är ju en mycket viktig punkt vid alla möjliga och omöjliga tillfällen härute.

Allt hade varit så gemytligt och trevligt, ingen rädsla. Eleverna, seminaristerna särskilt, talade om för mig, att de ej voro rädda, fastän de ofta annars hade litet rädsla för hur det skulle gå på lektionerna. Då det nu skulle vara åhörare med, kunde det ju tyckas att de skulle bli ännu mera rädda, men det blevo de ej. Det var bara så roligt alltsammans. Ja, i sanning fingo vi erfara, att det var mångas böner som voro i verksamhet för oss de dagarna, och Gud gjorde allt till en sådan glad högtid för oss. Dessa fem ha varit med om bombning, »flykt» till en by för att kunna få läsro förra hösten och sedan detta läsår härute i denna by, där vi kunnat hålla på i lugn och ro. Många gånger har det sett omöjligt ut, men Herren har hjälpt igenom och nu äro de lärarinnor. Alla fem komma troligen att för nästa termin bli mina medhjälpare i arbetet här i distriktet. Vi behöva dem dels i flickskolan, dels i kvinno- och bibelskolan. Jag gläder mig över dem var och en. Bed att Herren får fostra dem alltfort till sina tjänare.

Med varma hälsningar och tack för förbön!

Eder tillgivna *Ingeborg Ackzell.*

"Kanske hon sett fadern slå modern."

Utdrag ur ett privatbrev från fröken *Astrid Löfgren,* skrivet i Hoyang den 14/12 1940.

— — —

I höst ha vi haft två kurser, en i Hancheng och en här i Hoyang. Just nu ha vi två kursdeltagare kvar här. Den ena är en gammal kvinna, mor till en församlingsmedlem här i staden. Modern är döpt men förstår inte mycket av läran. Hon gick tillbaka till sin gamla synd en tid efter dopet, men nu är hon med igen och vill gärna höra mera om Gud. Må Gud få vinna hennes hjärta helt. Vidare ha vi en ung kvinna här. Hon har trott på Gud i många år. Hennes svärfar var den förste församlingsmedlemmen i Hoyang. Nu äro både han och hans hustru hemma hos Gud. Men sonen lever och är allt annat än god mot sin hustru. Själv vill han inte tro på Gud, fastän han som liten gosse gick i församlingens skola. Den stackars hustrun har en längre tid haft svåra varböldder på halsen och bröstet. De börja bli bättre nu. Ida Söderberg har skött om dem en längre tid. Det var väl för att hon skulle få hjälp med såren, som mannen tillät henne att komma hit på kursen och stanna kvar en tid efter dennas slut. Hon kan ju inte arbeta så mycket, när hon är klen. Hon har en söt men blek liten tös med stora, runda förvånade ögon. Det är som hon redan, fastän bara 2—3 år, skulle ana, att hon kommit till en värld full av lidande. Det händer inte ofta att det går ett leende över hennes ansikte. En kväll hade hon sagt till sin mor: »Fröken skall komma och slå mig». Var hade hon fått det ifrån? Kanske hon sett fadern slå mo-

dern och därför trodde att »fröken» skulle slå henne. Hennes mor är rätt duktig att läsa i Nya Testamentet och sångboken, och den lilla vill gärna leka att också hon läser. Må hon få växa upp och bli ett Jesu lilla lamm!

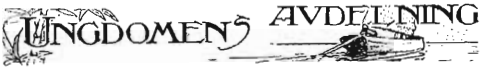

Fången.

Det är ett minne från förra våren, som jag vill berätta för Dig, kära Sinims Lands-läsare. Låt min berättelse bli en allvarlig påminnelse till Dig, att bedja om fred på jorden, fred i Kina!

En härlig skön vårkväll, när den nedgående solen färgade himmelen i purpur och luften dallrade av musik från allehanda nyvaknade och nykomna små flygfän och doften av nyutspruckna syrenblommor och andra blommor spred sig vida, då vandrade jag i vår trädgård bland buskarna och tittade på de små nyutkomna, spröda hjärtbladen och stråna, som arbetade sig fram och uppåt mot ljuset. Hela min själ, mitt hjärta och mina sinnen deltogo i den underbara symfoni, som jag tyckte naturen just då hade stämt upp till Skaparen av det nya spirande livet. Under det jag gick i trädgården, petade jag än här och än där omkring de små plantorna för att luckra upp den hårda jorden en smula och hjälpa de små liven att få en litet vidare sfär. Men i ett nu stördes jag av hårda knackningar på porten. Vem kunde det vara? Soldater månne?

Det var icke utan att ett missljud gick genom min varelse. Portvakten öppnade, och Nelly, vår hund, skällde såsom när män med läderskor komma (kineserna använda allmänt tygskor, som de själva sytt). Mummel av röster trängde in till min ljuvliga vrå och snart stacks ett välbekant portvaktshuvud in genom trädgårdsdörröppningen och bad mig komma. Det var några poliser, som ville tala med mig. När jag kom ut på framgården, fick jag se en ung blek man, stödd på två polisbetjänters armar, hasa sig fram till klinikdörren, där min assistent bjöd dem stiga in. Mottagningstiden var över, men vem kunde motstå de bevekande bönerna, som kommo från poliserna och den sjuke själv, att se till honom? Jag kunde det icke. Sedan jag sett till att den sjuke placerats på en stol, skyndade jag in i mitt rum för att byta kläder. För mig hade naturens symfoni tystnat och livets hårda verklighetsallsång stämts upp.

I kliniken sutto vi vid var sin ända av ett bord, medan jag gjorde några anteckningar i min dagbok och han berättade, huru han i tjänst hos den gamle mandarinen blivit tillfångatagen och genomstucken i både händer och fötter. Han kunde tala fritt, ty efter vad jag förstod voro poliserna hans vänner. Genom vanskötsel av såren hade händer och fötter blivit svullna och otäckt inflammerade. På den unge mannens anletsdrag och svettdrypande panna samt korta andhämtning såg jag, att han hade förfärligt ont, men icke ett klagans ord kom över de torra, spruckna läpparna. Stackarn hade hög feber också. När jag räckte honom en kopp vatten, fick jag en tacksam blick, som jag icke så fort glömmer — »Vad sade väl hans sorgsna blick? — — — Den tår, som ur hans öga gick. Vad mening låg i den? — — Begrät han män'skors hårda lott att plåga och att plågas blott?»

Under det jag låg knäböjd vid hans sida för att lättare komma åt att rengöra såren under fötterna, lärde assistenten fången en liten bön. Vi ville draga hans tankar bort från sig själv och smärtorna till Honom, smärtornas man, förtrogen ock med fångens krankheter. Bönen lydde: »Jesus förbarma Dig över mig! Tvätta mitt arma hjärta rent och fräls mig från all synd. Gör mig till en god människa. Amen!» Innan jag hade tampongerat såren och lagt på bandagen kunde patienten bedja bönen, och vi tro, att han bad den från hjärtat.

Genom myndigheternas godhet fick han komma för omläggningar varannan dag. Han blev ett välbekant ansikte bland mina patienter en tid, och »min fånge» (som jag kallade honom endast på svenska förstås) lärde sig icke endast bönen utan också: »10 slags frid», »den sanne gudens visa» m. fl. goda traktater utantill. Han fick icke ta traktater med till fängelset, men han gömde orden i sitt hjärta och begrundade dem.

En vacker solskensdag kom han utan stöd, åtföljd av en polis. Då berättade han, glad i hågen, att snart skulle frihetens timme slå för honom. Brevet om benådning var skrivet och undertecknat av ett par förtroendemän. När han blev fri, skulle han inympa ett par plommonkvistar i aprikosträd och skänka mig. Det skulle bli ett tack för vården jag i Jesu namn givit honom.

Ett par da'r senare, när jag väntade »min fånge» på ett förnyat besök, nådde mig budet om hans död. I stället för benådning fick han efter svår tortyr ett par kulor i sin kropp. Han skulle genom sin död bli ett varnande exempel för andra fosterlandsförsvarare.

Det var åter en vårkväll, och jag gick i en trädgård, där flera grenar inympats i träd, och mina tankar gingo till »min fånge» och hans löfte. Ur mitt hjärta steg en bön till Kärleken: — Fader, låt »min fånge» bli en levande gren i Ditt stora himmelska träd! Amen!

Dagny Nordgren.

Gemensamma böndagar för missionen.

I en tid som denna, då världen är fylld av nöd och trångmål, kunna missinens vänner inte undgå att känna en särskild oro men ock ett särskilt ansvar för den gärning, som den kristna församlingen fått sig anförtrodd genom sin höga uppgift att förkunna evangelium i hela världen.

Genom kriget ha förbindelserna med missionsfälten i hög grad försvårats. De flesta evangeliska länder i Europa äro alldeles avskurna från sina missionsfält och kunna inte utsända vare sig missionärer eller penningemedel. Sverige har likväl en märklig undantagsställning, som ger oss stora tillfällen att icke blott fullfölja vår hittillsvarande kallelse bland folken utan även att hjälpa andra. Vi deltaga med övriga missionsländer i deras betryck och våra tankar gå ofta till missionens verksamhetsfält, där många nu arbeta under oroliga och synnerligen besvärliga förhållanden. Vi tänka ock på de unga kristna församlingarna, som måste sakna mycket av det stöd, de behöva. De kristna världen runt ha att genomgå en prövosam tid; missionens väg spärras ofta av till synes oöverstigliga hinder och vi känna även i hög grad vår svaghet och oförmåga.

Under sådana förhållanden är det särskilt viktigt, att vi kristna komma samman för att gemensamt bedja för missionens sak och anropa vår Herre att icke överge sitt verk utan föra det, trots alla hinder, framåt till seger.

Svenska Missionsrådet riktar därför en enträgen uppmaning och inbjudan till alla missionsorganisationer i vårt land att var för sig eller gemensamt anordna särskilda bönedagar den 4—6 april, då missionen och dess gärning göres till föremål för samtal, tacksägelse och bön enligt följande plan:

DEN 4 APRIL.

Ämne: *Missionens hemländer.*

Tacksägelse för att Gud ansett oss värdiga att vara Hans vittnen i världen;
för vad missionens vänner särskilt i Sverige genom Guds nåd fått göra för att förverkliga denna kallelse.

Bön för de genom kriget från sina fält avstängda missionerna (tyska, franska, belgiska, holländska, danska och norska) och om missions-

kärlekens bevarande och stärkande hos dessa folk;

för den hjälpverksamhet, som bedrives till dessas bistånd;

för de svenska missionernas arbete i hemlandet, missionssällskapens ledning, hemmavarande missionärer och missionärskandidater, och om att arbetet må kunna fortsätta;

för Israel, Guds lidande egendomsfolk;

för dem som i Västerlandet lida förföljelse för sin tro.

DEN 5 APRIL.

Ämne: *Arbetet på de olika missionsfälten.*

Tacksägelse för att Gud uppehållit och alltfort uppehåller sina tjänare, så att verket trots alla trångmål och hinder av olika slag kunnat föras vidare dag för dag;

Bön för arbetet på de fält, där de av kriget berörda länderna ha sin verksamhet;

för de svenska missionärerna och deras arbete på de olika fälten; evangelisation, skolundervisning, sjukvård och annan hjälpverksamhet;

för ett alltmera förtroendefullt och intimt samarbete mellan de olika missionerna, missionärerna och de infödda.

DEN 6 APRIL.

Ämne: *De kristna församlingarna på missionsfälten.*

Tacksägelse för Guds ords framgång bland de icke kristna folken särskilt under de senaste åren;

för att de inhemska medarbetarnas antal ökats;

för att de kristna visat växande offervillighet och ansvarskänsla.

Bön för de unga kristna församlingarna:

att de må tillväxa i andligt hänseende;

att de må bevaras genom tidens mångahanda frestelser och faror;

att de måtte få nåd och kraft att hängivet bära fram vittnesbördet om Jesus Kristus;

för alla dem som utstå förföljelse för sin tro.

Samfälld slutbön om ny kristen frimodighet och aktivitet både i hemländerna och på missionsfälten, så att världen får ett allt starkare intryck av evangeliets frälsande och försonande makt.

Låt oss under dessa dagar samlas kring vår stora, gemensamma, ansvarsfyllda uppgift och bedja, att Gud måtte göra oss skickade att möta det förtroende Han giver oss som arbetare i sin myckna skörd.

Svenska Missionsrådet.

K. B. Westman, ordf. *Nils Dahlberg,* vice ordf. *J. E. Lundahl,* sekr. *Axel Andersson. Th. Arvidson. J. Blomdahl. Arvid Bäfverfeldt. Hj. Danielson. Magnus Havermark. Chr. Jersild. Märta Josephson. Martin Lindén. Harald Padel. B. Pernow.*

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Småländsk missionsförening firar hundraårsjubileum.

Den 14 februari 1841 bildades i Månsarp i Jönköpings län Månsarps missionsförening. Ännu finnes i behåll det ganska utförliga dokument, som ut-

gör stiftelseurkunden och som är dagtecknat den 14 februari 1841. Undertecknarna äro klockaren Israel Gustafsson, kyrkovärden Johan Gustafsson, Anders Abrahamsson i Porsarp, Johannes Abrahamsson i Porsarp, Johannes Svensson i Målön, Anders Svensson i Kåperyd och Petter Isaksson i Haklarsbo.

Vid samma möte gjorde man en insamling bland stiftarna för Svenska Missionssällskapets i Stockholm verksamhet. Sammanskottet blev 14 skilling och 4 rundstycken.

K. F. U. M:s scoutförbund 30 år.

Innevarande år fyller K. F. U. M:s scoutförbund 30 år. Årsdagen kommer att högtidlighållas med ett nationalläger vid Olofsborg i Västergötland d. 5—14 juli samt med en jubileumsfest i Stockholm i höst. Förbundet bildades 1911 och omfattade då ett 20-tal kårer. Nu är kårernas antal 111 med 8,300 medlemmar.

I nationallägret väntas 2,000 à 3,000 scouter komma att delta. Redan äro 1,800 preliminärt anmälda. Mycket omfattande anordningar planeras för detsamma.

Den 22—23 februari hölls i Stockholm en stor scoutriksdag under ledning av scoutchefen Hugo Cedergren.

Prins Oscar Bernadotte

höll lördagen den 22 februari ett anförande i radio, i vilket han vädjade om bidrag till Soldaternas Vänners verksamhet för utdelande av fälttestamenten till soldaterna. Mot slutet av förra världskriget beslöt Soldaternas Vänner att samla medel till en fond för att vid mobilisering kunna utdela fälttestamenten till våra soldater. Insamlingen resulterade snart i en fond på över 100,000 kronor. Två serier tryckplåtar anskaffades för att vid behov hastigt kunna trycka testamentena, av vilka dock en mindre upplaga iordningställdes, så att fem à sex tusen exemplar årligen kunnat delas ut.

Under den nuvarande krisen har glädjande nog, sade prinsen, efterfrågan på testamenten varit stor, ja, större än tillgångarna. Det visade sig här liksom bland de stridande arméerna under världskriget, att Bibeln icke mist sin dragande kraft, då allvaret tränger sig inpå människorna.

Sedan september 1939 har Soldaternas Vänner delat ut 120,000 fälttestamenten till militär personal och dessutom ha bibelsällskapen i landet och andra organisationer ställt 28,000 till fältprästerskapets förfogande.

Nu är emellertid fonden förbrukad och upplagan i det närmaste slut, varför prinsen ville vädja om bidrag till testamenten. Varje fälttestamente kostar kr. 1:70. Förbundet Soldaternas Vänner mottager med tacksamhet större eller mindre bidrag.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1941.

Allmänna missionsmedel.

247.	I. B., Ö. Vingåker	5:—
248.	Borås-Sjömarkens Kinakrets	103:—
249.	D:o i st. för blommor vid August Bergs bår	20:—
250.	K. J., Trollhättan, »Tackoffer till Herren»	15:—
251.	M. Ö., Örviken, i st. för blommor vid vår kära moders Hanna Burlins bår	15:—
253.	L. S., till O. o. N. Styrelius underh.	50:—
254.	Kinalänk i Trelleborg	54:50
255.	H. R., Uppsala, i st. för blommor vid August Bergs bår	10:—
256.	Kinakretsen, Gbg, till G. Goës o. C. G. Nordbergs underh.	100:—
257.	H. S., Värnamo	10:—
260.	G. J., Råsunda	10:—

261. M. G., Medalby, till August Bergs minne ..... 5:—
262. F. B., Sollefteå, i st. f. syfören. 100:—
263. E. J., Boden, t. Joh. Aspbergs underh. ..... 50:—
266. Vänner i Örviken, i st. för blommor v. Hanna Burlins bår 6:75
267. I. B., Boden, till Thyra Lindgrens underh. ..... 50:—
268. L. M., d:o ..... 5:—
270. »Två sparbössor» 17:30
271. B. M., Wigge, i st. för blommor vid Anna Lövströms bår 2:—
272. H. J., Kövra, för d:o ..... 2:—
273. M. N., »Julklapp» ..... 25:—
274. »Onämnd» ..... 100:—
275. K. F. U. M., Örebro, till Malte Ringbergs underh. ..... 250:—
279. E. F., »offergåvor» ..... 10:—
280. O. F., d:o ..... 12:—
281. S. N., d:o 7:50
282. »Herrens», I. B., Duvbo .... 15:—
283. Koll. i Karlskoga vid L. Bloms besök ..... 66:—
284. D:o i Lonnhyttan vid d:o 15:70
285. D:o i Församlingshuset, Karlstad, vid d:o ..... 80:—
286. D:o i Kinakretsen, d:o, vid d:o 30:—
288. E. A. 7:50
289. T. J., Östersund ..... 20:—
290. E. L., Umeå, till Signhild Hultins minne ..... 10:—
291. E. J. 2:50
292. A. S., Öjkroken, en blomma t. vännen August Bergs minne 10:—
293. Ekhults Missionsfören., Skillingaryd ..... 100:—
294. E. O., Fillsta ..... 30:—
295. Vänner i Nyhyttan, till Hanna Wangs underh., gm L. H., Avesta ..... 20:—
296. E. S., Rödjenäs ..... 25:—
297. Missionsmedel fr. Mora .... 30:—
298. H. o. I. J., Gbg ..... 20:—
300. »En länk» ..... 10:—
301. M. o. H. C., Burträsk, en blomma vid August Bergs bår .... 5:—
302. B. G., Sollefteå ..... 10:—
304. Karlstorps Västa Mfg ..... 20:—
305. M. o. D. B., Österkorsberga .. 30:—
307. S. R., Alingsås ..... 50:—
308. Hakebo Missionsförsaml. .... 25:—
309. B. K., Osbruk ..... 10:—
310. »Okänd», gm M. M., Häggenäs 5:—
311. E. L., Gargnäs 7:50
312. A. H., Grycksbo, till August Bergs minne ..... 10:—
313. A. C., Bäckseda, till d:o ..... 10:—
314. E. G., Brunflo ..... 10:—
315. M. L., Värna ..... 40:—
316. Täby Missionsfören. ..... 25:—
317. D:o, Fria Missionsförsaml. .. 25:—
318. Ulvgryt Missionsförsaml. .... 50:—
319. Resebidrag fr. Kumla ..... 2:—
320. D:o, fr. Sannamon ..... 5:—
321. D:o, fr. Ulvgryt ..... 5:—
322. D:o, fr. Danderyd ..... 10:—
323. W. B., ersättning ..... 8:—
324. I. K., Linköping, till Ebba Viléns underh. ..... 10:—
325. A. G., Östersund, »missionsoffer» ..... 10:—
326. —a, Huskvarna ..... 20:—
327. Kinesernas Vänner, Jkpg, till minnet av vännen August Berg 75:—
328. Barkeryds Arbetsfören. ..... 200:—
329. A. S., Gbg, i st. för blommor till August Bergs minne ..... 5:—
333. I. o. S. W—l, Jkpg, till tacksamt minne av August Berg .. 10:—
334. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
335. »Wrigstad» ..... 10:—
336. E. C., Fjugesta ..... 15:—
337. K. O., Mariestad, »födelsedagsblommor» ..... 35:—
338. A. S., Björköby ..... 25:—
339. Koll. vid symöte hos I. A., Gärde, gm J. K., Orrviken .. 21:—
340. Testamentsmedel efter avl. Janne Olsson o. h. hustru Sophie Olsson, Glemminge ..... 1,500:—
341. »En blomma på vår älskade Judiths grav» ..... 15:—
342. A. L., Älvsbyn ..... 5:—
343. H. S., Östersund, »välsignelseask» ..... 9:—
344. E. L., Norderön 12:50
345. Koll. i Arnemark, vid Thyra Lindgrens besök, 16/2 ..... 23:—
349. Vännerna V. o. F. P., Långsjöby, till Dagny Nordgrens underh. ..... 10:—
350. J. N., Malmö ..... 50:—
351. Koll. gm H. E., Ängby ..... 8:—
352. Månstorps Missionsförsaml. . 25:—
353. N. P. P., Klippan ..... 10:—
356. B. H., Danderyd 2:50
357. »En länk» ..... 5:—
358. Ö. H. K. U. F-d, koll. vid Gerda Gustavssons besök: Bordstenstorp 8:42, Korsberga 14 mars offer 64:38, Solberga 12:20, Snärle 4:32, Bäckseda 15:79, Myresjö Ö. 25:—, Ekekull 17:—, Skede 11:25, Holsby 12:50, Rösa 11:—, Mamrelund kretsmöte 82:30 ..... 264:16
359. A. N., Hedeviken, till August Bergs minne ..... 3:—
362. »För stenciler» 23:65
363. S. o. A. o. E. J., Skärblacka, koll. v. Länkmöte i Nkpg .... 10:—
364. J. L. L., Uppsala ..... 75:—
365. A. B., Älvsjö ..... 20:—
366. »14 mars» ..... 50:—
367. Brånsta söndagsskola sparb. medel ..... 34:—

Kronor 4,510:06

Särskilda ändamål.

252. E. J., Tärnaby, till Elna Lenell, att anv. efter gottf. 12:50
258. I. o. E. M., Örebro, till Maria Pettersson för d:o ..... 25:—
259. J. N., Rockneby, t. d:os barnh. 40:—
264. S. K., Obbola, t. Dagny Nordgren att anv. enl. överenskom. 50:—
265. A., H-borg, till Elna Lenell för d:o ..... 5:—
269. »För en kinesisk Daggryningsflickas räkning» ..... 10:—
276. K. F. U. M., Luleå, till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. 10:—
277. Gräsgårds Missionssyfören., t. M. Ringbergs verks. ..... 100:—
278. Jkpgs Kristl. Yngl. fören. veckomission, till H. Linder, att anv. efter gottf. 135:35
287. De Ungas syfören. för Kina, till Lisa Gustafsson, d:o .... 30:—
299. A. J., Köping, studiehjälp åt Chang Pan-Wang ..... 75:—
303. »Johns efterlämnade sparbanksbok», Äby, Kumla, till Maria Petterssons barnh. ..... 100:—
306. Edsbyns Kyrkl. syfören., d:o 150:—
330. K. N., Gbg, till M. o. I. Ringberg, att anv. efter eget gottf. 25:—
331. Barnhemsvänner, Älgarås, till Maria Petterssons barnh. .... 10:—
332. R., till d:o ..... 5:—
346. Koll. I Obbola, K. F. U. K:s symöte, till Maria Petterssons barnh. ..... 50:—
347. K. L., o. V. E., t. Dagny Nordgren, att anv. för de sjuka .. 25:—
348. M. S., till Maria Petterssons barnh. i Sinan ..... 10:—
354. M. A., Sthlm, till d:o ..... 5:—
355. Kinakretsen, Boden, sparb. medel till Joh. Aspberg att anv. efter gottf. i verks. ..... 263:—
360. Betel församl. i Stenstan, Holmestad, offerinsaml. till Maria Petterssons barnh. 73:25
361. Insaml. vid juniorsammandragning i Pengsjö, Vännäs vid Thyra Lindgrens besök t. d:o 30:—
368. »14 mars», till Gerda Carlén, att anv. efter gottf. ..... 25:—

Kronor 1.264:10

*

Allmänna missionsmedel	*4,510: 06*
Särskilda ändamål	*1,264: 10*
S:a under febr. mån. 1941	*Kr. 5,774: 16*

Med varmt tack till varje givare!

Jesus sade: »Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar och jag.» Joh. 5: 17.

INNEHÅLL:

Kräver tidsläget en bön- och missionsväckelse? — Tacksägelse- och böneämnen den 14 mars 1941. — Josef von Malmborg 50 år. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdeln. — Gemensamma böndagar för missionen. — Från när och fjärran — Redovisningar. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A/B P. A. Palmers Eftr., Sthlm.